

# Şovenizmin panzehiri sınıf mücadelesidir!

Faşist odaklar, İnegöl ve Dörtöl'de olduğu gibi ırkçı-şoven politikalarla zehirlenmiş güçleri Kürt halkına karşı çok rahatça harekete geçirebiliyorlar. Hiç şüphesiz ki bu politikaların tek sorumlusu faşist Kemalist diktatörlüktür. Faşist burjuva partilerin, militarist güçlerin, kaleminde ırkçılık zehri akan burjuva medyanın yıllarca Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yönelik yürüttükleri karşı devrimci pratiklerin yol açacağı sonuçlar da budur işte. Dolayısıyla ortada aniden gelişen, üç-beş kişinin yol açtığı bir provokasyon

yoktur. Ortada yıllardan beri yürütülen ırkçı politikaların şekillendirdiği sivil faşist güçlerin saldırıları vardır. Ve sistemin militarist güçleri de saatlerce bu saldırılara engel olmamışlardır, olmak gibi bir niyetleri yoktur. Çünkü onlar da bu saldırıların içindeler.

Bugün bir yanda resmi ve sivil faşist güçlerin Kürt ulusuna, diğer azınlık milliyetlere dönük yürüttüğü saldırılara karşı tavır alarak ırkçılığı, egemen ulus şovenizmini teşhir ederken diğer yanda Kürt ulusunun, azınlık milliyetlerin demokratik ta-

leplerinin aktif savunucusu olmalıyız. Çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliği ancak her türlü sömürüye, milli zulme karşı çıkarak, herkesin kendini özgürce ifade edebileceği bir ortam yaratılarak sağlanabilir.

Bu pratiğin somut sonuçlarının bugün zayıf olması onun gerçekliğine, doğruluğuna asla gölge düşürmez. Kısa dönemlerde de olsa yaşanan tarihi tecrübeler bunun böyle olduğunu bize göstermektedir. ✓ Sayfa 3



Demokratik Halk İktidarı İçin

# İŞÇİ-KÖYLÜ

ÇIKTI



Sayı: 71

\* 6-19 Ağustos 2010

\* Fiyatı: 1.50 TL

\* ISSN: 1307-878X



## TAZE KAN OLMAYALIM!

Referandum tarihine yaklaştıkça egemenler cephesinde de emekçiler-ezilenler cephesinde de hava giderek daha da ısınıyor.

Düzenin yeniden tahkimatını ve dizaynını amaçlayan ve en çok da mesruiyet paradoksuna kilitlenen bu sürecin taşları çeşitli düzen partileri ile örülmeye devam ediliyor.

12 Eylül'ün yıldönümünde onunla hesaplaşma söylemi/yalanı ekseninde "evet"çiler ve "hayır"çılar olarak aynı değirmene su taşıyan düzen partileri propagandalarını giderek yoğunlaştırıyor.

Düzenin yeniden yapılandırılması ve güçlendirilmesinden öte emekçiler için bir anlamı-gerisi olmayan bu anayasa değişikliği büyük bir sıçrama gibi sunuluyor.

Egemenlerin bizi içine çekmeye çalıştığı bu oyunun farkındayız. Evet veya hayır demekle işçi ve emekçilerin günlük

yaşamlarında temel demokratik hak ve özgürlüklerinde bir değişim-iyileşme olmayacağını biliyoruz. Referandumla birlikte bize sunulanların koca bir yalan ve aldatmaca olduğunun farkındayız.

İşte bu yüzden biz işçi ve emekçilerin hiçbir karar anına dâhil olmadığı ve hiçbir şey kazandırmayacak olan bu anayasa referandumunu boykot ediyoruz.

Unutmamak gerekir ki, aynı cephelerdeymiş gibi görünseler de "evet"çiler de "hayır"çılar da aynı cephenin iki ayrı kesimidir. Bizim cephemiz ise ezilenlerin, sömürülenlerin, yok sayılanların, kısaca çeşitli milliyetlerden ve azınlıklardan emekçi halkın cephesidir.

Düzenin ciddi bir meşruiyete ve güven tazelemeye ihtiyaç duyduğu önümüzdeki günlerde ona bu istediğini vermeyecek, sandığa gitmeyecek ve referandumu boykot edeceğiz!

<b>Sınıfsal Yaklaşım</b> 12 Eylül'e taze kan, sisteme soluk ve faşizme tahkim! Sayfa 3
<b>Emekçinin Gündemi</b> Anayasa(k) Sayfa 8
<b>Göğün Yarısı</b> Güzel sözler duymak istemiyoruz! Sayfa 2
<b>Pusula</b> Hayatını halka adanmış militanlar yaratmak Sayfa 12
<b>Evrensel Bakış</b> Kabil Konferansı ışığı bulamadı! Sayfa 11

## Ne kırk satır ne kırk katır!

Anayasa'da değişiklik paketine ilişkin referandumun, 12 Eylül AFC'nin yıldönümüne denk gelmesi egemenlerin bu oyunu avantaja çevirme çabalarında önemli bir unsur olmayı sürdürüyor. Bu durum tabii ki bu tarihin sadece bir "tesadüf" olmadığı kanısını da güçlendiriyor.

Bu oyuna geniş kesimleri taraf yapma çabalarında 12 Eylül bağlantılı her türden argümanın pervasızca kullanılması da dikkatlerden kaçmıyor. Değişiklik paketine her kesimden destek alma yönlü sergilenen pervasızlıktan nasibini alan bu kez de 12 Eylül AFC'sinin idam ettiği devrimciler oldu.

"12 Eylül'le hesaplaşma" iddialarına(!) kendini iyice "kaptıran" Erdoğan, "göz yaşları içinde" Necdet Adalı örneğini veri-

yor, onun idamının anısına yazılan dizeleri okuyordu! Ancak sol kitleleri-kesimleri etkilemek için yapıldığı açık olan bu şovun arasına aynı dönemde idam edilen bir ülkücüyü de sıkıştırılmayı ihmal etmiyordu. Tıpkı "Kürt açılımı"nın ilk dönemlerinde Ahmet Kaya'ya değinip, araya Said-i Nursi'yi sokuşturması ve/veya "Alevi çalıştay"ı" denilen toplantıya Maraş katliamının bir numaralı sanığı Ökkeş Şendiller'in davet edilmesinde olduğu gibi...

AKP'nin 8 yıllık hükümet dönemine baktığımızda onun her şeyden önce din olgusunun egemen sınıflar elinde en işlevli biçimde kullanılmasına dönük, uzun yıllara dayalı bir projenin ürünü olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

✓ Sayfa 6

## Kadıköy Belediyesi işçileri direnerek kazandı

Kazanım elde etmenin en önemli yolu işçi sınıfının bilinçli ve örgütlü hareket etmesinden geçer. Sistemin krizine, baskısına boyun eğmeden direnen DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nda örgütlü olan Kadıköy Belediyesi işçileri, birleşik ve örgütlü mücadeleyi seçerek 19 Temmuz'da başlattıkları grevi kazanımla sonuçlandırdı.

✓ Sayfa 8



## Grevin ayak sesleri duyuluyor

TİS sürecinin tıkanması üzerine Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri grevin ayak seslerini, 13 Temmuz günü Edirnekapı'dan Büyükşehir Belediyesi önüne kadar gerçekleştirdiği ve binlerce emekçinin katıldığı yürüyüşle duyurmuştu. 30 bin belediye işçisini kapsayan sürecin tıkanmasının nedeni, İBB ve bağlı belediyelerinin uzlaşmaz bir tutum izleyerek güvencesizleştirme saldırılarını dayatması sonucu oluşmuştu.

✓ Sayfa 9

## Ne 12 Eylül Anayasası ne AKP aldatmacası!



12 Eylül'de gerçekleştirilecek olan Anayasa Referandumu öncesi bir araya gelen BDP, TÖP, SDP, ESP, Partizan, DHF, EHP, SGH, SBH, DİP-G, DÖH, SODAP, Köz, Türkiye Gerçeği ve Sosyalist Devrim Parti Girişimi "Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi"ni 3 Ağustos günü Taksim Hill Otel'de bir basın toplantısı ile kamuoyuna deklare etti. Toplantıda "Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi" adına açıklamayı ESP İstanbul İl Başkanı Hülya Gerçek yaptı.

Anayasa paketinin ne kadın-erkek arasında yasal ve fiili eşitsizlikleri giderecek düzenlemeler getirdiğini ne de 12 Eylül paşalarının yargılamasındaki engelleri kaldırdığını belirten Gerçek, AKP'nin de referandum ile 12 Eylül kurumlarında kendine yer açmaya çalıştığını belirtti. Referandum sürecinde emekçi halk kitlelerinin bir kileme sokulduğunu belirten Gerçek, emekçilerin alternatifsiz olmadığını belirterek egemenlerin evet-hayır seçenekleri karşısında Boykot cephesini kurduklarını söyledi.

✓ Sayfa 7

**GÖĞÜN YARISI****Güzel sözler duymak istemiyoruz!**

"Kaşık düşmanı", "eksik etek", "saçı uzun aklı kısa", "cadı" vs. vs. Tüm bunlar tarih boyunca kadınlara yakıştırılan aşağılama amaçlı tanımlamalardan sadece birkaçı... Bu liste oldukça uzun; ama her tarihsel süreçte, her toplumda küçük farklılıklar çirsem de sonuç hep aynı kapıya çıkar: Kafası çalışmaz, çalışsa da cadılıktan başka şey düşünmez; elinin hamuruyla bir iş beceremez...

Ama boşverin şimdi bunları! Kadınları bu şekilde aşağılama/küçük görme/yok sayma yaklaşımları aşıttı çünkü **nispeten** zararsızdır. Nispeten diyoruz çünkü kadını bir birey olarak dahi görmeyen, dolayısıyla da yok sayan/silikleştiren anlayışların en zararlıları hep bir yüceltme iddiası ve göz boyaması altında ortaya çıkar. Sinsidir bu yaklaşımlar; çünkü kadının sömürüsünün, ezilmesinin, ucuz/ücretsiz emek sahibi olarak yaşamasının üzerini örten süslü, parlak renkli örtüler gibidirler. **Ve ille de bu sömürü ve ezilmenin devamının teminatıdır.**

Bu sinsiyi ve ikiyüzlü yaklaşımın en temel argümanlarından biridir kadını illa bir erkekle (baba/koca/erkek evlat) anlamlandırmak ve tarif

etmek. Kadının bir adı elbette vardır ama onu niteleyen temel özellik birinin kızı, "karısı", annesi olmasıdır. Daha da kötüsü kadının bu yok saymayı fark bile etmemesi, doğal karşılığı ve hatta gurur duymasidir.

Bu "yüceltme" tanımlamalarının tarihi kadının köleleştirilmesiyle birlikte başlamıştır. Kadınlar ne zaman ki tarihin ilk köleleri olarak tarih sahnesinde yer almışlardır; "cennet annelerin ayaklarının altına döşenmiş" ve aynı zamanda onlara ailesi için kendi yaşamını/duygularını/isteklerini hiçe sayacak kadar fedakar özellikler yüklenmiştir.

İşte bu sinsiyi yaklaşıma geçtiğimiz günlerde AKP hükümeti tarafından bir halka daha eklendi. AKP hükümeti (elbette tüm diğer düzen partileri gibi) kadına bakışını bir de çeşitli kadın kurumlarıyla birlikte yaptığı "açılım" toplantısında gösterdi. 76 kadının katıldığı toplantı Erdoğan, bir süredir diline doladığı "anneliğin siyaseti yoktur" sözleriyle açtı: "Anneliğin siyaseti yoktur, anneliğin ideolojisi yoktur, anneliğin sağlığı, solculuğu yoktur. Biz erkekler, empati kurmakta güçlük çekebiliriz ama siz hanımefendilerin, ülkenin kadınlarının, ülkenin annelerinin yüreklerindeki sızıyı, kalplerindeki acıyı en sıcak şekilde hissettiğinizi biliyorum..."

Giriş oldukça etkili ve akıllıca! Öncelikle kadınlara "anne" olarak bir değer biçersiniz, sonra onu tüm yaşamdan (siyasetten, ideolojiden, sağ-

çılık ve solculuktan) koparırsınız. Bu da yetmez, büyük bir erkek alçakgönüllülüğü ile erkekler olarak empati kurmakta güçlük çekebildiklerinin sözde itirafını yapıp sonra sorunların kadınların inisiyatifi aldıklarında çözüleceğinin altını çizersiniz. Peki ya sonra? Sonrası malum; saatlerce konuşup sonra kadınları dinleyip elle tutulur bir öneri geldiğinde hadlerini bildirirsiniz.

**Van Kadın Derneği** adına toplantıya katılan **Zozan Özgökçe** aynen öyle söylüyor: "Başbakan kadınların sözlerine sürekli müdahale etti. Öneri almaktan çok, her şeyi ben bilirim tavrındaydı, toplu bir şekilde had bildiriyordu aslında."

**Anayasa Kadın Platformu'ndan Hülya Gülbahar** da aynı şeyleri söylüyor: "Toplantıyı izleyen süreçte kadınların dile getirdiği görüş ve önerilerin, hükümet ve devlet politikalarında herhangi bir değişiklik yaratmasını beklemek hayal olur. Başbakan kadınlardan gelen önerileri görmezden gelmeyi tercih etti."

**Kadının İnsan Hakları Yeni Çözümler Derneği Başkanı Pınar İlkaracan** da "Kadınlar tek tek konuşma yaptı ve Başbakan bu bölümde kimsenin sözünü kesmedi. Ama daha sonra yaptığı bir buçuk saatlik konuşmada söylenenlerin yüzde 90'ına cevap verdi ve bütün talepleri 'yapamam' diye yanıtladı" diyerek sözlerinin etkisizliğinden bahsediyor.

Yani sonuç nedir? Kadın bir kez daha vitrin olarak devlet nezdinde kullanılmış, diğer yandan kadını birey olarak değil, toplumsal (annelik) rolleriyle özdeşleştirerek hem onu ve hem de taleplerini yok saymıştır.

Tipki yaşamın her alanında olduğu gibi güzel sözler arasında kurumsallaşan, kanıkana/kanık-satılan yok sayılma, sömürü, dikkate alınmama, ezilme vs. "Sen benim yaşamımın anlamısın" deyip onu yücelttikten sonra kadını döven/öldüren zihniyetten, anneliğin kutsallığından söz edip çocuklarının gözleri önünde kadınların katledilmesinden bir fark var mıdır?

Devletin bu yok sayan bakışının bir tezahürü de anayasa tartışmalarında yaşanıyor. Anayasa değişikliği taslağında "Kanun önünde eşitlik" başlıklı 10. Maddeye eklenecek olan "Çocuklar, yaşlılar ve engelliler gibi özel surette korunması gerekenler için alınacak tedbirler eşitlik ilkesine aykırı sayılmaz" sözleriyle kadınlar için de pozitif ayrımcılığın yolunun açıldığı iddia ediliyor. Birincisi "çocuklar, yaşlılar ve engelliler gibi" tanımına bakalım. Buradaki "gibi" kelimesi ile anlatılmak istenen biz kadınlarmışız! Yani bizler; çocuklar, yaşlılar ve engelliler gibi "özel surette korunması gerekenler"le aynı kategori içinde, üstelik de bir "gibi" olarak yer alıyoruz. Bu cümlemin anlamı ise "alınacak tedbirlerin eşitlik ilkesine aykırı olmayacağı", yani pozitif ayrımcılıkmış! Anlamak

için epey bir uğraşmak gerekiyor!

Ve bu tanımlamadan mutlu olup, altı boş tedbirlerle yetinip bu anayasa değişikliğine "evet" dememiz bekleniyor/isteniyor. Elbette böyle ucube bir gerekçe ile referandumda "evet" demeyeceğiz. Ama aynı şekilde 12 Eylül Anayasası'nın devamını öngören "Hayır" oyunu da kullanmayacağız! 12 Eylül tüm ezilen, emekçi halk için olduğu kadar onun içinde yer alan kadınlar için de bir felaketti. Ne 12 Eylül Anayasası'nın devamını istiyor ne de üzerinde yapılan makyajlarla iktidar kavgasının bir parçası olan değişikliği kabul ediyoruz.

Bu yüzden biz Yeni Demokrat Kadınlar olarak yaşamda nasıl var olma kavgası veriyorsak, mücadelenin de bir parçası olarak **"Referandum tezgahını boykot ettiğimizi"** söylüyoruz.

Şekere bulanmış kurşunları da çiplak kurşunları da reddediyoruz. Güzel sözler duymak değil gayemiz, çünkü hep ardından daha büyük sömürü, daha fazla ezilme, şiddet görme, öldürülme ile karşılaştık. Evimizde de, sokağımızda da kamusal alanda da devlet karşısında da bu hep böyle oldu, olmaya devam ediyor. Bu yüzden güzel sözlerle ihtiyacımız yok! Ama referandum aldatmacasına emekçi, ezilen kadınlar olarak güzel bir yanıtımız var: **BOYKOT!**

**Evrensel Gazetesi: "Kadınlar örgütlenmeli ama devrimci olarak değil!"**

Kadının örgütlenmesinin gerekliliği, tüm devrimci, demokratik, ilerici örgüt ve kurumlar tarafından döne döne vurgulanır ve bunun için çeşitli araçlar da yine bu örgütler tarafından yaratılır vs. vs.

Ancak bunlar genelgeçer söylemlerdir. Asıl gerçekler ise ayrıntılarda, bazen bir cümlemin içinde bazen onun da ardında gizlenir. Fark eden eder!

Evrensel gazetesinde 31 Temmuz tarihinde yayımlanan bir haberde, bu gerçeklerin izini bulmak ise hiç de zor olmuyor. Munzur Festivali çerçevesinde Pertek'te düzenlenen bir panelin haberini yapmış Evrensel muhabiri. Panelin başlığı "Kadın toplumsal yaşamdaki yeri, örgütlenme sorunu, yozlaşma ve şiddet". Bu panele **Dersim Yenigün Kadın Derneği, Kamer** ve bir de **Rahime Karvar** katılmış! Yenigün Kadın Derneği'ni ve Kamer'i anladık da, Rahime Karvar kimdir, necidir?

Evrensel gazetesi muhabiri bunu ya anlayamamış (bu durumda sorma ihtiyacı da duymamış), ya kadının örgütlenmesini de içeren bir panelde kadının örgütlenmelerinin çok da önemli olmadığına kanaat getirmişti. (Bu durumda değerlerini de saymaması gerekirdi!) Ya da örgütün ismi Yeni Demokrat Kadın olunca, üstelik bu **Partizan** düşüncesini savunan kadınların örgütlediği bir çalışmanın adı olunca tüm gazetecilik kuralları aklından uçabilmiştir! (Ki bizce en akla yatkın olan neden de budur!) Tipki geçtiğimiz aylarda yine Yeni Demokrat Kadın tarafından hazırlanan "Kadına Yönelik Şiddet Raporu"nu Dicle Haber Ajansı'ndan aynen alıp, raporun Yeni Demokrat Kadın tarafından hazırlandığını notunun unutulması gibi(!)

Evrensel gazetesi ve muhabirleri bu şekilde komik konuma düşüklerinin farkında değillerdir elbette. Ama burdan söyleyelim, biz çok gülüyoruz bu halinize, hatta ne yalan söyleyelim, hoşumuza bile gidiyor. Hem gazeteciliğe bakış açınızı hem de kadının örgütlenmesine ve kim olursa olsun örgütlenmelerine olan bakışınızı görüp eğlenmemek mümkün değil zira! Ayrıca reformistlere nasıl da rahatsızlık verdiğimizizi görüp mutlu olmamak da elde değil! Onlarla aramıza doğru hatta bir çizgi çizdiğimizizi görüp kendimize olan güvenimiz artıyor. Teşekkürler Evrensel gazetesi ve muhabirleri! Ama yine de bunun **çirkin** bir gazetecilik ve mantık olduğunu gözden kaçırmayın kimsel!

Evrensel gazetesini okuyanlara, gazetenin eksikliği ni(!) biz giderelim. Panelde konuşmacı olan Rahime Karvar, Yeni Demokrat Kadın'ın sözcülerinden biridir.

*Istanbul'dan bir Yeni Demokrat Kadın*

**Bu cinayet sebebine de pes doğrusu!**

Kadın cinayetlerinin nedenleri üzerine akla hayale sığmayacak hikayeler ittittik bugüne kadar. Ama İstanbul'un Ümraniye İlçesi'nde **Sebahattin Alkan** isimli şahsın "eşi" **Ruzkat Alkan** ve misafirliğe gelen "kızı" **Sevgi Arslan**'ı öldürme "nedeni" kadar inanılmazını ne duyduk ne gördük!

47 yaşındaki Sebahattin Alkan, eşi ve kızını öldürme nedeninin rüyasında onları "çiplak" görmesi olduğunu söyledi. Gece saat 03.00'te işlenen cinayetin faili Alkan, polise teslim oldu.

Psikolojik sorunları nedeniyle daha önce hastaneye yatan S. Alkan, bir süre sonra "iyileşme belirtileri" göstermesi üzerine taburcu olmuş!

(H. Merkezi)

**Munzur Festivali'nde kadın panelleri gerçekleştirildi**

Festivalin 1. günü, Pertek'te "kadının toplumsal konumu, kadının örgütlenme sorunu, kadın ve şiddet" başlıklı bir panel düzenlendi. Panele BDP, DKH, Dersim Yenidünya Kadın Derneği, Anafatma Kadın Derneği ve Yeni Demokrat Kadın katıldı.

Moderatörlüğünü Av. Devrim Avcı'nın yaptığı panelde ilk olarak sözü alan **BDP Pertek İlçe Başkanı Makbule Köse**, asimilasyona ve bölgede yaşanan cinsel istismar olaylarına değindi. Köse'nin ardından **DKH'tan Nurten Kırmızıgül** söz aldı. Kırmızıgül, "bölgede kadına yönelik şiddetin



"gizli" kaldığını" belirterek, "itaatkar kadının aslında sistemi güçlendirdiğini" söyledi.

Biz de festivalin ana gündemlerinden birinin kadın sorununa ayrılmasını anlamlı bulduğumuzu belirttik. **YDK** olarak hazırladığımız 6 aylık kadına yönelik şiddet çetesini aktardık. 6 ayda 135 kadın cinayetinin yaşandığını söyleyerek; kadına şiddet uygulamak için bir nedene dahi ihtiyaç duyulmadığını ve devletin yasalarıyla bu şiddeti hem meşrulaştırdığını hem de normalleştirerek desteklediğini ifade ettik.

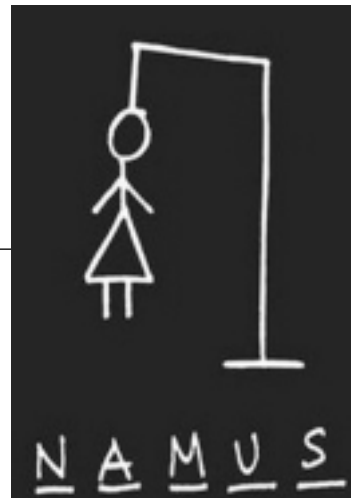
Dersim'in isyankar coğrafyasında kadına yönelik cinsel şiddetin devletin kolluk kuvvetleri tarafından gerçekleştirildiğini ve asimilasyon politikalarında da ilk hedef olarak kadının görüldüğünü söyledik. Dersim 38 isyanının ardından özellikle kız çocuklarının asker ve "büyük" Türk ailelerine eş, hizmetçi veya evlatlık olarak veren zihniyetin, bugünün 2010'un-

**Ölüme zorlanmak**

Bu coğrafyada kadın olmak her türden şiddete baskıya, zulme boyun eğme olarak görülüyor. Ya "töre"ye kurban gidersin ya tecavüze uğrarsın ya da en yakınındaki erkekten (baba, abi, koca, devlet) şiddet görürsün. Ya da baskı öyle bir noktaya gelir ki ölümü "seçmekten" başka seçeneğin kalmaz! **Çünkü ya ölürsün ya da öldürülürsün.**

Son yıllarda kadın "intiharlarının" sayısında inanılmaz bir yükselme görülmekte, kadınlar yaşadıkları baskıya dayanamayıp "intihara" yönelmekte/yönelendirilmekte. 2000'li yılların en çok intiharla gündeme gelen ili

çekerek: "Yeni aslında intihar etmiyorlar, çeşitli fiziksel ve psikolojik baskılarla kendilerini zehirlemeleri, asmaları ya da vurmaları sağlanıyor. Yasal işlemlerden kurtulmak ve başlarını belaya sokmamak için buldukları bu 'akıllıca çözüm' intiharları artırıyor. Bilgi, kadının yaşamına yönelmiş ölümcül bir tehdit olarak işlev görüyor. En acıklısı da bu gerçek, bölgedeki resmi görevlilerce de bilinmesine rağmen üzerine gidilmiyor ya da gidilemiyor" diyor. (H. Merkezi)

**İntihar süsü verilmiş cinayetler**

Toplumda adı, yeri, söz söyleme hakkı olmayan kadınlar... Hiçbir hakkı olmayan kadının yaşam hakkı da yoktur ya, işte bu yüzden değil midir ki kadına tek "**seçenek**" ölümü göstermek! Her türlü baskının, şiddetin, tacizin, tecavüzün yaşandığı bu sistemde devletin resmi kayıtlarında rakamsal veri olarak bile geçmez kadın ölüm (intihar) haberleri.

Kadın "intihar" haberlerinin en sık geldiği yerlerden olan **Ağrı'nın Diyadin** ilçesinde intiharlar gerçekleşmeye devam ediyor. 2010 yılı içerisinde köyler hariç sadece ilçe merkezinde 4 kişi intihar ederken, son beş yıl içerisinde ilçe merkezinde 10 intihar, 23 intihara teşebbüs olayı gerçekleşti.

Çok daha trajik olan durum ise, köylerde gerçekleşen onlarca kadın ölümü ve intiharının resmi makamlarca kayıt altına alınmadığı ve söz konusu durum hakkında herhangi bir girişimde bulunulmadığı gerçeği.

Bu güne kadar köylerde yaşanan yüzlerce "intihar" vakasına ilişkin herhangi bir veri tutulmaması ise ilçede yaşayan kadınları tedirgin ediyor. "İntihar" vakalarının aşiretler ve devletin bölgeye karşı sistematik politikasından kaynaklandığına inanan ilçe halkı, korucu köylerinde gerçekleşen birçok intihar vakasının da cinayet olduğuna inanıyor. (H. Merkezi)

**Hadi Sıdika gir kocanın koluna, bak kocan mezar taşı almış sana!**

Geçtiğimiz yıl "eşi" tarafından kulagi kesilen ve hastanelik olan **Sıdika Platin** olayın ardından sığınma evine yerleştirilmişti. Sıdika'nın eşi Faruk Platin ise muhakkemede "pişman" olduğunu belirtti üzerine "iyi halden" salıverilmişti. Bunun ardından polisler eşliğinde sığınma evinden alınan Sıdika polislerin "**hadi hadi Sıdika girsene kocanın koluna**" söylemleri eşliğinde devletin şefkatli (!) kollarından alınarak, kocasının şefkatli (!) kollarına teslim edilmişti. Ancak Faruk Platin'in "iyi hali" bir yıl bile sürmedi. Devletin "**kadına yapılan her şey mubah**" anlayışını da arkasına alan Platin, aradan bir yıl geçmeden aynı vahşeti yine uyguladı.

Olayın ardından ortaya çıkanlar ise devletin kadın sorununa yaklaşımını bir kez daha gözler önüne serdi. Sıdika'nın kardeşi **Mehmet Nuri Özer**'in anlatımına göre bölgedeki Çaybağı Köyü Jandarma Karakolu ve Saray Cumhuriyet Savcılığı'nın durumdan haberdar olduğunu öğreniyoruz. 25 Eylül 2009 tarihindeki olaydan sonra kardeşinin duru-

mu ile ilgili İlçe Savcılığı'na başvuran Özer, "Ben savcıya Faruk Platin'in tutuklanması için başvurmayay gittiğimde, beni konuşturmadı ve 'Git yanına birkaç asker mahkemede' pişman" al öyle gel. Ben seni olduğunu belirtmesi üzerine bu şekilde muhame tapmam.

"İyi halden" salıverilmişti. Bunun ardından polisler eşliğinde sığınma evinden alınan Sıdika polislerin "**hadi hadi Sıdika girsene kocanın koluna**" söylemleri eşliğinde devletin şefkatli (!) kollarından alınarak, kocasının şefkatli (!) kollarına teslim edilmişti. Ancak Faruk Platin'in "iyi hali" bir yıl bile sürmedi. Devletin "**kadına yapılan her şey mubah**" anlayışını da arkasına alan Platin, aradan bir yıl geçmeden aynı vahşeti yine uyguladı.

Ayrıca yaşanan son olayla ilgili Faruk Platin hakkında "arama kararı" bile olmadığını söyleyen Özer, "Jandarmayı aradım, 'benim kardeşimin başına bunları getiren adamı arıyor musunuz?' diye sordum. Jandarma, 'Biz savcı ve mahkeme kararına göre adam ararız. Faruk Platin hakkında herhangi bir karar yok'" dediklerini belirtti.

Arama kararının çıkması için illa da Sıdika'nın ve daha birçok kadının katledilmesini bekleyen yetkililer (ki bu durumda dahi bir şey yapıldığı söylenemez) yaşanan ve yaşanacak olaylara çanak tutarak, bu "eş"leri cesaretlendirip, kadın katliamlarının zeminini hazırlamaya devam ediyor. (H. Merkezi)

**Ezilen kadınlar uyanınca bir ülke uyanacak! Kadınlar ayağa kalktığında bir ülke kurtulacak!**

# Şovenizmin panzehiri sınıf mücadelesidir!

Sınıf savaşımında ideolojik duruşta-ki netlik demek sınıf düşmanlarına karşı net bir tutum almak demektir. Her sorun her olay karşısında temsil ettiği sınıfın düşünüş ve hareket tarzına uygun olarak bir tutum belirlemektir. Çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliğini sağlayacak olan da bu ideolojik duruştur-bilinçtir. Bu ideolojik bilinç temelinde yaratılacak sızramalar başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ezilenleri birleştirmede çimento rolü oynar. Günümüzde de proletaryanın ideolojisi ekseninde ezilenler içinde güçlü bir hareket yaratmak için ideolojik olarak donanımlı, araştıran, sorgulayan, uygulayan genç dinamik kadrolara büyük ihtiyaç vardır. Her türlü burjuva milliyetçi anlayışa karşı mücadelede başarı elde etmek için de bu gereklidir.

Faşist odaklar İnegöl ve Dörtöyl'de olduğu gibi ırkçı-şoven politikalarla zehirlenmiş güçleri Kürt halkına karşı çok rahatça harekete geçirebiliyorlar. Hiç şüphesiz ki bu politikaların tek sorumlusu faşist Kemalist diktatörlüktür. Faşist burjuva partilerin, militarist güçlerin, kaleminden ırkçılık zehri akan burjuva medyasının yıllarca Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere yönelik yürüttükleri karşı devrimci pratiklerin yol açacağı sonuçlar da budur işte. Doğayla ortada aniden gelişen, üç-beş kişinin yol açtığı bir provokasyon yoktur. Ortada yıllardan beridir yürütülen ırkçı politikaların şekillendirdiği sivil faşist güçlerin saldırıları vardır. Ve sistemin militarist güçleri de saatlerce bu saldırılara engel olmamışlardır, olmak gibi bir niyetleri de yoktur. Çünkü onlar da bu saldırıların içindedir.

Her zaman olduğu gibi saldırılar sonrası bu karşı-devrimci güçler kamuoyuna dönük yanıltıcı bilgiler vermektedirler. Hiçbir şeyden haberleri yokmuş izlenimini yaratmaya çalışmaktadırlar. Yani haddini bilmeyen üç-beş kişi -ki nitekim İçişleri Bakanı İnegöl'deki olayların "Amigoların yönetilmesiyle olduğu" açıklamasını yapıyor. Elbette ki bu ve benzeri açıklamalar gerçekleri çarpıtmaya dönük ikiyüzlü açıklamalardır. (Görünen o ki amigolar kolluk kuvvetlerine geç müdahale edin talimatını da vermişler.) Kuşkusuz bu saldırıların arkasında hangi faşist "amigoların" olduğunu halkımız çok iyi biliyor!

Son dönemlerde yoğunlaşan gerilla saldırıları, egemen sınıfları çaresizlik içine itmiştir. **Parlamentoda bulunan figüranların saldırgan açıklamaları efendilerinin ruh halini yansıtır.** Baskılar, zorla köy boşaltmalar, ekonomik nedenlerden dolayı batı illerinde, ilçelerde yaşayan Kürt kitlelere dönük saldırılar bu ruh halinin bir yansımasıdır-sokaktaki saldırganlığıdır. Bu saldırıları sistemin politikalarından bağımsız olarak ele almak mümkün değildir. Öncelikle bu gerçeklerin herkes tarafından doğru kavranması gerekir.

Bu ırkçı-milliyetçi saldırıları asgari düzeye indirmenin yolu TEKEK direnişi örneğinde olduğu gibi **sınıf kardeşliğinden** geçer. Çünkü sınıfsal yaklaşıma başka ulusları-halkları dışlamaz

yok saymaz. Egemen ulus milliyetçiliğine, ırkçılığına asla prim vermez. Her koşulda milliyetçi, ırkçı, sosyal-şoven yaklaşımlara kapısını kapatır. Bundan dolayıdır ki bütün işçilerin ve emekçilerin birliği için sınıfsal bir duruş, sınıfsal bir tutum şarttır. Bu yönlü zayıflıklar sürdürükçe egemen sınıfların ulusal, mezhepsel temelde böl-yönet, çatıştır-zayıflat karşı-devrimci politikaları geri kitleler içinde destek bulur. Çünkü yılların ürünü olan bu karşı devrimci politikaların kitleler üzerinde olumsuz temelde yaratmış olduğu etkiler vardır. Böylesine nesnel bir zeminin varlığı egemenlerin işini kolaylaştırıyor. Temel sorun bu zemini zayıflatma noktasında düğümleiyor. Bu da ancak MLM bir aydınlanmayla, proleter ideolojinin geniş yığınları etki alanına almasıyla mümkün olabilir.

## Şovenizme tavır al, demokratik taleplerin savunucusu ol!

Bugün bir yanda resmi ve sivil faşist güçlerin Kürt ulusuna, diğer azınlık milliyetlere dönük yürüttükleri saldırılara karşı tavır alarak ırkçılığı, egemen ulus şovenizmini teşhir ederken diğer yanda Kürt ulusunun, azınlık milliyetlerin demokratik taleplerinin aktif savunucusu olmamız. Çeşitli milliyetlerden emekçilerin birliği ancak her türlü sömürüye, milli zulme karşı çıkarak, herkesin kendini özgürce ifade edebileceği bir ortam yaratarak sağlanabilir. Proleter düşünüş tarzı böyle bir pratik davranışı zorunlu kılar. Bu pratiğin somut sonuçlarının bugün zayıf olması onun gerçekliğine, doğruluğuna asla gölge düşürmez. Kısa dönemlerde de olsa yaşanan tarihi tecrübeler bunun böyle olduğunu bize göstermektedir.

Sınıf savaşımının mantığı, sahip olduğumuz tarih bilinci bize, bugün ideolojik anlamda ezilenler cephesinde ne kadar karmaşık bir durum olursa olsun veya MLM'ye dönük saldırıların kapsamlı oluşu proleter kimlikte asla tereddüde düşmememiz gerektiğini gösteriyor. Yani **bu bir sınıf kavgasıdır.** Sınıf kavgasında zaferler olduğu gibi gerilemeler de yenilgiler de olur. Dahası ideolojik saldırı ve dejenerasyonun devrimci saflarda daha çok hayat hakkı bulduğu dönemler yenilgi ve gerileme dönemleridir. **"Zaferin babası bol olur, yenilgiler öksüzdür"** söylemi bu tarihi süreçlere daha uygun düşüyor. Başarısızlıkları sahiplenmeyen, başarısızlıklarından ders çıkarma ve çıkarılan dersleri sınıf savaşımında bir silaha dönüştürme yerine başarısızlıkların yarattığı ruh haliyle devrimci değerlere saldırma, ideolojik olarak burjuvaziyeye teslim olma vb. ideolojik planda ortaya böyle bir yıkımın çıkması, proleterleşmedeki yüzeysel kavrayıştır. Oysa böylesi firtınalı dönemler derinlikli bir ideolojik donanımın zorunluluğuna işaret eder. Eğer kökler derinlikte değilse,



## İrkçi faşist saldırılar protesto edildi

İnegöl ve Dörtöyl ilçelerinde Kürt halkına yönelik saldırılar protesto edildi. 30 Temmuz günü Bursa Adliyesi önünde bir araya gelen BDP, İHD, DÖH, BDSP, Partizan ve birçok kurum tarafından yapılan basın açıklaması ile ırkçı faşist saldırılar protesto edildi. Kurumlar adına açıklamayı BDP Bursa İl Eş Başkanı **Ayla Yıldırım** okudu.

Yıldırım, "Binlerce kişinin anında toplanarak bir Kürt avına çıkması basit bir adli vaka değildir. Saatlerce burası İnegöl, burdan çıkış yok", "Kahrolsun Kürtler" sloganlarıyla dört bir yan yangın yerine dönüştüren saldırıların büyük bir bölümünün bırakılmış olması ve tutuklu 11 kişinin ise sadece 'kamu malına zarar vermek, toplantı gösteri yürüyüş kanununa muhalefetten' yargılanacak olmasını kabul etmiyoruz. Kürtleri açıkça hedef almaktan, saldırmaktan, bu ülkenin vatandaşları olan Kürtleri yaşadıkları yerlerde tedirginliğe sürüklemekten yargılanmalılar" dedi. Açıklamanın ardından kurum temsilcileri saldırganları ırkçılık suçu ile yargılamaları için Bursa Cumhuriyet Başsavcılığına dilekçe verdiler. (Bursa)

fırtınanın gücü karşısında sağa sola savrulmak kaçınılmazdır.

İçinden geçmekte olduğumuz süreç devrimci bir müdahaleyi, ezilenlere dönük yürütülen saldırılara karşı bir direniş çizgisi sergilemeyi dayatıyor. **Emekçilerin sokak gösterilerinde, faşist saldırılara karşı direniş mevzilerinde yerini almayan, bunun için çabalamayan her devrimci anlayış yara alır.** Burada temel sorun seyirci kalmamaktır. Güçler dengesinden dolayı yürütülen çabalar yetersiz olabilir. Ama unutmamak gerekir ki somut alıcı pratiklerin yolu seyirci kalmaktan değil, sürece müdahale etmekten geçer. Müdahaleci pratik, sürecin bir parçası olma çabası değişimin, değiştirerek-etkileyerek güçlenmenin de önemli kriterlerinden biridir. Sürece ve görevlerimize bu bilinç ve sorumlulukla yaklaşmalıyız.

## GAZİ MAHALLESİ

Yaşanan saldırılara karşı Gazi Mahallesi'nde de ortak bir eylem yapıldı. Eylem 1 Ağustos 2010 Pazartesi saat 20.00'de "Kürt, Türk, Ermeni, Yaşasın Halkların Kardeşliği" pankartıyla Eski Karakol'dan başladı ve Cemevi'nin orada yapılan basın açıklamasıyla bitirdi. Yürüyüş esnasında "Biji Bratuya Gellan", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" gibi sloganlar atıldı. Basın metni sonrası eylem sonlandırıldı. Önceden Cumartesi akşamı mahallelerde sesli ajitasyona çıktık. Bir mahallede Kürt kökenli gençler düğündeydi, oradan ajitasyon çeke- rek geçtik ve alkış ve ışıklarıyla destek sundular bize.

Eylemi örgütleyen kurumlar Partizan, BDSP, DHF ve ESP; destek veren kurumlar ise Sosyalist Parti ve PDD.

(Gazi İK okurları)

## SINIFSAK YAKLAŞIM

### 12 EYLÜL'E TAZE KAN, SİSTEME SOLUK VE FAŞİZME TAHKİM!

Yol aldıkça ısınan bir referandum süreci pek doğal ki çatışmayı büyütüyor, kitleleri daha fazla girdabına alan bir olaylar dizisi yaratıyor. Bunlara rengini veren görünürde egemen sınıflar arasındaki çelişki olması son derece yanıltıcıdır ve tam da gerilmek istenen **örtüye** hizmet edici özellik taşımaktadır. Oysa sınıf mücadelesinin başta Kürt sorunu eksenli gelişen yönü olmak üzere bütün alanlarında gerilim artan bir ivme yakalamıştır ve seçimlerin imdadına yetiştirilmeye çalışılması bu yüzdendir.

Referandum olayı egemen klikler arasındaki çatışmaya ait özellikler taşımaktadır ama sorunun 12 Eylül Anayasasıyla ilgili taşıdığı esaslı boyut göz ardı edilirse, **ortak derdin** saçılan yönleri görmezden gelinilecektir. 12 Eylül Anayasası deyince basit bir metnin anlaşılması gerekir. '80 öncesinde sigortalara gevşeyen, dikişleri atan rejimin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendirilen metnin tek amacı sınıf mücadelesi karşısında köşeye sıkışan egemenlere çıkış yolu yaratmak ve güvence sağlamaktır. 30 yıl boyunca ekonomiden sosyal yaşama, ideolojiden siyasete bütün alanlara yön veren bu metnin yarattığı mekanizmadır ve varlığını her bakımdan buna borçlu olanların **sadakatinde** şüphe aranmayacaktır.

TC'nin kuruluşuyla oluşturulan faşist devlet mekanizması 12 Eylül'le yenilenmiş ve tahkim edilmiş, günün ihtiyaçlarına uygun hale getirilmişti. Devamında yapılan "değişimlerin" ve son pakette yer verilenlerin de bu çerçevede okunması gerekir ki hazırlayan ya da evet-hayır **oyununa** girişlerinin derdi daha iyi anlaşılabilir. CHP'nin it dalaşında mevzi kapmayı konu alan 3 madde (Anayasa Mahkemesi, HSYK gibi) dışındakilere itirazının olmamasının nedeni de budur. Bu ihtiyaca vakıf Anayasa Mahkemesi'nin "uzlaştırıcı" daha doğrusu **yön verici** kararını da bu bağlamda anlamamız yararlıdır.

Egemen sınıfların baştan aşağı "değişim" görünümü taşıyan taslakları ya da olası "yeni" anayasaları da mevcudun **versiyonudur**, versiyonu olacaktır. Bu nedenle "toplumun bütün kesimleri dâhil edilerek yeni bir anayasa oluşturulsun" taleplerinin fazla iyimser ama son derece aygız bir yaklaşım karşılık gelmesi söz konusudur. Bu gerçeklik ışığında, **"yetmez"** de buluşan evet ve hayırcıların **"yeter"**leri yeni bir sürümden öteye gitmemekte, kitleler aynı zeminde oyalanarak sisteme yedeklenmektedir. Soruna bu kısır döngüden çıkış anlamında, bu oyunu reddetme adına boykot tavrıyla yaklaşımın **temel esprisi** de burada yatmaktadır.

Mesele hiç karmaşık olmayan biçimde **düzen içi** ele alışla ilgilidir. Mesele, mevcut devlet yapısı ve rejimin nasıl değerlendirildiği ile ilgilidir. Yine mesele düzenin nasıl **değişim**le uğrayabileceğiyle alakalıdır. Reformlar, haklar ve özgürlükler uğruna mücadele, gedik açma ve mevzi elde etme kavgası rejime ait temelli hususlarda **kayaya çarpma** etkisi yapar ki bunu reddetme ya da bundan kaçınma değil ama bunu kendi pozisyonunda soyutlayarak, kendi amaçların ve gösterdiği yoldan arındırarak yapmanın tehlikelerinden bahsetmek gerekir.

Devrim mücadelesinden uzak bir konum alanların **"yanılsama"** yaratma keyfiyeti elbette doğaldır ve bunu **aşamalı** bir süreç, **ilerlemecilik** adına sunmaları da bu duruş ve yaklaşımın gereğidir. Zaten sorun da burada bulanık bir hal almakta ve egemenlerin tasarrufları **"ittifak"** yaratacak bir boyut kazanabilmektedir. Evet ya da hayırcıların içinde her türlü "iyi niyeti" barındıran tercihleri dahi bu ittifaktan kaygı duymamanın izlerini taşır. Zira aynı gemide ve şartlarda **"oyunun"** kabulü buna izin vermiştir zaten.

Doğalysıyla buraya takılmanın pratik bir değeri yoktur ve tam da bu nedenle oyunun esas aktörleri üzerinden yürümenin özellikle geniş kitleler bakımından yararı vardır. Boykotu sembolik ya da protestocu bir havadan çıkarmamız **gereği** böyle sağlanabilecektir. Zira sınıf mücadelesinin akışına müdahale bu politik tercih **sonuçlar** üretilebilmesi, yeni yollar açması ve ileriye dönük bir hedef tutturabilmesi bu tarzla mümkündür. Boykot, sistemle hesaplaşmada yegâne taktik politik olarak anlam kazanacaksa, buna uygun bir **mücadele ve faaliyet hattı** örnek şarttır. Kimilerinin "boykot" kelimesinden ısrarla uzak durma, alerjik bir tavır geliştirme nedenleri daha iyi anlaşılır. Tıpkı evet-hayır tercihinin egemen kliklere yazılması olgusu gibi boykotun da Ulusal Hareket hesabına anlam ifade edeceği gerçeği **"sıkıntı"** yaratmaktadır. Bu durumu tam da destek ya da ittifak bağlamında "tehlike" olarak görenlerin açık kıskaçtan kaçarken doluya tutulması hadisesini anlamak gerek. Nitekim reformist ve revizyonist bir dizi hareketin CHP'yi ehven-i şer olarak gördüğü kadar Kürt sorununda **açık taraf** olamama nedeni de bu parantezde düşünülmelidir. Kaldı ki CHP'yi **"ehven"** görme hadisesi Kürt sorununa baktığımızda sakatlıkla (Kemalizmin kulakları çınlasın!) doğrudan ilişkilidir. Safaşıma her daim yaşanmaktadır ve referandumla ilişkin geliştirilen tercihler bundan bağımsız değildir.

Evet-hayırcıların esasta tek bir cepheyi temsil etmesinden ötürü **"üçüncü cephe"** söylemi yanıltıcıdır. Her zaman iki cephe vardır ve boykot politikası halka/emeğe ait cephenin tavrı olarak ele alınmalıdır. Buna güçlü ve sağlam bir içerik kazandırmaksızın "cephe" işlevi yüklemek doğru değildir. Politik bir içerikten söz ediyoruz. Yalnızca "boykot" tavrı üzerinden bir ittifak dahi elbette yararlı ve gereklidir. Bunu söz konusu edilen bir "cephe" ya da süreklilik kazanması istenen bir **güç birliğine** dönüştürme isteği de yanlış değildir. Ama ek- senin doğru belirlenmesi ve sistemle dolaylı bir uzlaşmanın unsuru haline getirmemek kaydıyla. Zira bu ittifakın sağladığı potansiyelin de pekâlâ yine düzen içi **tahvil** değeri taşıyabileceği unutulmamalıdır. Savaş ve direnişin dahi böyle bir yö- zlaşma aracı kılınabildiği koşullarda bu kaygı yersiz değildir.

Referandum tezgâhını boykot etme tavrının nedenleri ve sınıf mücadelesi gündemindeki yeri iyi kavranmalıdır. Yürütülecek çalışmalara yön verecek olan politikamızın esasları, gerek faaliyetin başarısı gerekse de özdele komünistlerin gelişip güçlenmesiyle doğru orantılıdır. Bunun **çıkış noktasında** sistemin/devletin **meşruiyet** arama derdi olmalıdır. 12 Eylül günü rastlantı değildir. Ha keza oyunun evet-hayırcılarınca birlikte koterılması da sanıldığından/göründüğünden daha önemli bir **uzlaşma** işaretidir. Örneğin CHP-MHP gibi partilerin kazanma olasılığının tartışılmalı olduğu koşullarda belki de daha çarpıcı olabilecek "boykot" tavrını gündeme dahi getirmemeleri anlamlıdır. Bunların mecliste sık sık "protesto" manasında "boykot" tutumu almalarının anlam ve değerini de bu vesileyle görmek gerekir.

Referandum tezgâhını boykot etme tavrının nedenleri ve sınıf mücadelesi gündemindeki yeri iyi kavranmalıdır. Yürütülecek çalışmalara yön verecek olan politikamızın esasları, gerek faaliyetin başarısı gerekse de özdele komünistlerin gelişip güçlenmesiyle doğru orantılıdır. Bunun **çıkış noktasında** sistemin/devletin **meşruiyet** arama derdi olmalıdır. 12 Eylül günü rastlantı değildir. Ha keza oyunun evet-hayırcılarınca birlikte koterılması da sanıldığını/göründüğünden daha önemli bir **uzlaşma** işaretidir. Örneğin CHP-MHP gibi partilerin kazanma olasılığının tartışılmalı olduğu koşullarda belki de daha çarpıcı olabilecek "boykot" tavrını gündeme dahi getirmemeleri anlamlıdır. Bunların mecliste sık sık "protesto" manasında "boykot" tutumu almalarının anlam ve değerini de bu vesileyle görmek gerekir.

12 Eylül Anayasasının değiştirilmek değil **tahkim** edilmesinin hedeflendiği bilince çıkarılmalıdır. Ömrü uzatmaya çalışmak, anayasa tabanlı itirazlarda da somutlandığı üzere belli noktalarda ciddi bir **sıkışma ve açmazdan** ötürü ihtiyaç haline gelmiştir. Bunun önde gelen nedeni Ulusal Sorun'da gelinen aşamadır. Açılım manevrası (tasfiye operasyonu) da bu gerçekliğin ürünüdür ve mevcut pakette buna gram ölçüsünde yer vermemenin, diğer bir sözü madde gibi tamamen göstermelik bir boyutta dahi ele almamanın bir nedeni vardır. Hâkim sınıflar bir dizi doludizgin pratikle asıl derde yönelik politikayı işlemektedir ve aslında referandumun **rengi ve nedenleri** burada aranmalıdır.

Habur-Kandil elçileri başta olmak üzere yoğun gözaltı ve tutuklamalar, profesyonel/özel ordu planları, operasyonlara, saldırı ve katliamlara gaz verme, ölü ya da diri "ele geçen" gerillalara vahşi işkenceler, A. Türk'ü yumruklayana komik "ceza", Bulank'ta katliam yapan koruculara tahliye ve niha-yet İnegöl ve Dörtöyl'deki linç kampanyalarını bunun eseridir. Bütün bunları "taş atan" çocukların bir bölümünü salıverme, salya sümük 12 Eylül idamlarını konu alan nutuklarla süsleyenler, asıl yaklaşımlarının **imha, inkâr ve asimilasyon** olduğunu da gizlemektedir. **"Ne yaparsanız yapın temizleyin!"** diye katliam güçlerine fetva verenlerin **asıl derdi ve gündemi** açıktır.

Sorunu darbeciliğe, askeri vesayete karşı olma temelli iş- lemeye çalışanların, "balyoz" davasına ait 102 kişilik **danı- şıklı** bir "yakalama" kararı çıkarılmasına aldanmamak gerekir. CHP'nin "aklı evvelliğiyile" gündemleştirilen, "koruma kolla- ma"lı 35. madde tartışmaları da bu yarışın, bu sahteliğin ürünüdür. Zamanında **"sözd e-muhtıra"** olarak niteleyip de- şifre etmeye çalıştığımız Büyükanıt menşeli bildiri ve Dolma- bahçe görüşmesinin iş farklı bir mecraya kaydı için CHP ta- rafından ortaya serilme hadisesi de referandum kapışmasının **"azizliğidir"**. Zira temeldeki ortaklık, hükümet olmanın ni- metleri bağlamındaki uşaklık ve nemalanma yarışını dıştala- mamakta, kirli çamaşırların dökülmesi ve sisteme ait **çözül- meler** bu vesileyle sıkça yaşanabilmektedir.

Komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının sistemi bu kirillik, bu vahşet, bu azınlık ve iki yüzlülük eşliğinde ken- disine yeni bir **yol açmak**, yeni bir mecra bulmak amacında- dır. 2011 seçimleri bunun adresi olacak, referandum ise **rampa** işlevi görecektir. Bu rampanın kitlelerin sırtında ku- rulmaya çalışıldığı anlaşılmalıdır. Bunun için yapılan, alabildiği- ne baskı, sömürü ve zulme meşruiyet kazandırmayı amaçla- yan "örtülü" işbirliği, **"boykot"** tavrını koşturmuştur. O hal- de bu tezgâhi bozmanın, 30. yıldönümünde 12 Eylül rejimine başkaldırmanın, onu tarihe gömmek amaçlı açılan yolda iler- lemelenin gereğini doğru kavramak gerekir.

**Doğru kavrayış**; açıklama yapmakla, tavrını ilan etmek- le yetinen bir "pratiği" reddeder, reddetmelidir. Bütün güç- lerimiz yoğun bir propaganda ve ajitasyon kampanyası içeri- sine sevk edilmeli, en geniş güçlerin seferber edildiği eylem- lerle 12 Eylül'le **hesaplaşmanın** hakkını vermelidir. Karşı- mızda, evet-hayır tuzağına düşürerek 12 Eylül'e taze kan ta- şımak, sistemi bir kez daha kutsamak ve soluk aldırarak, hal- ka yönelik zulme ve sömürüye meşruiyet kazandırmak ama- çlı hareket eden egemen sınıflar koalisyonu vardır. **Bu tezgâ- ha düşülmesi için süreklilik kazanan bir çalışma- ya girilmeli, sandığa giden bütün yollar kesil- melidir...**

## KARTAL



Son süreçte yaygınlaşan linç saldırılarına karşı birçok alandan tepki yükseliyor. Faşistlerle polis işbirliği içinde olduğu bu linç girişimlerine bir tepki de Kartal'dan geldi. **Halk Cephesi, ESP, Partizan, BDSP, Kaldiraç, DHF, Devrimci Hareket** ve

PSAD Kartal Şubesi'nin örgütlediği basın açıklaması kitlenin 28 Temmuz Çarşamba günü Citybank önünde toplanmasıyla başladı. Kartal Meydanı'na **"Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz"**, "Faşizme karşı omuz omuz", **"Yaşasın halkların kardeşliği"** sloganlarıyla yüründü. Meydanda yapılan açıklamada; "Sokaklar linççilerin değil faşizme karşı mücadele eden halkındır. Yükseltile- nin şovenizme, linçlere, katliamlara karşı halkların birlikte faşizme karşı mücadelesini örgütleyelim" denildi.

## Referandum ve Kürt halkı

Her anayasa, ilgili olduğu devletin temel niteliklerini belirten kurucu kodlara sahiptir. Ancak bunun yanında bir anayasanın hangi koşullarda, kimler tarafından hazırlandığı, halkoyuna sunulup sunulmadığı ve nasıl sunulduğu da ilgili anayasaya esas rengini verir.

Bu bağlamda TC Anayasasını ele aldığımızda bir bütünlükle karşılaşırız. Emperyalizmin dünya ölçeğinde hayata geçirmek istediği neoliberal politikaların ülkemizde uygulanabilmesinin önünde ciddi bir tehdit oluşturan sosyal muhalefeti bastırmak için devreye sokulan askeri faşizm, 1982 Anayasası'nın yapılış zemini-dir. Günümüze Milli Güvenlik Kurulu olarak miras kalan, kendisini Milli Güvenlik Konseyi olarak adlandıran **Askeri Faşist Cunta** (AFC) tarafından hazırlanan anayasa taslağı cuntanın "ağır istibdat koşullarından demokrasiye geçilecek" söylemiyle referanduma sunulmuştu. Gizli oy, açık sayım ilkelerinin tamamen göz ardı edildiği referanduma katılmamak bir yana, hayır oyu kullanmak en ağır işkencelerle karşılaşmak için yeterli bir neden olarak kabul edilmekteydi. **Buna rağmen faşizmin o günkü söylemi bugünküyle benzerdir ve öz itibarıyla aynıdır, nihayet aynı anayasa hizmet etmektedir.** K. Evren 1982 Anayasasının referandumdan yüzde doksan bir oranında evet oyu olarak geçmesinden sonra yaptığı konuşmada demokrasiye atıfta bulunmuştu. R. T. Erdoğan da bugün demokrasiye atıfta bulunuyor. Biri Anayasayı hazırlayan, diğeri özüne dokunmadan değiştiren... **Söylemdeki benzerlik kaçınılmazdır, zira istibdat dönemi bitmemiştir.**

### 12 Eylül'le hesaplaşma mı, özünü güçlendirme mi?

Tesadüf olmayan bir şekilde 12 Eylül 2010'a verilen referandum tarihiyle "darbeyle hesaplaşma" havası yaratılmak istenmektedir.

Oysa paketle birlikte bu tarihin en önemli amacı 12 Eylül darbesini 30. yılında meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir. Daha önce sekenden fazla maddesinde değişiklikler gidilen Anayasasının "değiştirilemez" maddelerinin değiştirilmesi "teklif" bile edilmemiştir. Yapılan diğer değişiklikler yapısal olmaktan çok uzak olmakla beraber Anayasasının ömrünü uzatmaktan başkaca bir işlevle yüklü de değildir.

Referandum paketiyle amaçlanan diğer hedef ise şüphesiz AKP'nin kendi ömrünü uzatmasıdır. Keza CHP ve MHP'nin karşı duruşları da AKP'nin hükümetteki ömrünü kısaltmayı amaçlamaktadır. Referandum tartışmalarında değişiklik öngören maddelerin ön plana çıkarmasının nedeni budur. Değişikliklerin kitlelerin gündelik yaşamı üzerinde olumlu bir etkisi söz konusu değildir. Ki değişiklikler Anayasasının özüne ve felsefesine de dokunmamıştır. Bu bağlamda, CHP-MHP ve diğer "Hayır" diyecekleri statükonun savunucusu, AKP'yi ise yenilikçi olarak göstermek gerçeklerle bağdaşmadığı gibi kitleleri sisteme daha fazla entegre etmekten başka bir amaca da hizmet etmeyecektir.

Referandumda "Evet" oyu kullanmanın anlamı açıktır; AFC anayasasına meşruluk kazandırmak, AKP'nin sürekli bir biçimde uzun vadede demokrasi vaatlerine kanmak, bu suretle AKP'nin ömrünü uzatmada ona destek olmak... Hayır demeyi her ne kadar farklı gerekçelerle açıklayıp bunun propagandasını yapan çevreler mevcut ise de, "Hayır" demek mevcut haliye anayasayı kabul etmek anlamına gelecektir.

Dolayısıyla "Evet" ve "Hayır" oylarının ayrıştıkları tek nokta AKP'ye karşıtlık temelinde olmaktadır. Oysa ki referandumun en önemli amacının **sisteme meşruiyet kazandırmak** olduğunu yukarıda da ifade etmiştik.

**Evet ve hayır oylarının ortak zeminde buluşmasının karşısındaki yegane yol**

**boykottur.** Boykot, 1980 AFC'sini ve her türlü uzantısını ret, referandum tezgahını bozmak, AKP'nin aldatmacalarına hayır demek ve 12 Eylül'le hesaplaşmaktır. Nihayet, düzen partilerinin referandum çalışmalarında boykotun yeri yoktur. CHP, taslağın parlamentoda görüşülmesini boykot ederken, sandıkta boykotu gündemine dahi almamıştır.

### Mevcut Anayasasının da değişikliğinde ortak paydası: Kürtlere yer yok

Değişiklik paketinde "temel sorun" addedilen Kürt Sorununa ilişkin iyi veya kötü bir çözüm yoktur. Anayasa değişikliği metninde Kürtlere ilişkin en ufak bir hakka bile yer verilmemiş olması, tasfiye projesi olduğu açığa çıkan açılımla **paralellik** göstermektedir. Egemenler, sistemlerinin özünün bir ifadesi olan Anayasa metninde resmi ideolojinin dışına çıkmayı söz konusu dahi etmemişlerdir. Bir zamanlar, "düşünmezseniz yoktur" derekesinde ucube bir açıklamayla "çözüm sunma" zavallılığında bulunan Tayyip'in fikrinin yansımaları olsa gerek, bu durum.

Temel ağırlıktaki bu soruna sistemin yaklaşımı referandum paketinde yoktur. Seçim barajının düşürülmesi, anadilde eğitim hakkı gibi başlıca taleplerin tartışma konusu olmadığı, daha önce hükümet sözcüleri tarafından çok açık bir şekilde ifade olunmuştur. Yasal düzenlemelerle bazı hakların tanınabileceği propagandası ise temelsiz kalmaktadır. Sistemin Kürt diline yaklaşımı, Tayyip'in TRT 6'ya açık konuşmasında yansımaktadır. Tek Kürtçe cümleyi bile doğru okumak için öğrenme zahmetine girmişti. Oysa bu durum şaşırtıcı değildir. TRT Kanunu'nda yapılan değişiklik sonucunda açılan "Kürtçe" kanalda hiçbir şekilde dil öğretmek amacıyla program yapılamayacağı düzenlenmiştir.



1982 Anayasası nasıl 12 Eylül AFC'sinin anayasası ise, bu yeni değişiklik paketi de mevcut koşulların anayasası olmak durumundadır. Yukarıda 12 Eylül üzerinden bunu açıklamaya çalışırken, referandumla hedeflenenlere değindik. Kürt sorununun günümüzde aldığı biçim ve devletin bu sorun karşısındaki tutumu anayasa ya yansıyacaktır doğallığına. Pakette soruna ilişkin hiçbir değininin olmamasından, devletin geleneksel tavrının esastan bir değişikliğe uğramadığı sonucunu çıkarmak mümkündür. Bilhassa Şemdinli'den sonra tartışılmaya başlanan ve Ergenekon'la devam eden JITEM tartışmalarında, derin devlet tanımlamasına karşı çıkmış, mevcut kontrgerilla örgütlenmelerinin devletin illegal yanıyla ilişkili olduğu ifade etmiştik. Geçmişte "örtülü" kuralın ama ister istemez yasal zeminle ilişkili olan **kudretli anlamında "derin ilişkiler"** ağının bugün profesyonel orduya dönüştürülmesinin planları yapılmaktadır. Bundan, "örtülü" yapının tamamen tasfiye edildiği anlamını çıkarmak süregelen pratik tarafından yadsınılmıştır. Kurulacak profesyonel ordunun yasallıkla ilişkisi daha sıkı olsa dahi, yasaları yorumlayacaklar, devletine halel getirecek her türlü davranıştan itina ile uzak duracak yargıçlar ve savcılar olduğundan Kürt halkına yönelik hak ihlallerinde hukuka aykırılık tespiti yapılması çok zor olacaktır. Keza Muş-Bulanık'ta

DTP'nin kapatılmasını protesto eden kitleye kalınkof silahla ateş edip iki insanı katleden korucuların bu eylemi Türk yargısına meşru müdafaa sınırları içerisinde mütalaa edilmiştir.

Her türlü baskı ve yıldırma politikalarına rağmen Tayyip, referandum paketi için Kürtlere oynamaktan geri durmamaktadır. Zira 29 Mart seçimleriyle kaybedilen bir temsilcilik iddiası, Kürt halkı nezdinde ciddi oranda bir teşhir olunmuşluk vardır. Halkı kazanmak hem tasfiye projesinin bir bileşeni olarak, hem de genel veya erken seçimler açısından olmazsa olmaz bir yerde durmaktadır. Halkı kazanmaları için daha fazla aldatmacaya başvurmaları ise sınıfsal konularının bir tezahürüdür.

Referandum bağlamında Evet-Hayır ve Boykot olmak üzere iki cephe olduğuna göre ve boykot, ölüm ve sızma arasında bir tercihe zorlanan ezilenlerin bu dayatmayı reddedeceği cephe olduğuna göre, Kürtlerin ezilenlerin bir bileşeni olarak boykot cephesinde yer alması anlaşılabilir, doğru olmalıdır. **Kitlelerin boykot cephesindeki niceliği sistemin meşruiyet krizi yaşamasında belirleyici olacaktır.** Yine sistemi alaşağı edecek sürekli krizlerin yaratılması ezilenlerin daha örgütlü birliğini gerektirmektedir. Andaki görev ise Anayasa referandumuna karşı boykot tavrının aktif bir nitelikle gösterilmesidir.

### İşte TC adaleti!

15 Aralık 2009'da, korucu **Turan ve Metin Bilen** elindeki devletin silahıyla DTP'nin kapatılmasını protesto eden kitleye ateş açmış ve 2 kişiyi öldürmüştü, 10 kişiyi de yaralamıştı. Bu olayın ardından devletin kolluk kuvvetleri yine kitleye saldırmış ve 8 kişiyi gözaltına alarak tutuklamıştı.

Tutuklanan DTP'lilerin görülen davasında her biri için 11 yıl 2 ay hapis cezası kararı çıktı. Oysa bu katliamı yapan Bilen kardeşlerin yapılan en son duruşmasında Savcı, utanmadan tahliye istemiş ve Bilen kardeşlerin olayın mağduru olduğunu savunmuştu!

### "Biz de savunmasız insanlara saldırınız!"

Siirt Merkez'de bulunan Doğu Kışla'ya HPG tarafından düzenlenen roketatarlı saldırının ardından, devletin kolluk kuvvetleri kışla yakınındaki Ulus Mahallesi'nde bulunan çok sayıda eve baskın düzenledi. Evler darımadığın edildi, yatmakta olan çocuklar bilhassa uykularından uyandırıldı ve korkutulmaya çalışıldı! Sözün kısası asker HPG'nin saldırıları karşısında acizliğe düştükçe "ben de öcümü gücümün yettiğinden alırım" diyerek T. Kürdistanı'nda terör estiriyor!

### Cenazeye işkence, mezara çirkin saldırı!

Gerilla cenazelerine yapılan işkence haberleri sürerken, bu kez Ağrı'dan 4 PKK'liye ait mezarların taşlarının söküldüğü ve mezarlarının tahrip edildiği haberleri geldi. Ayrıca Diyarbakır-Lice'de, 1998'de yaşanan bir çatışmada şehit düşen 2 PKK'linin cesedinin olduğu toplu bir mezar bulundu!

### Azadiya Welat'ın

#### eski yetkilisi tutuklandı

Devlet her ne kadar "basın özgürlüğü var" diye avaz avaz bağırırsa da, özellikle söz konusu, yurtsever, devrimci, demokrat basın olduğunda gazetecilere ceza üstüne ceza yağıyor.

PKK örgütünün propagandasını yaptığı iddiasıyla Diyarbakır 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nin 21 yıllık 3 ay hapse mahkum ettiği günlük Kürtçe gazete Azadiya Welat'ın eski imtiyaz sahibi ve yazarı işleri müdürü **Ozan Kılınc** tutuklandı.

Diyarbakır merkezine bağlı Kayapınar İlçesi'ndeki evine yapılan operasyonla gözaltına alınarak tutuklanan Kılınc'ın 9 Şubat'taki mahkemesinde, "örgüt üyesi olmasa dahi örgüt adına suç işlediği"ne kanaat getirilmiş ve bu gerekçeye dayanarak **Kılınc'a toplam 21 yıl 3 ay hapis cezası verilmişti.**

## Canan, bu haksız savaşın bizden çaldığı 351. çocuk bakışı!

**Mehmet Uytun**, henüz 18 aylık; kolluk kuvvetlerinin gaz bombası başına gelip, öldürdüğünde...

**Maziye Aslan**, henüz 8 yaşındaydı, zafer işareti yapan parmaklarıyla, bir panzer altında acımasızca ezildiğinde...

**Uğur Kaymaz**, 12'sindeydi, "terörist" ilan edilip 13 kurşunla öldürüldüğünde...

**Ceylan Önkol**, henüz 14 yaşındaydı, bir kışladan atılan havanla bedeni parçalandığında...

Ve **Canan Saldık**, henüz 16'sındaydı.

21 Temmuz Çarşamba günü, ailesiyle piknik yapmaya gitmişti, Van merkeze bağlı Kurubaş Köyünde. Hemen yanı başlarında, **Hacıbekir Kışlası** vardı. Alışıklardı, burunlarının diplerine kadar gelip yerleşmiş olmasına karakolların, kışlaların... Ama senelerce uygulansa da alışmışlardı buralardan çevreye atılanların çocuk bedenlerini parçalamasına, askerinin evleri rastgele taramasına ve çocukların bile suikast silahları ile öldürülmelerine...

Canan da alışık değildi belki, ama kışladan atılan kurşun başına isabet etti ve 16 yaşında bakışlarını soldurdu. Yere yığıldı Canan, yıllardır Kürt halkına yönelik TC zulumünün ne ilk ne son kurbanıydı. Kürt olmanın bedelini canıyla ödedi. Kürt halkının yüreği bir kez daha kurşunla delik deşik edilirken, bir çocuk daha Kürdistan'ın göğsünden düşerken Canan'ın annesinin çığlıkları Ceylan'ın annesinininkine, ölü bedenlerine işkence yapılarak eziltilen gerillaların annelerinininkine karıştı. **Ölenler gençti belki, ama bu acı çok yaşlıydı, bilgeydi!** Kürt halkının çocuklarının kanı bir kez daha "serhıldan" ateşi ile tutsaçağı!

Demokrasi masalları ile halkı kandırmaya çalışan katil-faşist bu devlet, elbet katlettiği Canan'ın da hesabını verecektir!

### "Öldürülen 351 çocuk için..."

Canan Saldık'ın öldürülmesinin ardından başta Van ve birçok Kürt ilinde protesto eylemleri gerçekleştirildi. İ-

## "Engin Orak'ı asker öldürdü!"

Operasyonların artması, yalnızca gerillaya yönelik askeri saldırıların artması anlamına gelmiyor. Aynı zamanda çocukların, gençlerin, yaşlıların daha fazla katledilmesi; çocuk ve kadınlara yönelik cinsel saldırıların daha da artması; yargısız infazların çoğalması; ev baskınlarının, talanlarının artması anlamına da geliyor! Yani, yol kenarlarında daha çok ceset bulunacak, çobanlar daha çok öldürülecek...



tanbul'da da **25 Temmuz Pazar** akşamı Taksim Tramvay Durağı'nda bir araya gelen İHD İstanbul Şubesi ve birçok kurum, Galatasaray Lisesi önüne yaptıkları yürüyüşle Saldık'ın öldürülmesini protesto ettiler. Yol boyunca "Savaşa hayır, çocuklar öldürülmesin" sloganını atan kitle adına basın açıklamasını İHD İstanbul Şube Başkanı **Abdülbaki Boğa** yaptı. "Devletin kolluk kuvvetlerinin son 20 yılda Canan'la birlikte 351 çocuğun başlıklarını, umutlarını ve temiz dünyalarını aramızdan alıp götürdüğünü" söyleyen Boğa, "Canan'ın asker kurşunuyla öldürüldüğünü" ve "bu savaşın artık sona ermesi gerektiğini" belirtti.

Eylem boyunca çevreden provokasyon yaratmak isteyen kişiler, kitle tarafından engellendi.

(İstanbul)

### Sokak ortasında vurulur bir çocuk!

25 Haziran günü Diyarbakır'da, gece, evine dönen lise 1. sınıf öğrencisi **Recep Çelik** adlı çocuk, sırtından vuruldu. Felç geçiren Çelik, saldırıların konuşmalarından polis olduklarından şüphelendiğini söylüyor. Çelik, eve dönerken yanına yaklaşan kişinin "gece-nin bu saatinde ne arıyorsun burada" denilerek durdurulmaya çalışıldığını, kaçırılacağından korkarak kaçmaya başladığını söyledi. Arkasından koşan ve kendisini yakalayan kişinin kendisini omzundan tutarak, sırtına iki el ateş ettiği ifade eden Çelik'in ailesi, aradan bir ay geçmesine rağmen hiçbir araştırmanın yapıldığını söyledi. Aile, çocuklarının felç kaldığını ve saldırıların kim olursa olsun bir an önce yakalanması gerektiğini söyleyerek, İHD Diyarbakır Şubesi'ne başvurduklarını belirtti. (H. Merkezi)

### "Vana ez kuştım. Bavo min xelas bike!"

Halka karşı elinde rehin tuttuğu Kürt çocuklarına için TMK'da yaptığı göstermelik düzenlemelerle aslında ne kadar "iyi niyetli" olduğunu ispatlamaya çalışan TC, faşist uygulamalarıyla maskesini düşürüyor.

Hakkari Yüksekova'da, İnegöl ve Dörtöyl'de Kürt halkına yönelik linç saldırılarını protesto eden kitleye saldıran kolluk kuvveti, **10 yaşındaki D.**'yi gözaltına aldı. D.'yi ziyarete giden babası, oğlunun yüzünün morluklar içinde olduğunu ve işkenceye maruz kaldığını söylüyor. Baba, kendisine "**Vana ez kuştım. Bavo min xelas bike!**" (Baba beni kurtar bunlar beni öldürüyorlar!) diyen oğluna yardım edemediği için yıkıldığını anlatıyor. Ceylan'ı, Uğur'u, Canan'ı öldüren TC'nin 10 yaşındaki çocuğa bu işkencesi, faşizm uygulamalarının devam ettiğini gösteriyor. (H. Merkezi)

### Karayolunda işkenceyle ölüm!

Şırnak-Siirt karayolu üzerinde öldürülmüş halde bulunan **Salih Taşar** isimli vatandaşın işkence edilerek öldürüldüğü belirtildi. Taşar'ın ağabeyinin telefonuna mesaj gönderen failer ise ölüm tehditlerinde bulundu. (H. Merkezi)

Şırnak'ta oturan ve iki gündür kayıp olduğu belirtilen taksi şoförü Salih Taşar'ın (29) cenazesi akşam saatlerinde Şırnak-Siirt karayolu üzerinde bulunan Kaymakam Çeşmesi civarında elleri ke-meriyle, ayakları ise iki yerdan koli bandıyla bağlanmış ve kafasına taşlarla vurularak öldürülmüş bir halde bulundu. (H. Merkezi)



İrkçı TC devletinin Kürt halkına yönelik saldırılarından biridir, Kürt çocuklarının hedef alınması...

"Güzel şeyler olacak", "bundan sonra kadın da olsa, çocuk da... Gereken yapılacaktır" yönlü açıklamalar yapan devlet, hemen uygulamaya geçti! Hemen her gün gözaltı, tutuklama terörü ile yüzlerce çocuk hapisanelere konuldu, Kürt çocuklarına işkence haberleri arttı, çocuklar asker tarafın-

na alınan her Kürt çocuğunun "yetişkinler" gibi ağır ceza mahkemelerinde yargılanıyor oluşu, çocuk mahkemeleri diye bir mahkeme olduğunu ve işlevinin ne olduğunu unutturdu.

Taş atan çocuklar oldu onların isimleri... Gittikleri her hapisanede asker, gardiyan ve hapisane idaresi tarafından baskı ve işkence gördüler. Psikolojik sıkıntılar yaşamaya başlayan, aile özlemi çeken çocuklar hapisanede "dayak ekipleri", korkutma, yıldırma gibi saldırılara daha sık maruz kaldılar.

### Taş atan çocuklar oldu onların isimleri... Gittikleri her hapisanede asker, gardiyan ve hapisane idaresi tarafından baskı ve işkence gördüler.

dan kurşunlandı, havan topu vs. askeri mühimmatla öldürüldü.

Ezilen Kürt halkının geleceği olan çocukların adeta rehlin alma mantığıyla hapisanelere doldurulması ile, bir travma yaratılmak isteniyor. Hem halk evlatlarını hapisaneye göndermemek için sokağa çıkmasına, eylem yapmasına izin vermeyecekti hem de çocuk hapisaneye girince yaşadıklarından sonra "terbiye edilmiş" olacaktı. Ve en önemlisi binlerce tutuklu Kürt çocuğu, ulusal harekete karşı devletin elinde pazarlık malzemesi olacak, öyle kullanılacaktır!

### TMK, Ağır Ceza Mahkemeleri ve Kürt çocukları

Eylemlerde gözaltına alınan çocukların Terörle Mücadele Kanunu (TMK) kapsamında, Ağır Ceza Mahkemelerinde yargılanmaları konusu; TC'nin kendi Mussolini kırması ceza kanununda bile bir hukuksuzluk yaptığını gösteriyordu. Öyle ki gözaltı-

### TMK değişiyor, çocuklar içeride tutulmaya devam ediyor!

Çocukların aileleri, insan hakları kuruluşları, yurtsever, devrimci, demokratik örgütler çocuklarla ilgili sorunları dile getirdi, eylem ve etkinlikler düzenlediler. Hapisane önünde çadırılar kuruldu, çocukların hapisanede koşullarının değiştirilmesi üzerine raporlar, dilekçeler hazırlandı. Hukukçuların TMK'nin değiştirilmesi üzerine tüm önerileri geri çevrildi, ama demokratik kamuoyunun baskısı ve bir pazarlık aracı olarak TMK değişikliği defalarca gündeme getirildi!

Mecliste Temmuz ayı boyunca tartışılan ve yine milliyetçi cephenin "şiddetle" karşı çıktığı, "açılımcıların" pazarlık yaptığı TMK'da çeşitli yasal düzenlemeler hazırlandı. Ve en sonunda beklenen oldu 26 Temmuz günü yayınlanan Resmi Gazete ile TMK'da "taş atan çocuklarla" ilgili yapılan düzenlemeler kabul edildi.

# Çocuklara masallar; Yeni TMK!

Düzenlemeler her ne kadar tüm "taş atan çocukların" yararına gibi görünse de; sayıları 2 bini bulan tutsak çocuklardan sadece 300'ü bu düzenlemeler sonrası serbest kalabiliyor! Ayrıca sistem, korkulu rüyası olan "yüzü yarı ya da tam kapalı" olanlar ve "taş" dışında herhangi bir alet kullananlar bu yeni hazırlanan hiçbir düzenlemeden faydalanamıyorlar.

### İşte değiştirilen kısımlar:

"\*Kanun'un birinci maddesiyle Toplu Gösteri ve Yürüyüş Kanunu'nun 32 maddesi değiştirildi. Kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşlerine katılanlar, ihtara ve zor kullanmaya rağmen dağılmamakta ısrar ederlerse, altı aydan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılacak. İhtara ve zor kullanmaya rağmen kolluk görevlilerine karşı cebir veya tehdit kullanılarak direnenler Türk Ceza Kanunu'nun (TCK) 265. maddesinden yargılanacak.

\*İkinci madde, TGK'nin 33. maddesinde değişiklik yapıyor. Yeni düzenlemede toplantı ve gösteri yürüyüşlerine ateşli silah, patlayıcı veya yakıcı madde bulunduranlar en az bir yıl hapisle yargılanacak.

\*Kanunun üçüncü maddesiyle TGK'nin 34. maddesinde 'Çocuklar hakkında uygulanmayacak hüküm' ifadesi eklendi. Çocuklar 'örgüt üyesi olmadıkları halde, örgüt adına örgütün propagandasını yapmak' iddiasıyla örgüt üyesi gibi yargılanmayacak.

\*Dördüncü madde ile TMK'nin terör suçlarından verilen cezaların, yüzde 50 artırılması yönündeki hükmüne 'Bu madde hükümleri çocuklar hakkında uygulanmaz' ifadesi eklendi.

\*Yedinci madde ile CMK'de değişiklik yapıldı; sanık kabul etmediğinde hükmün açıklanmasının geri bırakılmasına karar verilemeyecek.

\*Sekizinci madde ile CMK'nin 250'nci maddesinde çocuk hakkındaki dava ve soruşturmaların Çocuk mahkemeleri ve savcılıklarında yapılacağı hükmü eklendi.

\*Dokuzuncu madde ile CMK'de öngörülen 'güvenlik tedbirlerinin' çocuklar hakkında uygulanmayacağı hükmü getirildi."

Düzenlemeler her ne kadar tüm "taş atan çocukların" yararına gibi görünse de; sayıları 2 bini bulan tutsak çocuklardan sadece 300'ü bu düzenlemeler sonrası serbest kalabiliyor! Ayrıca sistem, korkulu rüyası olan "yüzü yarı ya da tam kapalı" olanlar ve "taş" dışında herhangi bir alet kullananlar bu yeni hazırlanan hiçbir düzenlemeden faydalanamıyorlar.

Aslında kanuna eklenen bu yasaların hemen hepsi zaten Türkiye'nin de imzacısı olduğu Çocuk Hakları Sözleşmesi gereğince eklenmesi gereken maddelerdi. Ki eklenenler, sözleşmenin ondra birini bile teşkil etmeyecek kadar yetersiz. AKP kliğinin genel mantığı olan ve bugün referandum tartışmalarında da kullandığı "yetmez ama evet"çilik, diğer bir deyimle "ölümü gösterip kansere razı etme" anlayışı burada da kendini göstermektedir.

### Burjuva medya ile çocuk hakları ayaklar altında!

"Taş atan çocuklar" haberleri ile, çocuklara yönelik tutuklama furyası öncesi sıkça verdiği "çatışmada yine çocuklar öndeydi!", "polis in iyi niyetine rağmen taşla sarılan çocuk", "terörün kullandığı çocuklar" gibi argümanlarla halk içinde bu saldırının alt yapısını oluşturan medya, yeni TMK döneminde



de görevini başarıyla yerine getirmeye devam etti.

Özellikle tutuklu çocuk Berivan'ın serbest bırakılmasının adeta magazinleştirilerek verilmesi bunların içinde en çarpıcı olanıydı. Çocuğun hapisaneden çıkışı, emniyete götürülüşü, hastaneye gidışı... Her an takip edilen, röportaj yapılmaya çalışılan Berivan'ın çocuk olduğundan kaynaklı yaşayabileceği psikolojik sorunlar düşünülmeden onun en doğal hakları gasp edildi, çocuk hakları çiğnendi.

Aynı sorun diğer çocuklar için de benzerdi. Sanki bu çocukları hapisaneye koyan, orada onlara işkence eden kendisi değilmiş gibi, sahte "açılımlarla" serbest bırakılması "demokrasi" olarak lanse edildi.

Medyanın Kürt halkına yönelik ırkçı dili, bu haberlerde de kendini göstermeye devam etti. Serbest kalan çocuklara "ders aldınız mı, pişman oldunuz mu" gibi sorular yönelten medya, çocukların "birşey yapmadık ki pişman olalım!" cevaplarını çarpıtarak "Pişman değilim! dedi" başlıkları ile verdi.

## HAPİSHANELERDEN

## Abdullah'ın ölümü, göz göre göre işlenen bir cinayet!



Abdullah'ın yaşamı, T. Kürdistanı'ndaki gerek TC'nin asker zulmü gerekse de yoksulluktan dolayı büyük kentlere göç eden her Kürt çocuğunun hikâyesidir aslında... Kimi Kürt çocukları **Ceylan** olur, **Canan** olur, **Uğur** olur can verir faşizmin kurşunlarıyla... Kimi göç ettiği büyük kentlerin sokaklarında kaybolur, "çeteci" olur, "suçlu" olur, hapisanelere girer küçük yaşta...

İşte onlardan biriydi **Abdullah** da... TC'nin Kürt halkına yaptığı zulümdü onu

İstanbul'a getirip suç çetesine ulaştırıran... TC'nin halka reva gördüğü yoksulluğu onu "suça" iten... **Ve yine zalim TC'nin hapisane politikasıydı onu lösemi hastalığına yakalatan ve ölüme yolculayan...**

Daha 14 yaşında girmişti hapse, hakkında açılan yüze yakın dava ve kesinleşen **144 yıllık** bir ceza ile... Sistem; kendi yarattığı bataklığın suçunu Abdullah'ın küçük omuzlarına yüklemişti.

Hapisane koşulları onu ölümcül derecede hasta ettiğinde dahi bitmedi zulüm! Hastanenin hücreden farksız mahkûm koğuşunda kalan Akçay için İHD İstanbul Şubesi üyeleri başta olmak üzere birçok kurum eylemler yaptı. Bu çabalar sonuç verdi ama elbette ki Abdullah, ölüm sınırına geldiğinde; yani ölmeden birkaç gün önce "ceza erteleme" kararı çıkarılmıştı. Ancak 21 Temmuz günü, devletin bilinçli olarak bırakmadığı Akçay, son isteği olan "ailesinin yanında olma"

isteği yerine getirilmeden yaşamını yitirdi. Her türlü eyleme katılarak oğlunun serbest bırakılmasını isteyen anne **Beyreta Akçay**'ın "Erdoğan evladımı öldürdü. Allah evlat acısını ona da yaşatsın. Abdullah'ımı gencecik yaşında kara topraklara gömdü" feriyatları arasında Adli Tıp Kurumu'ndan alınan Abdullah Akçay, gözyaşlarıyla memleketi Mardin'e yollanarak burada toprağa verildi.

### "Çıncınca insan hakları için mücadele edeceğim!"

Böyle diyordu Akçay, kendisi için eylem yapanları gördükçe... Yine onun ölümüne ilk tepki, Abdullah'ın abaları, ağabeyleri, ailesi gibi olan **İHD İstanbul Şubesi**'nden geldi. 22 Temmuz'da, Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen; oldukça üzgün oldukları bakışlarına, seslerine ve sloganlarına yansıyan İHD'li'ler adına **Sevim Kalman** açıklama yaptı. Akçay'ın ölümünden devletin sorumlu olduğunu söyleyen Kalman, "**Abdullah'ı özgürlüğe yetiştirememenin**" üzüntüsünü yaşadıklarını söyleyerek

onu uğurladı. Kalman, konuşmasını "söz veriyoruz, senin kardeşlerini, uğruna çalışmak istediğin insanları, hasta mahpusları gücümüz yettiğince yalnız bırakmayacağız. İnsan hakları hiç susmayacak!" diye sonlandırdı.

23 Temmuz'da ise İstanbul-Yenibosna'da bulunan Adli Tıp Kurumu önünde bir araya gelen **Çağdaş Hukukçular Derneği**, Akçay'ın ölümünden; Güler Zere gibi birçok kişi hakkında ölüm kararı çıkaran Nur Birgen'i sorumlu tutarak, istifaya çağırıldı. 24 Temmuz'da Akçay ile ilgili **Adana Hasta Tutsaklara Özgürlük Platformu** da bir eylem yaparak bu cinayeti protesto etti. (İstanbul)

### Tutsak Partizanlar şehitleri andı

29 Haziran'da Dersim Ovacık'ta çıkan çatışmada şehit düşen TIKKO gerillaları Ferdi Karacan ve Çiğdem Yılmaz yoldaşlar Tekirdağ I Nolu F Tipi'nde anıldı. Hep bir ağızdan atılan "Çiğdem ve Ferdi ölümsüzdür", "Gerillalar ölmez, halk yenilmez" sloganları tutsak Partizanlar bulunduğu tüm bloklarda diğer devrimci yapıların katılımıyla atıldı. Bu uğurlama ışıklar ve alkışlarla son buldu. (H. Merkezi)

### "Tarihe suçlu olarak geçenleri affetmeyeceğiz!"



"Hasta tutsaklara özgürlük" şiarıyla her hafta Cuma akşam saat 19.00'da Taksim'de düzenlenen eylemde 24 Temmuz günü Abdullah Akçay'ın ölümü protesto edildi.

İlk "Güler Zere'ye özgürlük" talebiyle bir araya gelinerek düzenli bir şekilde yapılan bu eylemler 1. yılını doldurdu. Taksim Tramvay Durağı'ndan Galatasaray Lisesi'ne yürüyen kitle "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın", "Abdullah Akçay ölümsüzdür" sloganlarını attı. Burada açılmayı okuyan ÇHD avukatlarından **Ebru Timtik**, Akçay'ın ölümünü de Güler Zere'nin ölümü gibi unutmayacaklarını belirterek; "Bu ölümlerin sorumlusu olarak tarihe suçlu olarak geçenleri de affetmeyeceğiz" dedi.

"Hasta tutsaklara özgürlük" eylemi 30 Temmuz Cuma günü de "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" sloganlarıyla devam etti. (İstanbul)

### Kadınlara yönelik sürgün sevkler devam ediyor

Ankara Sincan Kadın Hapisanesi'nde Fadime Özkan ve Özlem Aydın'ın zorla sevk edilmelerinden sonra yeni bir sürgün sevk haberi daha geldi. Yine aynı hapisanede bulunan TKP/ML tutsağı Deniz Tepeli'nin Kırşehir Hapisanesi'ne zorla sevk edildiği öğrenildi. Gazetemiz yayına hazırlanırken ayrıntılı bilgi alamadığımız sürgün sevklerle ilgili Fadime Özkan'ın gönderdiği mektupta "son süreçte hapisanede yaşadıklar hak gaspları ve idarenin çözümsüzlüğüne ilişkin yaptıkları direnişe eylemleri kırmaya yönelik bu sevklerin gündeme geldiğine" dikkat çekti. (H. Merkezi)

## Hapishanelerden...

\* 16 yaşındayken Newroz'a katıldığı gerekçesiyle gözaltına alınan ve 2 sene sonra hakkında "örgüt propagandası" iddiasıyla tutuklama kararı çıkarılan **Ayten Erk**, Salihli Hapisanesi'ne gönderilmişti. Burada siyasi tutsak koşuşu bulunmadığı için başka bir hapisaneye sevk isteyen Erk'i hapisane idaresi Muğla Hapisanesi'ne yolladı. Buranın idaresi tarafından da yine adli tutukluların bulunduğu koğuşa konuldu. Buradaki tutukluların, Erk'e "sen

Kürt'sün, teröristsin, bölücüsün" diye saldırdığı öğrenildi. Erk'in görüşüne, ulusal kıyafetleri ile gelen anne Erk de aynı hakaretlere maruz kaldı.

\* Edirne F Tipi Hapisane'de bulunan siyasi tutsaklar, üzerlerindeki baskıların arttığına dikkat çekiyorlar. Ortak alandan hücrelerine dönen tutsaklara gardiyanlar tarafından uygunsuz biçimde arama dayatıldığını, buna karşı çıktıklarında ise fiziksel işkenceye maruz kaldıklarını aktarıyorlar.

\* Urfa Hapisanesi'nde işkence ve baskılardan dolayı kendini yakan Erkan Gümüştaş'ın yanında müşahade koşuşun-

da bulunan 18 yaşından küçük **Müslüm Kaya**'nın siyasi koğuşa getirilmesini isteyen tutsaklar C-15 koğuşunu yakarak isyan başlattı. İsyanı duyan BDP milletvekili **Emine Ayna**, ilin BDP'li yöneticileri ve aileler hapisane önüne geldi. Hapisaneye girmek ve incelemede bulunmak isteyen Ayna ve yöneticiler polis tarafından tartaklanarak uzaklaştırıldı.

\* Bin kişilik kapasitesi olmasına rağmen 1.400 tutsağın bulunduğu, hemen her gün tutsaklar tarafından bir suç duyurusunun Savcılığa yollandığı **Osmaniye Hapishanesi** müdürü, kapasite yetersizliğinin olduğunu, koşulları zorladıklarını

ancak iddiaların gerçek olmadığını söyledi!

\* Bitlis Hapisanesi'nde bulunan PKK davası tutsağı 5 kadın, hastaneye gidecekleri sırada "ayakkabınızı çıkartın" dayatmasıyla karşılaştılar. Buna tepki gösteren tutsaklar gardiyanlar tarafından hem saldırıya maruz kaldılar hem de hastaneye gönderilmeyerek sağlık haklarından mahrum bırakıldılar.

\* Aralarında 18 çocuğunda bulunduğu toplam 180 PKK'li tutsağa, 30 Haziran'da operasyonlar ve Kürt halkına yönelik saldırıya protesto etmek için 2 günlük açlık grevi yaptıkları gerekçesiyle 2 aylık disiplin cezası verildi.

## Ne kırk satır ne de kırk katır!

Anayasa'da değişiklik paketine ilişkin referandumun, 12 Eylül AFC'nin yıldönümüne denk gelmesi egemenlerin bu oyunu avantajı çevirme çabalarında önemli bir unsur olmayı sürdürüyor.

Bu oyuna geniş kesimleri taraf yapma çabalarında 12 Eylül bağlantılı her türden argümanın pervasızca kullanılması da dikkatlerden kaçmıyor. Değişiklik paketine her kesimden destek alma yönü sergilenen pervasızlıktan nasibini alan bu kez de 12 Eylül AFC'sinin idam ettiği devrimciler oldu.

"12 Eylül'le hesaplaşma" iddialarına(!) kendini iyice "kaptıran" Erdoğan, "gözyaşları içinde" Necdet Adalı örneğini veriyor, onun idamının anısına yazılan dizeleri okuyordu! Ancak sol kitleleri-kesimleri etkilemek için yapıldığı açık olan bu şovun arasına aynı dönemde idam edilen bir ülkücüyü de sıkırtmayı ihmal etmiyordu. Tıpkı "Kürt açılımı"nın ilk dönemlerinde Ahmet Kaya'ya değinip, araya Said-i Nursi'yi sokuşturması ve/veya "Alevi çalışmayı" denilen toplantıya Maraş katliamının bir numarası sanığı Ökçe Şendiller'in davet edilmesinde olduğu gibi...

AKP'nin 8 yıllık hükümet dönemine baktığımızda onun her şeyden önce din olgusunun egemen sınıflar elinde en işlevli biçimde kullanılmasına dönük, uzun yıllara dayalı bir projenin ürünü olduğunu rahatlıkla görebiliriz. Çünkü "dincilik" ezilenlerin üzerindeki zulüm ve her türden zora dayalı politikalarını uygulamada, onlar için gerekli olduğunda "savaş" çıkarmak, yine kendi çıkarları öyle gerektiriyorsa "barış" tesis etmenin bir aracı olagelmıştır. Ve bu özelliği ile de yine onlar açısından çok işlevsel bir sosyo-kültürel olgudur aynı zamanda.

İşte bunun içindir ki dinci yanını, bu zemin üzerinden yükseldiğini tüm pratiğiyle de gösteren ve zaten inkar da etmeyen AKP, hem kendini yaratan emperyalist güçler açısından, onların uzun vadeli planları için olduğu kadar bu topraklardaki -Türk egemen sınıflarının diğer kesimlerini saymazsak- dinci faşist kesimler açısından da "tarihi bir fırsat" olarak algılanmaktadır. Bu "tarihi fırsat"ın belli başlı cemaatlere dayandığı, bugün AKP'yi oluşturan kadroların büyük bölümünün bu cemaatlerde yetiştiği-bunların çıkarını gözettiği ise herkesçe malumdur.

### Said-i Nursi gerçekliği

Cemaat örgütlenmesi dendiğinde uzunca yıllar boyu akla gelen ilk isim Nurcu cemaati olmuştur. Bunların Said-i Nursi'nin izinden

gidenler olduğu bilinmektedir. Örneğin Turгут Özal'ın Nurcu gelenekten geldiğini bilmeden yoktur.



Kendisinin Kemalistlere, Kemalistlerin ise ona "düşman" olduğu propaganda edilen Nursi de bugün iade-i itibar verilerek istenen isimlerinden biridir. Bu "iade-i itibar" çabaları ise sadece hükümet cephesinden değil Kürtler cephesinden de -sadece Said-i Nursi'nin Kürt kimliğinden dolayı- gündeme getirilebilmektedir.

Ancak dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta vardır. Bu da Said-i Nursi'nin Kemalizm'den ziyade, azılı bir komünizm düşmanı olması, daha dönemde ABD gibi emperyalist güçlere duyduğu "hayranlığı" çeşitli vesilelerle dile getirmesidir.

Nihai amacını "en mukaddes maksadım şeriatın ahkâmını tamamen tatbik ve icra etmektir" olarak özetleyen Nursi, ABD'ye bakışını da şu sözlerle dile getiriyor: "Kainatın büyük devleti olan Birleşik Devletler, aynı zamanda dini hakikatlere de sahip çıkan bir devlettir". Onun tüm varlığını nasıl da komünizm-sosyalizmle mücadelede adadığını ise şu sözlerinden açık ve net bir şekilde anlıyoruz:

"Bir tek gayem var: O da mezara yaklaştığım bu zamanda, İslam memleketi olan bu vatanda Bolşevik baykuşlarının seslerini iştiriyor. (...) Halkı, bilhassa gençleri imansız yaparak kendine bağlıyor. Ben bütün mevcudiyetimle bunlarla mücadele ederek, gençleri ve Müslümanları imana davet ediyorum. Bu imansız kitleye karşı mücadele açan dindar kuvvetlerle el ele vermek, benim

işin mukaddes bir gayedir. Beni serbest bırakınız, elbirliğiyle komünistlikle zehirlenen gençlerin İslamına ve memleketin imanına, Allah'ın birliğine hizmet edeyim."

Onun bu "hizmet aşkı" adılarınınca vasiyet olarak algılanmış olacak ki, bu vasiyeti yerine getirmek için on yıllar boyu -Kemalistlerle omuz omuza- büyük bir gayret sarf ettiler.

### 12 Eylül en çok dini cemaatlere yaradı

Sistemin gizli-açık tüm olanaklarını sunarak, kullanarak önünü açtığı dinci örgütlenmenin merkezinde daima öne çıkan birileri oldu. Bunlardan biri ve bugün tartışmasız en önemli ismi ise, Fetullah Gülen'dir.

Gülen'in aktif faaliyetlerine 60'lı yıllardan başladığı bilinmektedir. Bu yıllarda asker olarak geldiği (daha doğrusu görevlendirildiği) Erzurum'da ilk iş olarak "Komünizmle Mücadele Derneği"nin kurulmasına öncülük eder. Aynı zamanda bir imam olan Gülen, çevre ilerde ve tüm bölgede yoğun bir anti-komü-



nizm propagandası yürütür, vaaz verdiği camilerde cemaati provoke eder. Propagandasında Türk-İslam çizgisinin yoğunluğu oldukça belirgindir. Gülen, Nursi ile de, işte bu Türk kimliği ile ayrılmakta, bu yanı sıra Nursi geleneği ile aslında ters düşmektedir. Bu durum, bugün cemaatler arası hegemonya kavgalarının temelini de en önemli bir yanını oluşturuyor. Gülen, Türk kimliğini Kürtlere kabul ettirme, Kürtleri dini bir kimlik altında Türkleştirme adı verilen misyonu da üstlenmiştir.

Gülen'in bir başka özelliği de 60'lı yıllarda kontrgerilla kampını kuran kişi olmasıdır. CIA'nin direktifi ve devletin açık desteği ile kurulan bu kampların aslı görevi komünizmle mücadeleyle, bunu tamamlayıcı olarak İslami örgütlenmenin yaygınlaştırılmasına da hizmet ediyorlardı.

Onu en fazla koruyan-kollayanlar ise her daim askerler olmuştur. Gerek 12 Mart'ı, gerekse 12 Eylül'ü desteklemesi de bundandır. 12 Eylül'e yakın bir tarihte İzmir'de bir camide verdiği vaazda şöyle diyor-

du: "Marx'ın bayrağı altında mitingler yapıyorlar ve bunlara müdahale eden çıkmıyor! Aslında bunlar askeri de karşlarına almışlar. Peki ne oldu bu askere?"

12 Eylül "nihayet" gerçekleştiğinde ise şöyle seslenecekti: "Ümidimizin tükendiği yerde, hızır gibi imdadımıza yetişen Mehmetçiğe, istihalenin son kertesine varabilmesi dileğimizi arz ediyoruz." Ve Gülen ve cemaati başta olmak üzere 12 Eylül dinci örgütlenmenin önünü sonuna kadar açacak, bugün sözde "karşı" oldukları 12 Eylül Anayasası bunlar üzerinde adeta kol-kanaat işlevi görecek.

### Gelişmeler sistemi yeniden yapılandırmaya hizmet ediyor!

"Post-modern darbe" olarak da adlandırılan 28 Şubat hem cemaatler arasındaki çatışmada Gülen cemaatinin tartışmasız üstünlüğünü hem de o zamana kadar "Milli Görüş"ün vitrini olan Erbakan'ın -işlevini yitirmesiyle- tasfiyesini getirdi. Gülen cemaatinin AKP çatısı altında daha güçlü bir örgütlenmeye gitmesi sağlandı, diğer cemaatler de tamamen gözardı edilmedi. Tüm bunlar elbette yaslanılan iç ve dış emperyalist güçler sayesinde gerçekleşti.

AKP'nin -inanılmaz bir hızla yükseltilerek hükümet olmasıyla birlikte, bölgesel ve konjonktürel gelişmelerin ortaya çıkardığı bir zorunluluk olarak yeniden yapılandırma çabalarına hız verildi. Bunun ne boyutta gerçekleştirilmek istendiğinin göstergesi ise TSK'yi hedef alıyoz izlenimi yaratılan Ergenekon operasyonlarıydı.

Yaşanacakların ilk işaretini de yine Gülen verecekti. Bir grup gazeteciye yaşadığı ABD'ye çağırılan Gülen şöyle diyecekti: "Yakında cemaat üzerine bir takım iftiralar atılacak".

Sistemi yeniden yapılandırma bugün tüm hızıyla sürüyor. Kürt Ulusal Hareketine dönük imha vd. saldırıları da bu yönlü çabaların bir parçası olarak ele almak gerekiyor.

Anayasa değişiklik paketi bağlamında somut olan -ve bizleri en fazla ilgilendiren şey- bunun (ve aslında egemenler cephesindeki tüm gelişmelerin) "karşı"ymış gibi göründükleri 12 Eylül rejimini güçlendirecek, faşist Kemalist diktatörlüğün devamını-bekasını -din sosu ağırlıklı, ufak tefek nüanslarla- koruyacak olmasıdır.

İşte bunun içindir ki sandığa gidip evet-hayır ikilemi arasında bir tercih yapmak değil, sandığa gitmeye evet-hayır arasında tercih yapmak önemlidir. Sandığa gidip evet ya da hayır demek arasındaki fark kırk satır ile kırk katır arasındaki fark kadardır.

Bunun içindir ki tercihimiz sandığa gitmeye HAYIR olmalıdır! YANİ BOYKOT!

## Rıdvan Kızgın, insan haklarını savunmaya devam edecek!

IHD Bingöl eski şube başkanı Rıdvan Kızgın, uzun yıllar insan hakları savunucusu olarak mücadele etti. 2001 yılında şube başkanı oldu. **Ve bu tarihten itibaren hakkında 107 soruşturma, 67 dava açıldı. Defalarca ölümle tehdit edildi.** Ancak mücadelesine devam etmekte ısrarlıydı Kızgın... 2008 yılında, hakkında açılan davalardan birinde cezası onanarak, hapse gönderilen Kızgın, bir sene hapis yattı. Hapishaneden çıktıktan sonra rahatsızlıkları artan Kızgın önce bunu önemsemedi. Ancak tedavi olduğunda "küçük hücreli akciğer kanseri" olduğunu öğrendi. O tarihten itibaren de kanser tedavisi görmeye başlayan Kızgın'ın durumu giderek ağırlaştı. İki ay önce hastaneye yatırılan Kızgın, 23 Temmuz'u

24'üne bağlanan gece yaşamını yitirdi. Kızgın, Diyarbakır'da karanfillerle uğurlandı.

Kızgın ölürken de insan hakları ihlallerinin bizim ülkemizde nasıl da sistemleşmiş olduğunu bir kez daha göstererek gitti.

Kızgın'ın, hastanede yattığı dönemde hakkında verilen bir ceza kararı Yargıtay'da onaylanmıştı. Bunu duyan kolluk kuvvetleri, "tabana kuvvet" hastaneye baskın yaparak, tedavisi süren Kızgın'ı tutuklamak istedi. Araya giren ailesi ve IHD'nin itirazları sonucu hastane kapısı önünde, Kızgın'ın taburcu edilmesini beklemeye başladılar. Bu arada polis'in İstanbul Adli Tıp imzalı sahte bir rapor hazırlayarak, Kızgın'ı hastaneden çıkartmak istediği de öğrenildi. (H. Merkezi)



## Direnişin ve zaferin simgeleri anıldı



96 Süresiz Açık Grevi ve Ölüm Orucu direnişinin yılmaz neferleri 25 Temmuz günü Sarıgazi'de yapılan bir yürüyüşle anıldı. "Zafere kadar direniş" sloganları ile başladıkları Ölüm Orucunda şehit düşenleri anmak için Namık Kemal Caddesi'nde buluşan TUYAB bileşenleri "SAG ve ÖO şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankart açarak Sarıgazi Mezarlığına doğru yürüyüşe geçti. "İçerde dışarıda hücreleri parçala", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları ile başlayan yürüyüş, 96 ÖO şehidi Hayati Can'ın mezarı başında sona erdi. Burada tüm devrim şehitleri şahsında saygı duruşu gerçekleştirildi. Ardından okunan basın açıklamasında ise 96 ÖO direnişçilerinin zaferin simgesi direnişin ise unutulmaz adı olduğu vurgulandı. Eylemde konuşma yapan analardan Güzel Şahin de bir konuşma gerçekleştirdi. Eylem söylenen marşlarla sona erdi. (İstanbul)

## Tecridi kaldırın ölümleri durdurun!

Kartal'da Partizan, ESP, Halk Cephesi, BDSP, DHF, Kaldıraç, PDD, Devrimci Hareket ve PSAKD Kartal Şubesi "Hapishaneler, hasta tutsaklar ve tecrit" konulu bir panel gerçekleştirdi. Panele TAYAD, TUYAB ve ÇHD temsilcileri katıldı.

Panelden 1 saat sonra yapılan "Hasta tutsaklar serbest bırakılsın" eylemi de aynı kurumlar tarafından örgütlendi. Eylemde, Citybank önünden Kartal Meydanı'na kadar yüründü. Bankalar Caddesinde yapılan oturma eyleminde kitle Çav bella marşını söyledikten sonra Kartal Meydanı'na yürümeye devam etti. Meydanda yapılan basın açıklamasında; tutsaklar için hastalık ya da ölümlerin kader olmadığı, devletin sessiz imha politikalarının tutsakları hasta ettiği ifade edildi. Eylem "Tecridi kaldırın ölümleri durdurun", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" sloganlarıyla sonlandırıldı. (Kartal)

## Yiğit anneler, Erdoğan'a ateş püskürdü!



### 278. gün

"Bugün oğlumun doğum günü! Onun yaşama hakkını bu faşist devlet elinden aldı. Yaşasaydı, şimdi yaşatları gibi çocuk-çocuğa karşıydı. Onun baba, benim babaanne olma hakkımı elimizden aldılar. Şimdi söyle bana Erdoğan, benim acım bu kadar büyükken beni yalnız bırakmayan bu insanlar mı beni kullanıyor; onların da acısı var, ben onları yalnız bırakmıyorum diye ben mi onları kullanıyorum!" diye acısını dile getiriyordu 1995 yılında kaybedilen Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız...

Yıldız, Cumartesi Anneleri için "orada ne yapıyorlar bilmem. Kullanılıyorlar" gibi konuşmalar yapan TC Başbakanı R. T. Erdoğan'a ateş püskürüyordu haklı olarak!

Bu haftaki açıklamayı 1981'de cunta tarafından kaybedilen Cemil Kırbağ'ın kardeşi Mikail Kırbağ okudu. Kırbağ'ın Erdoğan'ın; 15 yıldır meydanlarda eylem yapan, defalarca dövülen, yerlerde sürüklenen, coplanan, gözaltına alınan Cumartesi Anneleri'ni "bilmiyorum" gibi davrandığını ve başka coğrafyada yaşadığını zannettiğini söyledi.

### 279. Hafta

Kayıplarının izinde 279. haftada da Galatasaray Meydanı'nda bir araya gelen Cumartesi Anneleri, Başbakanın kadın örgütleriyle yaptığı "açılım" toplantısında söylediği "Ne iş yaptıklarını bilmiyorum" sözlerini eleştirdiler. Bu haftaki eylemde yakınlarının kaybediliş hikayesini anlatan kayıp yakınlarının yazdığı mektuplar okundu.

Abdurrahman Çoşkun'un annesi Hediye Çoşkun, Kasım Alpsöy'ün eşi Erdoğan Alpsöy, Hasan Güllünay'ın eşi Birsen Güllünay, Seyhan Doğan'ın babası Ramazan Doğan, Cemil Kırbağ'ın annesi Berfo Kırbağ ve İsmail Şahin'in eşi Kiraz Şahin yazdıkları mektuplarda hem yaşadıklarını hem de özlemlerini aktardılar.

### İzmir

IHD İzmir Şubesi'nin, "Kayıplar bulunsun failer yargılsın" eylemleri kapsamında gerçekleştirdiği açıklamada 18 Mayıs 1994'te kaybedilen Kasım Alpsöy'un Gebze Hapishanesi'nde tutuklu bulunan kızı Gülbahar Alpsöy'ün yazdığı mektup okundu. Alpsöy, mektubunda şunları dile getirdi: "Gittiğin günden sonrasını, neler yaşadığını her gün defalarca düşündüm, yeniden kurdum yeniden yaşadım seninle. Kimi vakit işkencede elini tuttum, kimi vakit gözlerine bağlanan bağı aralayıp bir avuç ışık içirdim gözlerine. Bir tek senin adresini bilmediğimiz, bilemeyeceğimiz yerlere götürüp katlettiklerini düşünemedim. Bir tek buna dayanamadım... Sonra bir mezarın olup olmadığını düşündüm. Her seferinde burada bıraktım düşünmeyi. En başa dönüp seni en son gördüğüm güne döndüm. 18 Mayıs 1994. Gelmeni beklemek için oturdum. Veda etmemişsen mutlaka gelirdin diye bekleyip durdum. Babam kayıp, 'kayıp' diyorlar, gördünüz mü? Kaybettiler seni gelmedin..."

### Diyarbakır

IHD Diyarbakır Şubesi ve kayıp yakınlarının, kayıpların akıbetinin açıklanması için her hafta düzenlediği oturma eylemi 77. haftasını geride bıraktı. Açıklama yapan IHD Kayıp Komisyonu üyesi Necibe Güneş Perinçek, artan linç olaylarına dikkat çekerek, "İnegöl, Dörtöy'da Kürtlere, Erzurum'da Kars Dağpınar Belediye Başkanı Ayhan Ekmen'e yönelik yaşanan linç saldırısı bu niyetin hayata yansıyan yüzü olmuştur" dedi. Açıklamanın ardından, 26 Aralık 1997 tarihinde Diyarbakır'ın Şehitlik semti Sebze Hali civarında bir kıraathanede arkadaşlarıyla birlikte otururken sivil polisler tarafından gözaltına alındıktan sonra kendisinin bir daha haber alınmayan Mehmet Özdemir'in akıbeti soruldu. Özdemir'in akıbetini soran oğlu Cemal Özdemir, failerin yargılanmasını istedi.

## Hapishanelerin adı farklı, saldırılar aynı

Tecridin en yoğun yaşandığı yerlerden olan ve son günlerde sürgün sevklerle gündemdeki yerini koruyan Sincan F Tipi Hapishanesinde tedavi engelleri devam ediyor. Sağlık sorunu yaşayan tutsakların hastane sevkleri hiçbir gerekçe gösterilmeden yapılmıyor. Aylarca hastane sevk bekleyen tutsaklar ciddi sağlık sorunlarıyla yüz yüze geliyorlar. TKP/ML dava tutsağı Yaşar İnce de bunlardan bir tanesi. İnce'nin, yaklaşık 4 aydır yoğun şekilde bacak ağrısı çekmesine rağmen hala hastane sevk yapılmadı.

Bunlar dışında yaşanan sorunlarda biri de ağırlaştırılmış müebbetlerin havalandırma süreleri... Yoğun sıcakların yaşandığı bu günlerde günün en sıcak saatlerinde kapıların kapatılması tutsakların yaşamını ol-

dukça olumsuz etkilemeye devam ediyor.

### "Bu benim görevim"

Bu güne kadar çok fazla sorunla karşılaşmayan Samsun T Tipi Hapishanesinde ise tutsak yakınlarına son zamanlarda onursuz arama dayatılmakta. Dar bir arama kabininde herkesi aynı anda alan ve adli tutsak yakınlarını içi çamaşırılarına kadar arama yapan ve bununla da yetinmeyip kadınların adet olup olmadıklarını soran (ped kontrolü için) görevli gardiyanlar, bunu çok sıradan bir durummuş gibi göstermeye çalışmaktalar. Bu duruma itiraz eden siyasi tutsak yakınlarına ise "Ama bu benim görevim" diye cevap vermekteler...

# SALDIRILARA KARŞI DİRENİŞ, REFERANDUM OYUNUNA BOYKOT!

MLM'ler 12 Eylül referandumuna ilişkin tutumlarını "Baskı ve Saldırlara Barikat Referandum Tezghasına Boykot!" şiarıyla ortaya koymuşlardır. Şimdi yapılması gereken görev, belirlenen politikaya uygun olarak tam bir seferberlik ruhuyla hareket etmektir.

Başta Kürt ulusu olmak üzere işçi ve emekçilere dönük kapsamlı saldırıların yürütüldüğü bir dönemden geçiyoruz. Bir yanda faşist Kemalist diktatörlüğün ırkçı-soven politikasıyla zehirlenmiş sivil faşistlerin İnegöl ve Dört Yol ilçelerinde Kürt ulusuna mensup halkımıza dönük yaptıkları saldırılar var. Ki bazı egemen sınıf sözcülerinin Anayasa referandumuyla birlikte yürüttükleri ırkçı propagandalara baktığımızda benzer tarzda saldırıların başka yerleşim alanlarında da gündeme gelmesi mümkün gözüküyor. Diğer yanda kamuoyunun gündemine oturtulan yeni anayasa referandumu eksensiz tartışmalarda egemen sınıf klikleri "darbe yanlısı", "darbe karşıtı" söylemleriyle kızışan bir iç iktidar mücadelesi içindeler. Elbette ki burada gerçek olan; aralarında sürmekte olan iç iktidar mücadelesine geniş yığınları da yedeklemek için demokrasi ve özgürlüğe dair ifade edilen yalanlardır.

12 Eylül askeri faşist darbesinin ürünü olan AKP, şimdi de darbe karşıtlığı söylemleriyle, darbelerde zarar gören, ekonomik, demokratik taleplerini gündeme getiren, düşünce, örgütlenme ve özgürlük alanlarının genişletilmesini isteyen kesimlerin desteğini alma çabası içindedir.

Hiç şüphesiz geniş yığınlar, sürmekte olan bu tartışmalara kayıtsız kalmıyor. Bilakis böylesi dönemlerde kitlelerin, yürütülen tartışmalara karşı ilgileri daha da artıyor. Söylenenlerle yapılanlar arasındaki farklılıklar daha çok sorgulanıyor. Sorgulamanın nedenlerinden çok sonuçlara dayanması, sistemi değil burjuva partileri hedeflemesi mevcut duruma ilgisiz kalmamızı gerektirmez. Tam aksine kitlelerin siyasete ilgilerinin giderek daha da arttığı böylesi dönem-

lerde ezilenlerin mücadelesi lehine daha somut kazanımlar elde etmek için aktif bir konum almak, halk kitlelerine bire bir, yüz yüze propaganda yapmak şarttır.

Bunun birinci ayağı, kamuoyunun gündemine oturan referandum sorunu karşısında doğru tutum belirlemektir. İkinci ayağı ise belirlenen tutuma uygun olarak aktif bir duruş sergilemektir.

Bu anlayış doğrultusunda hareket ettiğimizde 12 Eylül tarihinde yapılacak olan referandumda esas olarak "evet" ve "hayır" eksensiz süren tartışmalarda taraf olmak bizim işimiz olamaz. Çünkü "yeni" diye sunulan anayasada Kürt ulusu ve diğer azınlıkların demokratik taleplerini, işçi ve emekçilerin ekonomik-demokratik haklarını içeren esasa ilişkin hiçbir düzenleme yoktur. "Yeni" diye sunulan anayasadaki kısmi reformlar göz boyamaktan ibarettir ve ilerideki daha büyük saldırılara hizmet eder tarzdadır. Sistemin solcuları, liberaler tüm bunlar karşısında sevinç gözyaşları dökebilirler. Bu durumu cuntayla bir "hesaplaşma" olarak görebilirler. Buna çok da şaşırmanın gerek. Süren sınıf mücadelesinde var olan güçler dengesi gerçekliğinde hareket ettiğimizde, bu güçler olması gereken yerde duruyorlar.

MLM'ler 12 Eylül referandumuna ilişkin tutumlarını "Baskı ve Saldırlara Barikat Referandum Tezghasına Boykot!" şiarıyla ortaya koymuşlardır. Şimdi yapılması gereken görev, belirlenen politikaya uygun olarak tam bir seferberlik ruhuyla hareket etmektir. Bunun için öncelikle Boykot kampanyasını yürütecek olan güçlerimizi, belirlenen taktik politikaya uygun bir temelde şekillendirmektir. **Eğer ortaya konulan taktiğin mantığı doğru bir tarzda algı-**



lanmazsa, yaratıcı bir tarzda uygulanması da zorlaşır. Dolayısıyla boykot gerekçelerimiz dar ve geniş katımlı toplantılarda kolektif olarak tartışılmalı, her alanın somut durumuna uygun olarak yaratıcı bir tarzda uygulanması için ön bir hazırlık yapılmalıdır. **A/P çalışmalarında somut, anlaşılır bir dil kullanma, tarihi tecrübelerle atıfta bulunma, propagandayı çarpıcı örneklerle güçlendirmek oldukça önemlidir. Sistemin, burjuva-feodal hükümet ve partilerin, ezilen Kürt ulusu, azınlık hakları, işçi ve emekçilerin sorunları karşısındaki ortak duruşları, yaptıkları düşmanlıkları anlaşılır bir dille ifade etmek önemlidir.** Ezilenler için 'Evet' ve 'Hayır'ın bir anlam ifade etmediği, her iki sonucun da mevcut anti-demokratik uygulamaların devam etmesine katkı sunduğu ve dolayısıyla sahte demokrasi söylemlerine alet olunmaması gerektiği ve gerçek manada demokratik hak ve özgürlüklerin ancak tüm bu güçlere karşı yürütülecek mücadeleyle kazanılabileceğini ortaya koymaktır.

Seçim tarihinin 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın 30. yıldönümüne denk getirilmesi bize yürütülecek boykot kampanyası döneminde cuntanın gelişim koşullarını, emperyalizmle olan bağlarını, cunta ile birlikte ABD emperyalizminin TC'ye bölgesel düzeyde yüklemeye çalış-

tığı misyonu içerecek tarzda bir çalışma yürütme fırsatını da sunuyor. **Tarihi hafızamızı yoklama, yeni genç kuşaklara tarihi tecrübeleri daha doğru, daha objektif tarzda aktarmak için de bu gereklidir.** Bunun için koşulların olduğu yerlerde paneller düzenlemek, geçmişte sürece dair yapılan değerlendirmeleri içeren belgeleri yeniden yayımlayarak genç kuşaklarla buluşturmak faydalı olacaktır.

Şu bir gerçek ki 27 Mayıs 1960 Askeri Cuntası başta olmak üzere her darbe döneminde kendini "sol"dan tanımlayan hatta Marksist iddiasını taşıyan birçok kesim TC ordusunun niteliğine dair oldukça yanılsamalı değerlendirmeler yapmışlardır. Hiç şüphesiz bu çarpık değerlendirmelerin olumsuz etkileri bugün de hala devam etmektedir. **Kemalist ideolojiden beslenen bu yaklaşımların etkin teşhiri bütünsellikli bir tarihi incelemeyi zorunlu kılıyor.** TC'nin kuruluşu ve hatta imparatorluk döneminde dahi militarist odakların rolü doğru bir tarzda çözümlenirse yaşanan darbeler ve bugün egemen sınıf klikleri arasında süren iç iktidar mücadelesinin nedenleri daha doğru bir tarzda anlaşılır. Kısacası bu süreci daha geniş bir tarihi perspektifle ele almalıyız. Çünkü referandumda ortaya nasıl bir sonuç çıkarsa çıkınsın benzeri tartışmalar şu veya bu şekilde devam edecektir. Yak-



laşan genel seçim tarihini de düşündüğümüzde tartışmalar da tümünden anayasa eksensiz olarak gündemde kalmayacaktır.

Kampanyanın dayanaklarının güçlü olması, başarılı olması için yeterli değildir. Bu dayanaklar üzerinde en geniş kesimlere gitme perspektifine uygun olarak hareket edilirse öngörülen başarı da yakalanabilir. Bunun için de kolektif bir bilinçle şekillenen örgütlü duruş, örgütlü hareket tarzı şarttır.

Her fırsatta kitle çalışmasında yaşadığımız sorunlara dikkat çekiyoruz. İşte kitlelerin politikaya daha bir ilgisinin arttığı bir süreçte karşı karşıyayız. Bu durum aynı zamanda bize kitle çalışmalarındaki yetersizliklerimizi aşma konusunda fırsatlar da sunuyor. Yani şimdi kahvelerde, sokaklarda, iş yerlerinde geniş kesimlerin referandum eksensiz tartışmalarına katılma, tartışma ortamı yaratma zamanıdır. Şimdi bu somut sorundan hareketle, kitlelerle ilişki nasıl kurulur, hangi propaganda yöntemleri araçları daha etkili olur, bizim sunduğumuz yaklaşımlara karşı kitlelerin tepkisi nedir vb. gerçekleri görmenin, öğrenmenin zamanıdır.

Tüm bu görevlerin asgari düzeyde yerine getirilmesi için kampanya faaliyetine bir kitle çalışması, yeni güçlerle ilişki kurulması ve örgütlenerek örgütlenme eyleminde daha ileri bir noktaya ulaşma bilinciyle yaklaşılmalıdır. Eğer sorunu salt bir seçim boykotu propagandasıyla ele alırsak bu, faaliyetin darlaştırılması anlamına gelir. Bu hataya düşmemeliyiz. Yine bu dönemde yapılacak festivallere, yürütülen grev ve direnişlere bu çalışmaya ilişkin hazırlamış olduğumuz propaganda materyallerimizle katılmayalım. Kalıcı örgütlü ilişkiler yaratma perspektifi tüm çalış-

malarımızın ana hedefi olmalıdır.

**Bu kampanyanın bize sunduğu diğer bir fırsat ise diğer devrimci-yurtsever güçlerle daha etkin ortak bir çalışma yürütme gerçeğidir.** Bu faaliyet özgünlüğünde eylemde birlik propagandasında serbestlik ilkesine uygun olarak ortaklaşabileceğimiz güçlerle yaratılan ortak hareket birliğini önemsemeliyiz. Kimlerle neler yapabileceğimiz imkanı varsa onu sonuna kadar zorlamalıyız. Şunu unutmamak gerekir ki bu yönlü pratikler yalnız ileri-devrimci güçler arasında ortak iş yapma kültürünün gelişimine hizmet etmiyor. Aynı zamanda daha büyük kuvvetlerle örgütlenmiş olan bu faaliyetler kitleler üzerinde daha büyük etkiler yaratıyor. Etkin faaliyetlerin ortaya çıkarmış olduğu pratik sonuçlar, onun yaratıcısı olan özneler üzerinde de olumlu etkiler yaratmaktadır.

Ama bu tür ortak pratiklerde daha etkin konum almak için öncelikle var olan güçlerimizin, yakın çevremizin daha derli toplu bir şekilde harekete geçirilmesi gerekir. Bunu yapmak için de gidilmesi gereken herkese gitmeliyiz. Yürütülecek olan çalışmalarda sorumluluk almalarını sağlamak için ikna etmeliyiz. Faaliyetleri denetleme, karşılaşılan sorunları aşmak için yardımlar sunma konusunda daha atak daha özverili bir çaba içine girilmesi gerekir. Tersi durumda faaliyet sürecinde yeni yer alan güçler olumsuz yönde etkilenebilir. İşte tüm bu olumsuzluklara meydan vermemek için yönlendirme-denetim görevlerinin asgari düzeyde yerine getirilmesi bir zorunluluktur.

Şimdi BOYKOT zamanı, etkin-aktif bir boykot süreci örgütlemek için harekete geçme zamanı!

## 12 Eylül'e de, onu yeniden üretenlere de geçit vermeyeceğiz



12 Eylül'de "12 Eylül Anayasası'nın değiştirileceği" ve daha "demokratik bir Anayasa" getirileceği yönünde estirilen aldatmaca rüzgarını BDP, gerçekleştirdiği bir mitingde boykot ettiğini haykırdı. Ne 12 Eylül Anayasası'nı ne de AKP'nin bu yönlü aldatmacalarını kabul

etmediklerini belirten BDP, 1 Ağustos günü Çağlayan Meydanı'nda "Referandum boykot ediyoruz sandığa gitmiyoruz" dedi.

Abide-i Hürriyet Meydanı'nda bir araya gelen BDP ilçe örgütleri ve çeşitli kurumlar referandumun boykot edilmesi yönünde sloganlar attılar. "15 Ağustos ruhuyla demokratik özerkliğe yürüyoruz", "Kadınların özgürlüğü ve çocukların hakları için sivil demokratik anayasa istiyoruz" yazılı pankartların açıldığı eylemde "Faşist saldırganlardan hesap sorulacak", "Herkes için demokrasi herkes için özgürlük", "12 Eylül'e dur de, sandığa gitme" yazılı dövizler de kullanıldı. Eyleme BDP milletvekilleri Sebahat Tuncel ve Hasip Kaplan da katıldı. Miting alanında yapılan açıklamada inkarcı, tekçi, imhacı, statükocu anayasaya da bu anayasayı yeniden üreten paketlerine de geçit verilmeyeceği belirtildi. Ardından **Koma Gule Xerzan** sahne çıkarak türküler söyledi.

BDP'nin boykot mitingine birçok siyasi kurum da desteklerini sundu. (İstanbul)

## Ne 12 Eylül Anayasası, Ne AKP aldatmacası!

12 Eylül'de gerçekleştirilecek olan Anayasa Referandumu öncesi bir araya gelen BDP, TÖP, SDP, ESP, Partizan, DHF, EHP, SGH, SBH, DİP-G, DÖH, SODAP, Köz, Türkiye Gerçeği ve Sosyalist Devrim Parti Girişimi "Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi"ni 3 Ağustos günü Taksim Hill Otel'de

bir basın toplantısı ile kamuoyuna dek-lare etti. Toplantıda "Emekçilerin ve Ezilenlerin Boykot Cephesi" adına açıklamayı ESP İstanbul İl Başkanı **Hülya Gerçek** yaptı.

**12 Eylül günü referandum sandıklarına değil, sokağa, 12 Eylül'den hesap sormaya!**

Anayasa paketinin ne kadın-erkek arasında yasal ve fiili eşitsizlikleri giderecek düzenlemeler getirdiğini, ne de 12 Eylül paşalarının yargılamasındaki engelleri kaldırdığını belirten Gerçek, ezilenlerin talepleri ile

oyun oynadığını ve AKP'nin de referandum ile 12 Eylül kurumlarında kendine yer açmaya çalıştığını belirtti. Referandum sürecinde emekçi halk kitlelerinin bir ikileme sokulduğunu belirten Gerçek, emekçilerin alternatifsiz olmadığını belirterek egemenlerin evet-hayır seçenekleri karşısında Boykot cephesini kurduklarını söyledi.

Halk kitlelerinin taleplerinin karşılanması, Kürt sorununda özgürlüğün kazanılması, 12 Eylül cuntaçılarının yargılanması vb. yönlü taleplerin Boykot Cephesi tarafından bayraklaştırıldığı ve boykotun da taleplerin kazanılması yönünde atılan doğru bir politik tavır olduğunun altını çizen Gerçek, sözlerini işçilerin, emekçilerin ve ezilenlerin mücadele taleplerini savunarak boykot duvarını öreceklərini söyleyerek bitirdi.

(İstanbul)



**Yeşil Kundura'da direniş sürüyor**

Yeşil Kundura Çorlu Fabrikasında çalışırken insanca bir yaşam için Deri-İş Sendikası bünyesinde örgütlü yaşamı seçen 3 kadın işçinin işten atılması ile başlayan direniş sürüyor. Direnişin başlamasının ardından, işçilerin çalışma koşullarında iyileşmeler oldu. Direniş ile birlikte başlayan iyileşmeler işçilerin moralini yükseltti. Patron ve sendika arasında yapılan görüşmelerde sendika, örgütlenme faaliyetlerinin önündeki engellerin kaldırılması ve atılan işçilerin işe geri alınması taleplerini iletti. Patron işçilerin Yönetim Kurulu kararı ile çıkarıldığını ve ancak Yönetim Kurulu toplantısı ile geri alınabileceğini söyledi. Sendika ise taleplerin hiçbirinde bir esneklik olmayacağını, bu iki talebin yerine getirilmemesi halinde grevin geniş kamuoyuna yayılarak sürdürüleceğini belirtti.

(İstanbul)

**Bilişim'de ilk grev zaferle sonuçlandı**

4. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde UNIBEL şirketi ile anlaşma sağlanamaması üzerine 9 Temmuz günü Sosyal-İş Sendikası tarafından grev başlatılmıştı. Türkiye'de bilişim sektöründeki ilk grev olma özelliğini taşıyan İzmir UNIBEL grevinin zaferle sonuçlanması 21 Temmuz günü sendikanın yaptığı yazılı açıklama ile kamuoyuna duyuruldu.

Yapılan yazılı açıklamada izin, bayram, öğrenim, yakacak, kıdem tazminatları, ölüm, evlenme, çocuk ve yemek gibi başlıklarda taleplerin kazanımına sonuçlandırıldığı belirtildi.

(H. Merkezi)

**Aile hekimliği hekimsizleştiriyor**

SES, aile hekimliğine geçilmesi ile birlikte sosyal hizmet alanlarında yaşanan hekim sıkıntısına değinmek üzere yazılı bir açıklama yayımladı. 24 Temmuz Cuma günü yapılan açıklamada Saray Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi'nde tek bir hekim dahi kalmadığı ve aile hekimliği uygulamasının sosyal hizmetler alanını hekimsizleştirdiği belirtildi.

Açıklamada ayrıca aile hekimliğine geçilen kentlerde Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nda sürekli hizmet veren kurum hekimlerinin görevlerinden ayrılarak aile hekimliğine geçmek durumunda kaldığı ifade ediliyor.

(H. Merkezi)

**Dikkat İSKİ cep boşaltıyor!**

İşten atılmaları üzerine direnişe geçen ve aylarca çeşitli şekillerde seslerini kamuoyuna taşıyan çalışan İSKİ işçilerinin devamlı olarak yaptığı açıklamalardan biri de yeni alınacak olan taşeron işlerin deneyimsiz olduğu ve bu deneyimsizliğin, halkın faturalarına olumsuz yönde yansıtacağıydı. Yaklaşık 3 ay önce yaptıkları açıklamada İSKİ işçileri ucuz işgücü kapsamında deneyimsiz elemanların İSKİ bünyesine alındığını belirtmişlerdi.

**İSKİ işçileri haklı çıktı!** İstanbul'un Fatih ilçesi halkı, fatura kesme yanlısının kurbanı oldu. Yapılan kesimlerde 13 TL'lik kullanımlara 557 TL fatura kesildiği tespit edildi.

(İstanbul)

**Kadıköy Belediyesi işçileri direnerek kazandı**

Kazanım elde etmenin en önemli yolu işçi sınıfının bilinçli ve örgütlü hareket etmesinden geçer. Sistemin krizine, baskısına boyun eğmeden direnen DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'nda örgütlü olan Kadıköy Belediyesi işçileri, birleşik ve örgütlü mücadeleyi seçerek 19 Temmuz'da başlattıkları grevi kazanımla sonuçlandırdı.

Son süreçlerde daha da geliştirilen taşeron sisteme dayalı hak gaspları Kadıköy Belediyesi işçilerine de dayatılmıştı. Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube'de örgütlü olan işçiler sendikalarıyla hareket ederek bir süredir içinde buldukları toplu iş sözleşmesinden kazanımla çıktılar. 1 haftalık süreç sonunda grevi bitiren işçiler anlaşamadıkları maddeler üzerinde anlaşma sağlayarak toplu sözleşme sürecini bitirdiler. Bunun üzerine İşçi-köylü gazetesi olarak DİSK Genel-İş Sendikası İstanbul Anadolu Yakası 1 Nolu Şube Başkanı Şahan İlseven ile görüştük.

**- Bize bu 1 haftalık süreçten bahseder misiniz?**

- Grevimiz 1 hafta sürdü. İşçilerin bu süreçte katılımları iyiydi. Greve neden çıktığımızı iyi biliyorlardı. Ve grev kırıcı işçi hemen hemen hiç yoktu.

**- Grev sürecinizde çalışan işçilerin ve dışardan insanların desteği nasıldı?**

- Çalışan işçi arkadaşlar greve destek verdi. Yapılan eylemlere katıldı. İşçi arkadaşların dışında bütün emek dostları destek verdi. Kitle örgütleri bizi hiç yalnız bırakmadı.

Hepsine teşekkür ediyoruz.

**- Kadıköy Belediyesi ile yaptığınız görüşmelerden bahseder misiniz?**

-Kadıköy Belediyesi Toplu İş Sözleşmesinde bizimle masaya oturmak zorunda kaldı. Biz Toplu İş Sözleşmesi görüşmesinde farklı bir anlayış ortaya koyduk. Bütün işçi arkadaşların iradesine saygı göstererek işveren tarafından sunulan teklifleri işçi arkadaşlarla tartıştık. "Eğer bu teklifleri onaylarsanız bu sözleşmeyi imzalarız, hayır diyorsanız greve devam ederiz" dedik. İşçilerin onayını aldıktan sonra TİS'i sonuçlandırmış olduk. Ancak Kadıköy Belediyesi yönetimi, anlaşmamıza rağmen 84'ün üzerindeki ücretleri düşürerek 84 üzerinden hesaplamaya ve işçilere bu şekilde yansıtılmaya çalışmaktadır. Bu yöntem doğru değildir. Hiçbir zaman yüksek yevmiyeler aşağı çekilmez, aksine taban ücreti düşük olanlar yukarı çekilerek üzerine kıdem eklenir. Ama Kadıköy Belediyesi'nde farklı bir anlayış yaşama geçirmeye çalışıyoruz. Biz bunu kabul etmiyoruz ve gerekirse eylem yaparak mahkemeye başvurabiliriz. Kartal Belediyesi'nde çalışan arkadaşlar da grevdeki deneyimlerle bundan sonraki mücadelelerde daha başarılı olacaklarını anladılar. Grevin son ama kaçınılmaz olduğunu anladılar. Bu arada sendikamızın Genel Merkez yönetimi de bizleri yalnız bırakmadı. Grev süreci içerisinde işçilerimiz, olayın nedenini fazla bilmediğinden Tüm Bel-Sen'deki arkadaşlarımızın bıçaklı saldırısına uğradıklarını söylediler. Bu arkadaşlarımızın direnişi üzerine polis onları oradan uzaklaştırdı.



Bir yandan iyi oldu, zira olaylar büyüye bilirdi. Çünkü işçiler grevden kaynaklı bir haber beklerken böyle bir haberle karşılaşmaları için tepkileri farklı oldu. İşçiler tepkilerini ortaya koymak için yıl kestiler, polislerle tartışma oldu, bunlar istediğimiz olaylar değildi elbette. Ama bir takım olumsuzluklar yaşandı, buradan farklı sonuçlar çıkabilir. Grev esnasında zaman zaman görüşmeler oldu. Taleplerimizi dile getirmemize rağmen olumlu cevap verilmedi. Biz grev olsun diye grev yapmadık. Grevin amacı toplu iş sözleşmesinin masada bitirilmesi idi. (Kartal)

**Bu rakamlara hiç de yabancı değiliz**

DİSK'ten hükümetin işsizlik açıklamasına yanıt verildi. Rapor doğrultusunda işsizlik oranının 2 yılda % 32 artış gösterdiği vurgulandı.

**Disk raporuna göre işsizlik verileri:**

- Geçtiğimiz yıl sayısı 820 bin olan 1 yıldan fazladır iş arayan kronik işsizlere bu yıl, kriz döneminde işsiz kalmış 124 bin kişi daha katıldı. Kronik işsizlerin sayısı 820 binden 944 bine ulaştı. Toplam işsizler arasında kronik işsizlerin oranı yüzde 21'den yüzde 28'e ulaştı.

- Çeşitli nedenlerle iş aramaktan vazgeçen ve işsiz sayılmayanların sayısı 2010'da 2 milyon 225 bin düzeyine ulaştı.

- İşsiz ve yetersiz istihdam edilenlerin toplam istihdama oranı yüzde 25,51'e karşılık geliyor.

(H. Merkezi)

İşsiz ve yetersiz istihdam edilenlerin toplam istihdama oranı yüzde 25,51'e karşılık geliyor.



İşsiz ve yetersiz istihdam edilenlerin toplam istihdama oranı yüzde 25,51'e karşılık geliyor.

**Patrondan sendikal örgütlülüğe saldırı**

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde faaliyet yürüten uluslararası bir Fransız otomotiv şirketinin yan sanayi olan Faurecia Polifleks Fabrika-

sında, 20 yıldır örgütlü olan Petrol-İş Sendikası ile 21 Haziran'da yapılan toplu sözleşmenin ardından, sözleşmeyi hazmedemeyen patron, 23 Temmuz günü sendikadan iki şube yöneticisi, işyeri baştemsilcisi ve üyelerinden oluşan 11 işçiyi işten atarak sendikal örgütlülüğe yönelik düşmanlığını gösterdi.

Petrol-İş Bursa Şubesi, 27 Temmuz günü Orhangazi Parkı'nda işten atılan işçilerle birlikte bir basın açıklaması yaparak işten atılmaları protesto etti. Açıklamayı okuyan Sendika Başkanı Nuri Han işten çıkarılmaları sendikal örgütlülüğe yapılmış bir saldırı olarak ifade ederek "daha iki ay önce açıklama yapan patron, 2012 yılına kadar yüzde 80 büyümeyi hedefleyen bir projeyi başlattığını duyurarak toplu sözleşmeden hemen sonra 50 kadar yeni işçi-

yi işe aldı. Patronun böyle bir dönemde deneyimli işçileri birden bire işten çıkartma gereği duyması sendikal örgütlülüğe bir saldırıdır" dedi.

Eyleme Türk-İş, DİSK, KESK ve Kamu-Sen yöneticileri de destek verdi. İşçiler "Sendika hakkımız engellenemez", "Direne direne kazanacağız" sloganlarını attı.

**Örgütlü güç kazandı**

Petro-İş Sendikası'nın eylem ve etkinlikleri Faurecia Polifleks patronuna geri adım attırdı. Patronun 29 Temmuz günü aralarında Petrol-İş Genel Başkanı Mustafa Öztaşkın'ın da olduğu sendika yöneticileri ile görüşmesinin ardından, Bursa Şube Başkanı Nuri Han atılan işçilerin hepsinin işe geri alındığını açıkladı. (Bursa)

**İşçi cinayetleri kader mi?**

Madende yaşanan iş cinayetinin ardından Başbakan Erdoğan buyurmuş ve yaşananları "kader" diye "tespit etmişti". Çalışma Bakanı Ömer Dinçer ise "doğrusu daha iyi bir kader için çaba sarf ediyoruz" diye açıklama yapmıştı. İşçinin kaderiydi ya ölmek, daha iyi ölmeleri için çaba sarf etmeye başlamışlardı. Yaptıkları çalışmalar sonuç vermeye başladı ve işçiler gene adına "iş kazaları" denen "işçi cinayetlerinde" ölmeye devam ediyor.

23 Temmuz günü Malatya'nın Yeşilyurt ilçesine bağlı Kozluk köyü ile Çat Barajı arasında Adıyaman Yolu üzerinde işletilen taş ocağında yeni bir "iş kazası" daha meydana geldi. Yaşanan olayda 19 yaşındaki Cihan Doğan adlı işçi hayatını kaybetti. Ölümünün en sık yaşandığı yer olan Tuzla

Tersanelerinde ise her geçen gün yeni bir ölüm haberi geliyor. Torlak Tersanesi'nde Çağdaş Gemi taşeron firmada raspa-boya ustası olarak çalışan Nurettin Bingöl adlı işçi "iş cinayeti" sonucu yaşamını yitirdi. Gece vardiyasında saat 05.00'de gemi bordosunda yıkama yaparken vince bağlı sepeti taşıyan halatın kopması ile emniyet kemeri olmadığı için yüksekte düşerek yaşamını yitiren Bingöl, bu yaşananların ne ilki ne de sonuncusu elbette.

Taşeronlaştırmayı savunan devlet anlayışından patronlar güç almakta ve yeterli önlemleri almamakta direnmektedir. Oysa yaşananlar ne kader ne de kazadır. Madenlerden tersanelere, tekstilden inşaata yaşananlar birer iş cinayettir. Ölümünden, kârdan başka hiçbir şey düşünmeyen sistem sorumludur. (H. Merkezi)

**EMEKCİNİN GÜNDEMİ****ANAYASA(K)**

Bir askeri darbenin ürünü olan ve günümüze kadar gelebilen mevcut 12 Eylül Anayasası'nın üzerinden on yıllar geçmiş olmasına rağmen, bir darbe anayasası niteliğini içerik olarak koruyan yeni anayasa-daki değiş(mey)ecek yasal düzenlemeler, sadece 30 yıllık bir defterin temize çekilmesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Faşizmin geçmişin kanlı ve kirli muhasebesi yapıldığında en ufak bir iç hesaplaşmaya gidilmediği bir dönemde Anayasa tartışmalarının hangi düzlem üzerinden yükseldiği görülmelidir. AKP'li yıllara baktığımızda işçilere, emekçilere, öğrencilere hak talebinde bulunan toplumun her kesimi-

mine bugüne kadar gösterdiği yaklaşım ortadadır. AKP'nin mevcut milletvekillerine baktığımızda dahi geçmişin karanlık izleri net bir şekilde görülecektir.

Kitlelerin demokratik haklar uğruna verdiği mücadelede, işçilerin ve emekçilerin sendikal haklar uğruna verdiği mücadelede AKP'nin geçmiş ardıllarından öğrendiği metot bu hakları vermemek uğruna baskı ve zulüm uygulamaktır. TEKEK süreci ve 1 Mayıs'lar sistemin korkulu rüyası haline gelmiş ve bu süreçler AKP için önemli eşikler olmuştur. İşçilere 1 Mayıs'ı yasaklayan, TEKEK'de işçilere acımasızca saldıran AKP bugünkü Anayasa'da işçilere ve emekçilere ne verebilir?

Emek karşıtı mücadelesine 8 yıldır tanıklığımız AKP hükümetinin sendikal haklar konusunda vermiş olduğu sınav ortadadır. Reform kapsamında memurlara sendika ve toplu sözleşme hakkı kaldırılmaması bulunmaktadır. Memurlara toplu sözleşme yapma hakkı tanındığı iddi-

ası gerçek dışıdır.

Sendika demek; örgütlenmeyi, toplu sözleşmeyi ve grevi kapsamalıdır. Sendikalaşma-toplu sözleşme-grev bir bütündür ve parçalanamaz. Burada dikkate değer konu grevin yasaklanmasındaki zihniyetin korunmasıdır. Bu nedenle toplu sözleşmede memur sendikalarının elindeki en önemli güç olan grev hakkı yasaklanmakta ve sendikalar sadece toplu sözleşme, fikrine dayanışan bir pozisyona itilmektedir. Bu haliyle Toplu Sözleşme "Toplu Görüşme"ye indirgenmiştir. Toplu sözleşmede son söz emekçinin olmalıyken son söz devlete bırakılmaktadır. Anayasa'daki düzenlemeler memurlara sendika hakkı değil "dernekleşme" hakkı tanımaktadır. Grev hakkından yoksun bir sendika ancak derneklerle özdeşleştirilebilir.

Diğer bir husus grev yasakları konusudur. Mevcut anayasa grevin toplu sözleşme yapılması esnasında başvurulabilecek bir araç olarak sınırlandırılması hükmü-

yenı anayasa düzenlemesine aynen korunarak genel grev ve hak grevlerine yasak devam etmektedir. Bütün bunlara rağmen lokavt korunmaya devam etmiştir.

Görüldüğü gibi Anayasa "Reformu" esas itibarıyla işçilere ve emekçilere örgütlenme hakkı tanımamaktadır. Adı sendika olan ama ekonomik ve demokratik hakların kazanılmasında en önemli role sahip grevin yasaklanması sendikaların örgütlenmesini ne büyütebilir ne de sendikaları güçlendirebilir. Hak alamayan bir sendika aksine toplumda bir işleve de sahip olamaz. Sendikaların toplum değer kaybetmeye ve "ne iş yaptıkları" tartışma konusu haline alır.

Görülebileceği gibi Anayasadaki yeni düzenlemeler işçilere ve emekçilere 12 Eylül'de gelen yasakların aynen geçerli kılınmasını sağlamıştır. 12 Eylül zihniyetinin işçiye ve emekçiye bakışı ile AKP hükümetinin bakışı arasında en ufak bir fark bulunmadığı bir kez daha ortaya çıkmıştır. Mev-

cut Anayasa'ya makyaj yaparak yeniden sistem tahkim edilmeye çalışılmaktadır. İşçilerin ve emekçilerin her seferinde yok sayıldığı bir ortamda Anayasa için referandum geldiğinde hatırlamak oy fırsatlığından başka bir anlam ifade etmemektedir. Düne kadar işçilere biber gazı sikan, 1 Mayıs'larda işçilere ve emekçileri zulüm uygulayan ve bizleri yok sayan AKP işçilerden ve emekçilerden oy istemektedir.

Oyun renginin ne olduğu konusunu değil, bu isteğe karşı bizlerin yanıt verip vermeyeceğimiz önemlidir. Buna en güzel cevap halkın demokratik taleplerine kulak tıkmayan ve bizleri yok sayan zihniyetin oy çağırısına yanıt vermemektir. Anayasa'ya Hayır demekten daha etkili bir tavır bugün yapılanlara hiçbir meşruluk kazandırmayacak aktif bir boykot tavrını ortaya koymak gerekmektedir. İşte bu tavır sınıf tavrıdır.



## Grevin ayak sesleri duyuluyor!

TİS sürecinin tıkanması üzerine Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri grevin ayak seslerini, 13 Temmuz günü Edirnekapı'dan Büyükşehir Belediyesi önüne kadar gerçekleştirdiği ve binlerce emekçinin katıldığı yürüyüşle duyurmuştu. 30 bin belediye işçisini kapsayan sürecin tıkanmasının nedeni, İBB ve bağlı belediyelerinin uzlaşmaz bir tutum izleyerek güvencesizleştirme saldırılarını dayatması sonucu oluşmuştu.

21 Temmuz günü de Belediye-İş Sendikası 2 Nolu Şube ile Zeytinburnu Belediyesi arasında süren TİS görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine sendika grev kararı astı. Zeytinburnu Stadi önünde toplanarak belediye binasına kadar yürüyen belediye işçileri yürüyüş boyunca, "Direne direne kazanacağız", "Gün gelecek devran öncecek AKP halka hesap verecek" sloganları attı.

Eylemde açıklamayı Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm yaptı. Gülüm, "işçilerin yaşam hakkının yok sayıldığını, çalışma yaşamının ucuz kölelik düzenine çevrildiğini, güvencesiz çalışma, taşeronlaştırma saldırılarının arttığını ve bunlara karşı müca-

dele etmenin geleceğe sahip çıkmak olduğunu" söyledi. Açıklamanın ardından Zeytinburnu Belediyesi'ne grev kararı asıldı. Buradan hareket eden belediye işçileri Sultangazi ve Gaziosmanpaşa

Şubat 2010'da başlayan TİS sürecinin tıkanması sonucu 13 Temmuz'da Belediye İş İstanbul Şubeleri olarak grev kararı alınmıştı.

Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri grev sürecine girilmesinin nedenlerini şu cümlelerle açıklıyorlar: "İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Bakanlık yetkisini tanımayan, üniversite mezunlarının sendika haklarını yok sayan, uzman diye vasıflandırdıkları çalışanların da haklarını yok sayan, alt

ışveren bünyesinde kölece çalıştırılan taşeronların sorunlarının çözümü noktasında çaba sarf etmeyen tutumları..."

Görüşmelerin tıkanması sonucu başlayan grevin zemini Sendika tarafından yapılan bir dizi eylemlerle hazırlanıyor. 30 Temmuz Cuma günü Taksim Tramvay Duracağı'nda bir aya gelen binlerce Belediye işçisi "Kapsam dışılığa, düşük ücret ve taşeronlaştırmaya karşı mücadele edeceğiz" yazılı pankart açarak Galatasaray Lisesi'ne kadar yürüdü.

Yürüyüş boyunca sık sık "İşçiler burada, Topbaş nerede?", "Ücretli köle olmayacağız" vb. sloganlar atıldı. Eyleme İSKİ, TEKEL, İtfaiye işçileri ve çeşitli demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Basın açıklamasını okuyan Belediye-İş 5 No'lu Şube Başkanı Nihat Altaş temel hak ve talepleri için başlattıkları eylemlilik sürecinin devam ettiğini söyleyerek 12 Eylül'den daha katı ve yasağcı bir zihniyetle karşı karşıya olduklarını belirtti. İşçi ve emekçilerin haklarına karşı bariyer çeken bu zihniyetin bugün İstanbul belediyelerinde görülmemiş bir hak gaspını gerçekleştirdiğini de söyledi.

(İstanbul)



Belediyeleri önünde de basın açıklamaları yaparak grev kararı astı.

"Söz bitti sıra eylemde!"

İstanbul Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı İspark, İston, İsfalt, İsbak, Belbim, Bimtaş, Kültür ve Sanat Ürünleri AŞ ve AKP'li Zeytinburnu, Gaziosmanpaşa, Sultangazi, Üsküdar Belediyeleri'nde 11



## Kürt işçilerin sorunları bitmiyor



İstanbul'da milyon dolarlık yapılar yapan MUS-CAN inşaat şirketinde çalışan inşaat işçilerinin yaşadıkları Kürt işçilerin yaşadıklarına ayna tutuyor. Bu işçilerden birisi de Diyarbakır'ın Lice İlçesi'nde köyü boşaltıldığı için şehre göç etmek zorunda bırakılan Mahmut Oruç.

2008 yılında MUS-CAN isimli inşaat firmasıyla anlaşarak İstanbul'a gelen Oruç, 2 yıldan beri parasını alamıyor. Kendisi gibi yüzlerce işçinin aynı durumda olduğunu söy-

Kürt işçiler, tıpkı mevsimlik tarım işçiliğinde olduğu gibi, binbir sorunla uğraşmak zorunda. Mahmut Oruç da onlardan biri...

leyen Oruç bu süre içerisinde paralarını almak için defalarca patronla görüşmelerini, ancak Kürt olduklarından dolayı, şirketin "sizi terörist diye ihbar ederim" tehditleriyle karşılaşmalarını belirtiyor. İşçilerden bazılarının ümidi kesip memleketlerine dönmesine rağmen,

Oruç'un da içinde bulunduğu bir grup işçi ise patronun "çalışın toplu ödeyeceğim" vaadi nedeniyle çalışmaya devam etmiş. Şantiyede ayrıca Gürcistan, Türkmenistan gibi ülkelerden Türkiye'ye gelen kaçak işçilerin de çalıştırıldığını söyleyen Oruç, yabancı işçilerin bir iki ay çalıştırıldığını ve daha sonra yol parası dahi verilmeden işten atıldığını ve kaçak olmalarından kaynaklı hiçbir şekilde haklarını aramadıklarını söylüyor.

(İstanbul)

### Kürt işçilere yeni bir saldırı: METİP

Mevsimlik tarım işçilerinin koşullarını düzeltme adına özünde asimilasyon, tecrit ve daha birçok saldırıyı içeren Mevsimlik Geçici Tarım İşçileri Çalışma ve Sosyal Hayatı İyileştirme Projesi (METİP) Ordu'nun ardından Kırşehir'de de uygulamaya konul-

du. Kırşehir'e çalışmaya giden Kürt işçiler, il merkezi ve ilçelerde toplamda kurulacak 14 çadırda kalacaklar.

Projeye göre çadırlarda toplam 3 bin 410 işçi barındırılacak. Projeye ilgili açıklama yapan İŞKUR İl Müdürü Fazlı Küçük, 10 kilometrelik alanda oluşturulacak kamp yerleri için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından İl Özel İdaresi'ne 600 bin TL'lik kaynağın aktarıldığını açıkladı. Çadırlardaki Kürt işçile-

### Karadeniz'in aydınlık yüzleri

Mevsimlik tarım sezonun açılmasıyla beraber ırkçı saldırılar da artmaya başladı. Kötü koşullarda düşük ücretle çalışmaları yetmiyormuş gibi Kürt işçiler bir de ırkçı saldırılarla da uğraşmak zorundalar. Bu yaşanan sorunlara dikkat çekmek isteyen Karadenizli aydın ve sanatçılar "Karadeniz'in Aydınlık Yüzleri" sloganıyla Giresun'da bir eylem yaparak mevsimlik tarım işçilerine uygulanan ayrımcılığa son verilmesini istediler.

Kitle adına açıklama yapan Giresun Belediye Başkanı Kerim Aksu; "Bu insanlar buraya ekmeği için emek harcamaya gelmektedirler. Ekmek mücadelesi veren insanlarla hiçbir Karadenizlinin sorunu olmaz. Çünkü çirkin olan bir tartışma var, 'Güneydoğu'dan gelmesin Gürcistan'dan gelsin' gibi. Bu bence çok tehlikeli, yanlış ve ülkenin birliğine zarar verecek bir açıklamadır" dedi. Açıklamanın ardından Debboy mevkisinde Gazi Caddesi istikametinden Atapark'a yürüyüş yapıldı. Yürüyüş sırasında polisle kitle arasında zaman zaman gerginlik yaşandı. (H. Merkezi)

(H. Merkezi)

rin sağlık, eğitim ve güvenlik gibi ihtiyaçlarını karşılayacaklarını belirten Küçük, işçilere verilecek eğitim kapsamı hakkında bilgi vermezken Ordu Valiliği'nin kendi illeri ile ilgili yaptığı açıklamada "gönüllü öğretmenler" tarafından kültürel vb. eğitimlerin verileceğini söyleyerek asimilasyon politikalarının bu alanlarda tüm hızıyla devam edeceğini de göstermiş oldu.

(H. Merkezi)

## Çel-Mer işçileri destek bekliyor

Gezbe Çayırova'da bulunan Çel-Mer çelik fabrikasından Birleşik Metal-İş Sendikasına üye oldukları için işten atılan işçilerin direnişi sürüyor. 19 Haziran'da işten atılan 12 işçi direniş sonucu işe geri alınmıştı. Ancak patron bu yenilgiyi kabul etmedi ve 16 Temmuz günü işe geri aldığı işçilerin de aralarında bulunduğu 22 işçiyi tekrar işten attı.

İşçilerin bu saldırıya yanıtı elbette direnişle oldu. Direniş devam ederken 22 Temmuz'da sabah saatlerinde DEKA fabrikası önünde toplanarak yürüyüş yaptılar. Yürüyüşte, "Sen-



dika anayasal hakkımızdır", "İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız" yazan pankartlar açtılar. İşçiler 30 Temmuz günü de seslerini duyurmak için eylemdeydi. Gezbe BMİS Şubesi önünden yürüyüş yaparak Cumhuriyet Meydanı'na giden işçiler bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Eylemde UPS işçileri de destek verdi.

Çel-Mer patronu işten çıkarma gerekçesi olarak "ekonomik sıkıntılar sebebiyle işin daralması"ni gösterse de yeni işçi almaya devam ediyor.

(İstanbul)

### Fındık-Sen'den açıklama

Son dönemlerde fındık üreticisinin artan sıkıntıları ve Karadeniz'in Kürt mevsimlik işçilere kapatılması Çiftçi-Sen'e bağlı Fındık-Sen tarafından yapılan bir açıklama ile protesto edildi. Yapılan açıklamada tarımda yaşanan yıkıma ve milyonlarca insanın yaşadığı çaresizliğe değinildi. Açıklamada ayrıca son dönemlerde artan operasyonların tarımda ve hayvancılıkta ciddi sıkıntılar yarattığı da ifade edildi. Tarımın Türkiye için önemli bir istihdam kaynağı olduğuna değinen Çiftçi-Sen Kürt işçilerin böylesi bir kaynaktan mahrum bırakılmasını kinadı.

(H. Merkezi)

### Çay üreticisinden keyfi kesintiler yapılıyor

Tarımsal üretim alanındaki saldırıların hedeflerinden biri olan çay üreticileri, bu yıl yine saldırılara karşı çaresiz kaldı. Daraltılan kotalar ve fiyat belirlemede oynanan oyunlar bu yıl yine üretici köylüyü sıkıntıya mahkûm etti. ÇAYKUR'un Artvin Hopa Çay Fabrikası'na bağlı çay üreticilerinin alacaklarından yapılan kesintiler ise üreticileri iflasın eşiğine getirdi. 2009 yılı içinde her çay üreticisinden 262 TL kesinti yapılmış; bu kesinti Ziraat Odası, Artvin Hopaspor, Tarım Kooperatifi, Köy Salması, Bedensel Engelliler Derneği ve Rize Kanser Hastanesi arasında oranlanarak bölünmüştü. Konu hakkında dava açmak için bir araya gelen Hopa çay üreticileri uyarı amaçlı ÇAYKUR'a dilekçe yazdılar. Dilekçelerinde üreticiler, yapılan kesintilerin amaca hizmet etmediğini ifade ederek kesintilerin durdurulmasını ve üreticije geri ödenmesini talep ettiler.

(H. Merkezi)

### HES karşılarına saldırı!

21 Temmuz tarihinde Derelerin Kardeşliği Platformu'nun Ardanuç'ta düzenlediği miting sonrasında Borçka Düzköy'de bulunan HES inşaatına giden platform üyeleri iki kişi tarafından silahla tehdit edildi. İnşaat giden platform üyeleri, inşaatta çalışan işçilerle çalışma koşulları hakkında sohbet ettikleri sırada "08 AD 907" plakalı Gençlik İnşaat Firması'na ait bir araçtan inen iki kişi "buraya neden geldiniz?" diyerek üyelerin üzerine yürüdü. İşçilerden birinin köy muhtarlığı olduğu söylenen saldırganlar kitlenin üzerine silah doğrulttu. Platform üyelerinin, silahlı kişilere müdahale etmesinin ardından iki saldırgan, civar köylerden adam toplayacakları tehdidinde bulunarak olay yerinden ayrıldı. Üyeler saldırıyı düzenleyen kişilerle ilgili yasal yollara başvuracaklar.

(H. Merkezi)

### "Köyümüzün suyu için kanımızı veririz"

Antalya'nın Korkuteli ilçesine bağlı Sülekler Köyü'nde inşa edilmesi planlanan hidroelektrik santralini protesto eden köylüler ile firma yetkilileri arasında çıkan tartışma karakolda son buldu. Sülekler Köyü'ne 2 kilometre uzaklıkta bulunan Salamlık Boğazi Azap Mevkii'nde yapılması planlanan ve yapıldığı takdirde yöre halkını olumsuz yönde etkileyecek olan santrale karşı çıktıkları için 150 kişi karakola giderek ifade vermek zorunda kaldı. Sülekler Köyü muhtarı Kerim Doğan, "Santral, devamlı su ihtiyacı olan meyveciliğin sonunu getirecektir. Ayrıca Sülekler köyü bölgenin mesirelik alanı konumunda. Santral ile köyün bu özelliği de kaybolacak" dedi. İfade verdikten sonra serbest bırakılan köylüler, suyun kendileri için çok önemli olduğunu ifade ederken, "Köyümüzün suyu için kanımızı veririz" dediler.

### Siyanürcü şirket çalışanları 5 yıl sonra mahkemede

5 yıl önce 5 Haziran Dünya Çevre Günü'nde İzmir, Bergama ve Uşak'tan çevre etkinliğine katılmak üzere Çamköy'e gelenleri bir sürpriz bekliyordu. Siyanürle altın arama işlemiyle doğaya ve insan yaşamına kasteden Koza Altın Şirketi de Dünya Çevre Günü'nü kutlamak(!) üzere hareket geçmişti; üstelik de Çamköy yolu üzerinde... Çevre illerden etkinliğe katılmak üzere gelen köylüler ve çevre gönüllüleri Koza Altın Şirketi'nin kutlama düzeniyle nedeniyle Çamköy'e giremeyince tepki göstermiş ve bunun üzerine şirket çalışanları çevrecilere taşlarla saldırmıştı.

İşte bu olayın mahkemesi ilk kez 5 yıl sonra 23 Temmuz günü görüldü. Duruşma öncesinde süreçle ilgili bilgi veren Bergama Çevre Platformu sözcüsü Erol Engel, şirket yöneticilerinin, köylüleri saflarına çekmek için oynadığı oyunları, rüşvet ve tehditleri anlattı. Çeşitli yöntemlerle birçok köylüyü kendi tarafına çeken şirket, ikna edemediği köylüleri ise, sivil faşistleri kullanarak tehdit ediyormuş.

Duruşmada çevrecilerin avukatları "şirketlerin yargılanamamasının, yargılandığı halde hükümlerin işlememesinin kamuoyunda yargıya güvenin azalmasına ve şirketlerin istedikleri gibi davranmasına sebep olduğunu" söylediler.

(H. Merkezi)

## UPS direnişi sürüyor

### UPS direnişinin, bedeni küçük yüreği büyük neferi Arif

Mahmutbey aktarma merkezi önünde UPS işçilerinin güvencesizleştirmeye karşı verdiği onurlu direnişin onurlu ve renkli kişiliği olan Arif henüz 6 yaşında. Mahmutbey çevresinde oturan bir ailenin çocuğu olan Arif direnişin başlamasının ardından merakına yenik düşüp direniş çadırına gelmiş ve işçilerin göz bebeği UPS direnişinin unutulmaz neferi olmuş.

Arif, UPS işçilerine göre şekilleniyor. 6 yaşında direniş sloganlarını ezberle atması ve atırması Arifin "sınıf bilinci aldığını" somut ifadesi oluyor. Sabah erken saatlerde işçiler ile bir araya geliyor; onlarla çadır kuruyor, onlarla çadırları söküyor. Onların dilinden konuşuyor. Arif direnişin içinde büyüyor kısacası...

### Başınızı nereye çevirirseniz bizi göreceksiniz!

UPS direnişi 31 Temmuz günü İstiklal Caddesi'nde yapılan kitlesel bir yürüyüş ile bir kez daha sokaklara taşındı. Direnişteki UPS işçilerinin aileleri de direnişi destekleyen mesajlarını, taşıdıkları döviz ve sloganlarla ilettiler. Taksim Tramvay Duracağı'nda başlayan yürüyüş Galatasaray Lisesi'ne kadar devam etti. "UPS'de işçi kıymına son!" yazılı pankartın açıldığı eylemde açıklamayı TÜMTİS Genel Başkanı Kenan Öztürk okudu. Öztürk UPS direnişinde yapılan saldırılara kısaca değindi. Eylemde Direnişteki İşçiler Platformu'nun da destek mesajı okundu. (İstanbul)



Uluslararası kargo devi UPS'nin Türkiye bünyesinde başlayan direniş tüm coşkusu ile sürerken, patron-polis işbirliği ile saldırlar devam ediyor. UPS merkezine verdiği raporda sendika düşmanı olmadığını, sendikanın mevcut ortamı tahrik ettiğini söyleyen patron, 20 Temmuz günü 1, 21 Temmuz günü de 5 işçiyi daha işten attı. Bu işçi kıyımı ile birlikte UPS de atılan işçi sayısı 120'ye ulaştı.

## Yoldaşlarla yürümek

## Hindistan ormanlarında Maoist gerillalarla birlikte!

Arundhati Roy

Not: Bu makale Mart 2010'da Arundhati Roy tarafından hazırlandı ve dünya çapında büyük bir yankı buldu. Ayrıca Chattisgarh eyaleti yetkilileri Roy'a bu makaleden kaynaklı dava açtı. Roy bir tabuyu kırarak Maoist gerillaların kaldıkları sığınaklarda röportaj yapan ilk gazeteci/yazardır.

Geçen ay, sessiz, habersiz bir şekilde, Arundhati Roy yasak ve yasaklanmış olan Hindistan merkezinde bulunan Dandakaranya orman bölgelerini ziyaret etmeye karar verdi. Bu bölge çeşitli yerli halklar için bir ev gibidir aynı zamanda, bu yerli halkın büyük çoğunluğu kendi halkını korumak için devlet destekli yağmacı ve sömürücülere karşı silahlıdır. Roy haftalarca kendini riske atarak ormanları taradı ve orada kaldı. Bu makale Delhi Outlook Express'te 20 Mart 2010 tarihinde yayımlandı.

Daktiloyla yazılmış kısa ve öz not, kapalı bir zarf içinde kapının altından atıldı ve Hindistan'ın "en büyük iç güvenlik tehdidiyle" olan görüşmemin onaylandığını öğrendim. Aylardır onlardan haber bekliyordum.

Verilen iki günde içinde Ma Danteshwar mandir Dantewara, Chattisgarh'ta olmam gerekiyordu. Bu yüzden kötü hava şartları, patlamalar, ablukalar, taşımacılar grevleri ve genel şanssızlığı dikkate almak gerekiyordu. Notta "yazarın yanında kamera, tika\* ve Hindistan cevizi olmalı" yazılıyordu. Beni karşılayan kişinin şapkalı ve elinde Hindu Outlook Dergisi ve muz ocağı yazıyordu. Şifremiz: Nasmashkar Guruji.

Nasmashkar Guruji. Acaba beni karşılayan ve selamlayan kişi erkek olduğumu mu düşünüyor diye merak ediyordum. Acaba kendime takma bir sakal mı alsam düşündüm. Dantewara'yı tarif etmek için çok yol var. Karışık bir yerdir. Hindistan'ın kalbinde yatan bir küçük kasabadır. Savaşın ana merkezidir. Ters yüz, altüst bir kasabadır.

Dantewara'da polis sade, sivil kıyafetler giyiyor; asiler ise üniforma kullanıyor! Hapishanenin baş komiseri hapishanede tutuyor. Tutuklular serbest (yaklaşık üç yüz tutsak eski köy hapishanesinden iki yıl önce kaçtı). Tecavüze uğramış kadınlar polis tarafından gözaltına alınıyor, tecavüzcüler pazar yerlerinde konuşmalar yapıyor.

Dantewara; Indravati nehrinin karşısında, Maoistler tarafından kontrol edilen bölgede, polislin "Pakistan" olarak adlandırdığı yerdir. Oradaki köyler boş, ama ormanlar insanlarla dolu. Okulda olması gereken çocuklar, orada (yani ormanda) kalıyor. Şirin köy kasabalarında, mevcut okul binaları ya bombalanarak yıkıldı ya da polisle doldurulmuş durumda. Hindistan Hükümeti, ormanda süren amansız savaşla hem gurur duyuyor hem de çekiniyor.

Yeşil Av Operasyonu da hem ilan edildi hem de inkar edildi. P. Chidambaram yani Hindistan'ın İçişleri Bakanı (ve esasen savaşta önderlik eden kişi) böyle bir şey olmadığını, medya tarafından yaratılan yalan olduğunu söylemektedir. Ama bu operasyon için ciddi fonlar ayrıldığı ve on binlerce askerlik birliklerin bu "av" için örgütlendiği biliniyor. Her ne kadar savaşın esas sahnesi Orta Hindistan'daki ormanlarda yaşanmaktaysa da, bu savaş tüm Hindistan halkı için ciddi sonuçlar doğuracaktır.

Eğer hayalsetler birilerinin geride bıraktığı ruhlarsa, o zaman muhtemelen ormanın içinden geçen dört şeritli yol, bir hayaletin tam karşısındır. Büyük ihtimalde geleceğin habercisi...

Ormanlardaki muhaliflerle karşısında savaşmış güç her yönden farklı ve eşitsizler. Bir yanda kibirli bir süper güç, parasıyla, medyasıyla büyük silahlı paramiliter kuvvetlere sahip olan devlet durmaktadır. Diğer tarafta ise, geleneksel silahlarla ayaklanmış, iyi örgütlenmiş, motivasyonu yüksek ve silahlı ayaklanmanın olağan üstü ve şiddetli tarihine sahip olan Maoist gerillalar ve onları destekleyen sıradan köylüler var. Maoistler ve paramiliter güçler eski düşmandır ve daha önce çeşitli olaylarda onların Atavatları (öncelleri) birbirlerine karşı defalarca kez çatıştılar: 50'li yıllarda Telengana, 60'lı yılların sonlarında ve 70'li yılların başında Batı Bengal, Bihar, Andhra Pradesh'teki Srikakulam bölgesinde ve sonra yine 80'li yıllardan bugüne dek Andhra Pradesh, Bihar ve Maharashtra.

Birbirlerinin taktiklerini iyi bilirler ve birbirlerinin savaş yöntemlerini yakından araştırmışlardır. Her defasında, Maoistler (ya da on-

ların öncelleri) sadece yenilmekle kalmadılar, kelimenin tam anlamıyla fiziksel olarak imha olmuş gibi göründüler. Her seferinde de her zamankinden daha örgütlü, daha azimli, daha kararlı ve etkili olarak yeniden ortaya çıktılar. Maoistlerin toplu ayaklanması bu kez de Chattisgarh, Jharkhand, Orissa ve Batı Bengal'in zengin hammaddelere sahip olan ormanları içinde yayılıyor. Buralar Hindistan'ın sayıları milyonları bulan kabile halklarının evidir, aynı zamanda da dünya şirketlerinin hayal ülkesi...

Liberal bir bilinçle hareket ederek bu savaşın sadece Hindistan hükümeti ile Maoistler arasındaki bir savaş olduğuna inanmak daha kolaydır. Onlar (yani Maoistler) seçimlerin utanç verici olduğunu söylediler ve parlamento domuz ahırını nitelendirip Hindistan devletini yıkacaklarını açıklan beyan ettiler. Yine Orta Hindistan'daki kabile halklarının bir direniş tarihine sahip olduklarını unutmak da daha elverişlidir elbette. Ancak bu direnişlere Maoist olunmasa da sahip çıkmak gerekiyor\*\*. Holar, Oraonlar, Kollar, Santhallar, Mundalar ve Gondlar İngilizlere, Zamindarlara ve tefecilere karşı bir kaç defa ayaklandı. Ayaklanmaları vahşetle bastırıldı, binlerce insan katledildi ama insanların büyük bir çoğu ele geçirilemedi. Bağımsızlıktan sonra bile, Maoist ayaklanma olarak adlandırılacak ilk ayaklanmanın ana merkezini de yine kabile halklar oluşturuyordu.\*\* Batı Bengal'deki Naxalbari köyünün adı



şimdilerde kopmaz bir bağ olarak Maoistlerle özdeşleştirilmektedir. O zamandan beri kabileler Naxalist politikalarla kaçınılmaz olarak ayaklanmaya geçti, ki bu kabileler hakkında da en az Naxalistler kadar konuşulmaktadır.

Ayaklanmanın mirası arkasında, Hindistan hükümeti tarafından bile bile tecrit edilmiş, dışlanmış öfkeli bir halk bıraktı. Hindistan Anayasası, Hindistan demokrasisinin manevi desteği ile parlamento tarafından 1950 yılında kabul edildi. Bu, kabile halkı için çok trajik bir gündü. Anayasa sömürge politikalarını devletin, kabile toprakları üstündeki hakimiyetini onayladı.

Bir gecede tüm kabile nüfusunun kendi yaşadıkları toprakların üstünde işgalciye çevirdi. Onların geleneksel orman üretimine el koydu, tüm yaşam biçimini "suçlu" haline getirdi. **Seçimlerde oy kullanma hakkı verdiği yerde yaşam ve onur hakkını yok etti.**

Onları her şeyden mahrum bıraktıktan ve fakirlik döngü içerisine, acımasız bir el çabukluğuyla attıktan sonra, hükümeti onların yokluğunu onlara karşı kullanmaya başladı. Her seferinde -barajlar, sulama projeleri ve maden ocakları için- nüfusun büyük bir bölümünü yerinden etti. Bunları yaparken "kabileleri ana merkezlere götüreceklerini" söylediler ya da "modern kalkınmanın meyvelerini" vererek kandırdılar.

Ülke içinden yerinden edilen milyonlarca insan (30 milyondan fazla insan sily büyük barajların çevresindeki yurtlarından edildi), Hindistan'ın "ilerleme" programının göçmenleri haline gelmiştir, ki bu göçmenlerin büyük çoğunluğu kabile halklarıdır. Bu nedenle hükümet, kabile halklarının refahından söz etmeye başladığı zaman endişelenmek gerekiyor.

Son endişe dolu ifade ise İçişleri Bakanı P. Chidambaram'dan geldi; Chidambaram, kabile halklarının "kültür müzelerinde" yaşamasını istemediğini söyledi. Kabile halklarının sağlığı, şirketlerin avukatlığını yaptığı dönemde bu kadar öncelikli değildi; kendisi o dönemde birçok dev maden ocağı şirketinin çökelim temsil

ediyordu. Bunun için onun bu yeni endişesinin kaynağını sorgulamak daha yerinde olur.

Yaklaşık son beş yılda, Chhattisgarh, Jharkhand, Orissa ve Batı-Bengal hükümetleri, uluslararası şirketlerle birkaç milyar dolar değerinde yüzlerce ortak anlaşma imzaladı. Bu anlaşmaların hepsi de gizlice yapıldı; çelik fabrikaları, sünger-demir fabrikaları, elektrik santralleri, alüminyum rafinerileri, barajlar ve maden ocakları. Bu ortak anlaşmalar sonucu çıkarılan genelgelerin gerçek paraya dönüşmesi için, kabile halklarının kaldıkları yerlerden gitmeleri gerekiyor.

**Bu nedenle savaş var**

Bir ülke kendisini demokrasi ülkesi olarak adlandırıp kendi sınırları içerisinde savaş ilan ediyorsa, o savaş nasıl bir savaş olacaktır? Direnişin şansı var mı? Olmalı mı? Maoistler kimdir? Onlar sadece şiddet ve hiçkilik yanlı mıdır ve modası geçmiş bir ideolojiyi kabile halkına dayatmak mı istiyor? Onları umutsuz bir toplu ayaklanmaya mı sürüklemek istiyorlar?

Geçmiş deneyimlerden neler öğrendiler? Silahlı mücadele başından itibaren anti-demokratik mi? Sandviç teorisi ("sıradan" kabilelerin devletle Maoistler arasında, çapraz ateş çemberinde kaldığı) doğru mu? "Maoistler" ve "kabileler" söylendiği gibi tamamen iki farklı kategori midir? Onların çıkarları birbirleriyle uyuyor mu? Birbirlerinden bir şeyler öğrendiler

mi? Birbirlerini değiştirebildiler mi?

\*\*\*

Gitmeden bir gün önce, annem beni aradı, sesi uykuluydu. "Düşündüm de" dedi, tabii ki bir annenin esrarengiz içgüdüleriyle **"bu ülkenin bir devrime ihtiyacı var."**

İnternette çıkan bir yazıda İsrail'in Mossad'ının 30 yüksek rütbeli Hindistan polis memuruna "hedeflenmiş suikast tekniklerini" öğrettiklerinden; bunu da Maoist örgütleri "kafasız" bırakmak için yaptıklarından bahsediyor. Basında İsrail'den alınan yeni bir donanımdan bahsediliyor: Lazer menzil vizörü, termik imaj ekipmanları ve pilotsuz uçaklar, yani ABD ordusunun en meşhurları, yoksullara karşı kullanılabilen en mükemmel silahlar.

Raipur'dan Dantewara'ya yolculuk yaklaşık 10 saat sürüyor ve "Maoistlerin istilas altında" olarak bilinen bölgelerden geçiyor. Bunlar alakasız kelimeler değil, "istila/istila etmek" hastalık/veba anlamını ifade eder. Hastalıkların tedavisinin yapılması gerekir. Vebanın ise imha edilmesi... Yani Maoistlerin yok edilmesi gerekiyor. Bu zararsız yolda, soykırımın dili kelime dağarcığımızı girmeye başladı.

Karayollarını korumak için güvenlik güçleri, ormanın her iki tarafına birer şerit çizmiş. Burası aynı zamanda "Dada log'ların" yönetim (raj) alanıdır; kardeşlerin, yoldaşların...

Raipur'un dış eteklerinde, büyük bir ilan tabelasında Vedanta Kanser Hastanesi tanıtılıyor. (Bir zamanlar içişleri bakanımızın yakın çalıştığı şirketi). Orrisa'da, bir madenci boksit şirketi var, Vedanta da orada bir üniversiteyi finanse ediyor. Bu sürünen, zararsız yollarla madenci şirketler düş dünyamıza girmeye başlıyor: gerçekten halkla ilgilenen nazik devler! Buna CSR (Corporate Social Responsibility-Ortak Sosyal Sorumluluk) deniyor. Maden ocağı şirketlerine orada efsanevi aktör, eski başbakan NTR (N.T. Rama Rao) gibi davranma hakkı veriliyor. NTR, Telugu mitolojik hikayelerinin tüm bölümlerini oynamaı seviyor; iyi ve kötü karakterleri, hepsini aynı filmde, bir anda! Bu

CSR'ler de zorbalık ekonomisini örtbas ediyor. Bu ekonomi, örneğin İndir'deki maden ocak sektörünü alttan alta destekliyor. Karnata için hazırlanan mevcut Lokayukta raporuna göre, özel şirketler her ton demir maden cevheri için hükümete 27 Rupî kâr payı verecek; maden ocağı şirketinin payı ise beş bin Rupî'dir. Boksit ve alüminyum sektöründeki rakamlar ise daha da korkunçtur. Milyarlarca dolara varan ve gündüz gözüyle yapılan soygunculuktan bahsediyoruz. Seçimleri, hükümetleri, yargıçları, gazeteleri, TV'leri, STÖ'leri ve yarıdım acentelerini satın alabilecek kadar. Rastgele orada burda bir kanser hastanesi ne ki?

Ben Chhattisgarh hükümetinin imzaladığı ortak şirket anlaşmaları arasında Vendanta'nın ismini okuduğumu hatırlamıyorum. Ama şu eğilime sahibim ki, eğer bir yerde bir kanser hastanesi varsa, orada kocaman bir boksit dağları vardır mutlaka.

Kanker'den geçiyoruz, burası terörizm karşı savaş ve orman savaş eğitim okulu ile ünlüdür, bu eğitime Tuğgeneral BK. Ponwar tarafından önderlik edilmektedir. Kendisi savaşın ana figüranlardan bir tanesidir ve esas görevi ise yozlaşmış, pasaklı polisleri (samanları) orman komandolarına (altına) çevirmektir. "Bir gerillaya karşı bir gerilla gibi savaş", savaş eğitiminin ana sloganıdır ve bu slogan kayaların üzerine yazılmıştır.

Adamlara yılan gibi süzülme, havada uçan helikopterlerin üstüne atlamayı, ata binmeyi (hangi nedenden dolayı olursa artık), yılan yemeyi ve ormanda yaşamayı öğretiyorlar. Tuğgeneral sokak köpeklerini, "teröristlere" karşı eğitmekten büyük onur duyuyor. Her altı haftada bir sekiz yüz polis memuru, savaş eğitimi okulundan mezun oluyor.

Tüm Hindistan çapında buna benzer yirmi okul daha açılması planlanıyor. Polis kuvvetleri yavaş yavaş bir orduya dönüştürülüyor. Alt üst, ters yüz, her iki durumda da, onların düşmanı halktır.

Geç oldu, Jagdalpur uyuyor, sadece Rahul Gandhi'nin sayısız reklam ilanları insanları gençlik kongresine katılmaya çağırıyor. Rahul Gandhi, son aylarda iki defa Basta'a geldi ancak savaş hakkında pek bir şey dediği yok. Herhalde halkın prensi için bu konuya burnunu sokmak pek iç açıcı değil. Onun medya menajerleri galiba bu işe el koydu. Salwa Judum (temizleme avı) hareketi sırasında hükümet tarafından desteklenen tetik grubu; tecavüzlerden, cinayetlerden, köylerin yakılmasından ve yüz binlerce insanın evlerinden edilmesinden sorumludur. Bu harekete ise Mahendra Karma tarafından önderlik edilmektedir. Karma, parlamentoda Anayasa Kongresi'nde yer almaktadır. Rahul Gandhi'nin ise etrafında dikkatlice oluşturulmuş duvarlar sayesinde kamuoyu karşısında pek ön plana çıkmıyor.

Ben Ma Danteshwari mandir'e, verilen saatte önce vardım (ilk gün, ilk şov). Kameram, küçük Hindistan cevizi ve alımda pudra renkli tükam var. Biri beni izleyip hakkımda güler mi diye merak ediyordum. Birkaç dakika içinde genç bir çocuk bana doğru yöneldi. Şapkalıydı ve okul sırt çantası vardı. Tırnaklarında kırmızı oje izi vardı. Elinde ne Hindi Outlook dergisi ne de muz var. "İçeriye giren siz misiniz?" diye sordu bana. Nasmashkar Guruji de demedi. Ne diyeceğimi bilemedim. Cebinden ıslak bir notu çıkardı verdi. Üzerinde "Outlook nahi mila" yazılıydı (Outlook dergisi bulamadım).

"Ee, muzlar nerde peki?"

"Yedim" dedi, "çok acıktım".

Bu gerçekten de bir güvenlik tehlikesiydi. İsmimin Mangtu olduğunu öğrendim.

Sırt çantasında Charlie Brown yazılıydı; yani herhangi bir dangalak değildi. Hemen öğrendim ki Dandakaranya'ya gitmek üzere girdiğimiz ormanda, birçok isim ve kimliğe sahip olan insanlar vardır. Bu fikir, bana ilaç gibi geldi. Sadece kendinle takılıp kalmamak ne kadar sevindirici bir durum, kısa bir süre için başkası olabilmek.

Otobüs durağına yürüdük, Çımbar'da birkaç dakika kaldık sadece. Zaten kalabalıktı. Her şey çok çabuk oldu. Motosikletlerin üstünde ikişer adam vardı. Herhangi bir sohbet yoktu; sadece bir onay bakışı, değişken bir beden ağırlığı, ve sadece motor sesi çıkmaya başladı. Nereye gideceğimiz konusunda hiçbir fikir yoktu. Polis başkomiserinin evini geçiyorduk, onu son ziyaretimden hatırlıyordum. Dü-

rustı biriydi: "Hanımefendi bakın, bu meseleyi açtıktan konuşalım, bu sorun polisimiz ya da ordumuz tarafından çözülemez. Kabilelerle olan sorun şu; onlar açgözlülükten anlamazlar. Onlar açgözlü olmadığı müddetçe bizim umut yoktur. Ben patronuma sözledim, kuvvetleri ortadan kaldır ve hepsinin evine birer TV koy. Her şey doğallığında çözülecektir."

Çabucak şehrin dışına çıktık. Peşimize takılan kimse yoktu. Uzun bir yolculuktu, saatime göre üç saat sürdü. Yolculuk bomboş bir alan da orman buldu. Boş bir cadde ve her iki tarafta da orman vardı. Mangtu indi, ben de indim. Çok güzel bir gündü. Ormandaki toprak altın bir haliye benziyordu.

Kısa bir süre sonra geniş düz bir nehrin beyaz kumlu bir yerine çıktık. Çok açtıktı ki Muson yağmurunun sonucu oluşmuştu burası. Şimdi sadece düz bir kum zemindi, ortasında su akıyordu, ayak bileği kadar; yürümek çok kolaydı. Karşı tarafta "Pakistan" vardı. Bahsettiğim komiser daha önce bana "Orada hanımefendi oğullarım ateş ediyorlar, öldürmek için" demişti. Bu sözleri, yürümeye başlayınca hatırladım. Bir anda kendimizi polislin tüfek menziline gördüm; bir kır manzarasında kolayca vurulabilen minnacık figüranlar. Ama Mangtu gayet kaygısız görünüyordu, ben de ona ayak uydurmaya çalıştım.

Öbür tarafta, misket limonu renkli üzerinde Horlicks yazılı bir tişört giyinmiş Chandu bekliyordu. "Güvenlik tehlikesinden" (yani Mangtu) biraz daha büyüktü. Belki yirmi yaşındaydı. Sevimli bir gülüşü vardı, elinde bisikleti ve bir teneke içinde kaynatılmış su vardı; şekerli bisküviler partiden benim içindi. Biraz nefes aldık ve tekrar yürümeye başladık. Neredeyse bütün yol bisiklet sürmek için uygun değildi. Oldukça tehlikeli uçurumların yanından sarp tepelere tırmandık ve kayalık patikalarda yürüdük. Chandu bisikleti, kullanmadığı yerlerde sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi sırta taşıyordu. Ben onun köy çocuğu havasına şaşırıyordum. Öğrendim ki (çok sonra) her tür çeşit silah kullanabiliyor; "LMG hariç" diyerek neşeli bir şekilde anlattı.

Üç sarhoş erkek türbanlarında çiçeklerle yaklaşık yarım saat yanımda yürüdüler, sonra onların yolu ayrıldı. Gün batımı sırasında sırt çantaları ötmeye başladı. İçinde horozlar vardı, onları pazara götürdüler ancak satmayı beceremediler.

Chandu galiba karanlıkta görebiliyor. Ben ise el feneri kullanmak zorundaydım. Cırcır böcekleri ses çıkartmaya başladılar ve kısa bir zaman içinde bir orkestra oluştu, üstümüzde bir avuç ses. Ben gece gökyüzüne bakmak için hevesleniyordum, ama cüret edemiyordum. Adım adım yürüyordum. Dikkatli olmak gerekiyordu.

Köpeklerin sesini duyuyordum ancak ne kadar uzakta olduklarını bilemiyordum. Yürüdüğümüz arazi düzleşmeye başlıyor. Gökyüzüne kısa bir bakış atıyorum. Beni coşturuyor. Yakında duracağımızı umut ediyordum. "Yakında" diyor Chandu. Bir saatte fazla sürüyor ama. Koskocaman ağaçların gölgelerini görüyordum. Nihayet yerimize vardık.

(Devam edecek)

\* Tika veya Tilaka Hindistan'da alna sürülen çeşitli renklere sahip olan noktalar. Yeşil, kırmızı ya da toz renklere vardır. Bazı tika- lar bir insanın hangi dine mensup olduğunu göstermektedir. Özellikle Hindu inançlarında çok yaygındır. Fakat Avrupa'da çoğu insanın düşündüğü gibi hangi kasta ait olduğunu göstermez.

\*\* Burada Roy Hindistan devletinin, "Maoistlere karşı savaş" diye yürüttüğü operasyonları meşru göstermeye çalıştığını ve bundan önce hiç ayaklanma olmadığını iddia ettiğini söylemektedir. Ancak yukarıdaki örnekte böyle olmadığını görebiliyoruz. İlk ayaklanmayı Maoistler başlatmamışlardır ancak yine de sahiplenilmek durumundadır. Devlet ise Adivasilerle ne olursa olsun saldurmaktadır.(ÇN)

\*\*\* Dada log yoldaş, kardeş demektir ve Raj ise Hindistan'ın İngiliz sömürgeçliği dönemindeki yönetim biçimidir. Bu bölgenin Maoistlerin hakimiyeti altında olduğundan bahsedilmekte. (ÇN)

## Bangladeş'te işçilere 4 yıl sonra zam

Bangladeş Hükümeti, aylar süren protesto eylemleri ardından tekstil işçileri için asgari ücreti yaklaşık yüzde 80 oranında artırdı.

Hükümet, patron ve sendika temsilcilerini bir araya getiren asgari ücret saptama komisyonunun olağanüstü toplantısında, bu sektörde 1662 taka (yaklaşık 25 dolar) olan aylık ücretin 3000 taka (43 dolar) olması kararlaştırıldı.

Artışa rağmen, bunun işçilere yansıtılmasının kolay olmadığı belirtiliyor.

Batı ülkelerindeki ünlü mağazalar için giyim eşyası üreten işçiler, aylardır protesto gösterileri düzenliyordu. Bu eylemler sırasında zaman zaman polisle işçiler arasında çatışmalar çıkmıştı. 22 Haziran'da yüz binlerce tekstil işçisi, Walmart, H&M ve Marks & Spencer, Carrefour ve Zara gibi mağazalara üretim yapılan Aşulya üretim bölgesinde 250'den fazla fabrikayı kapamıştı.

Bazı sendikalar, ücret artışını olumlu karşılarlarken bazı sendikalar bunun yetersiz olduğunu söylüyor. Şimdiki asgari ücret, protesto eylemleri ardından 2006'da belirlenmişti. Bangladeş, dünyada işçilerin en az para kazandığı ülkelerden biri olarak biliniyor.

## Döner patronu sendikacıya pusu kurdu

NGG Gıda Sendikası üyesi Selahattin Yıldırım geçtiğimiz hafta Dortmund'da saldırıya uğradı. Saldırı yaklaşık 150 işçi çalıştıran Versmold'daki döner fabrikası, **DÜZGÜN FOOD** sahiplerinden **Yalçın Düzgün** tarafından bizzat gerçekleştirildi. Olayın nedeni ise NGG Sendikası'nın 10.000'den fazla işçinin çalıştığı döner işkolunda örgütlenme girişimleri.

Saldırı şu şekilde gerçekleştirildi: 20 Temmuz günü bir Alman ve bir Fransız plakalı iki araçta bulunan ve kimliği belirlenemeyen 5 kişi Yıldırım'ın işe gidiş yolu olan istasyon yakınlarında beklemeye başladı. Bu bekleyiş sırasında saldırının planlandığı alanı gözetleyen istasyon kameralarının kapatıldığı ortaya çıktı. O gün tesadüfen başka bir yol kullanarak istasyona giren Yıldırım ile karşılaşan Yalçın Düzgün ikinci bir kişi ile birlikte aniden saldırdı.

Yalçın Düzgün, polisin gelmesi



ile olay yerinden uzaklaşarak Fransız plakalı bir araçla kaçarken Yıldırım hastaneye götürülerek ayakta tedavi gördü. Polis plakalarını belirleyen araçları arama emri çıkardı.

NGG Başkanı **Manfred Stra-ter** tarafından yapılan açıklamada: "İçerideki tesadüfî karşılaşma nedeniyle arkadaşımıza karşı planlanmış çok ağır bir şiddet atıldı. Dışarıda bekleyen saldırı komandosu olaya karışmadı. Bu saldırı

sendikaya ve demokratik haklara yapılmıştır. Hukuk dışında olanlara hukukun sınırları gösterilecektir" dedi.

Olay Almanya sendikal hareketinde geniş tepkiye neden oldu. **Alman Sendikalar Birliği DGB** de Eyalet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Selahattin Yıldırım, 33 yıl sonra Taksim'de yapılan 1 Mayıs kutlamalarında kürsüden konuşma yapmıştı.

## Halk savaşçıları Zürih'te anıldı!



Dersim Ovacık'ta şehit düşen iki halk savaşçısı, Zürih'te 18 Temmuz günü yapılan bir törenle anıldı.

29 Haziran gecesi Dersim'in Ovacık ilçesinin kırsal alanında yaşanan çatışma sonrasında ardıllarına kızıl bayrağı devrederek şehit düşen halk savaşçısı **Çiğ-**

**dem Yılmaz** ve **Ferdi Karacan** için Partizan okurları olarak, kısa bir anma toplantısı gerçekleştirdik.

Öncesinde Türkiyeli devrimci ve demokrat kurumlara çağrı yaptığımız anma programı, Çiğdem ve Ferdi yoldaşlar şahsında tüm devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Partizan okurları adına bir yoldaş, yaptığı konuşmada, özellikle bugün ülke topraklarında tasfiyeciliğin, reformizmin, kavga kaçıklığın iyice sü yüzüne çıktığı bir süreçte, son mermisi-

ne kadar çatışarak, 'Yaşasın Halk Savaşı' sloganlarıyla ölümsüzleşen halk savaşçılarına çok şey borçlu olduğumuzu ve onlara layık yaşamamız gerektiğini söyledi.

Çiğdem ve Ferdi yoldaşlar için hazırlanan sinevizyon gösteriminden sonra katılan kitlenin duygu ve düşünceleri alınarak toplantı sonuçlandırıldı.

Anma toplantısına Devrimci Demokrasi okurları da katılarak destek verdiler.

(İsviçre İK okurları)

## 33 bin nakliyecinin eylemi ticarete darbe vurdu

Yunanistan'da kamyon ve tır şoförleri, geçtiğimiz hafta, greve çıkarak hükümete zor günler yaşattı. Hükümetin eylemlerine son vermeleri yolundaki talimatını dikkate almayan kamyon ve tır şoförlerinden oluşan 33 bin nakliyecinin eyleminin yankısı hala etkisini koruyor. Atina-Selanik yolu gibi ana arterlerin kenarları bir hafta boyunca park etmiş kamyoncularla doluydu.

Nakliyecileri temsil eden sendika, hükümetin tutuklama tehdidi-ne rağmen henüz işbaşına dönme yönünde bir adım atmadı. Başbakan Yorgo Papandreu, greve son vermeyen kamyoncuların tutuklanmasına ya da nakliye lisanslarına el konmasına izin veren bir kararname imzalamıştı.

Kamyoncuların grevi, ülkede karayolu taşımacılığına darbe indirmesinin yanında, ciddi bir akaryakıt sıkıntısı başgöstermesine yol açtı. Hükümet olağanüstü kararnameye gerekçe olarak, gıdadan yakıt ve ilaca, temel ihtiyaçların nakledilememesinin kamu sağlığını tehdit etmesini gösterdi.

Kamyoncular lisans ücretlerini düşürme yolundaki planlara karşı çıkıyor. Yunanistan'ın IMF desteği ile aldığı kurtarma paketinde, sektörün liberalleştirilmesi egemenlerin talepler arasındaydı.

Sendikalar halen sektördeki işletmecilerin lisans için 300 bin Euro'yu bulan ücretler ödemiş olduğunu belirterek, fiyatın düşürülmesine karşı çıkıyor. Bu ücretler işini devreden nakliyecilerce satılabilirdiği için de yatırım kaynağı olarak görülüyordu. Sendikacı kamyoncular eylemlerini sürdürse de, ihtiyacı gidermek için sendikacı olmayan kamyoncuların devreye girdiği haber veriliyor.

2 Ağustos günü Yunan medyası, hükümet ile müzakere masasına oturma kararı alan sürücülerin işbaşı yaptıklarını ve piyasanın normale dönmeye başladığını duyurdu.

Haberlerde, Yunanistan'da geçen Pazartesi başlayan grev nedeniyle yerli ve yabancı turistlerin yurtiçi ve yurtdışı rezervasyonlarını iptal ettikleri, bunun da turizm sektörüne ağır darbe vurduğu kaydedildi. Hafta sonundaki grev nedeniyle ülke genelinde başgösteren yakıt sıkıntısının karşısında ordu devreye girmişti. Orduya ait araçlarla ve polis koruması altında hastane ve havaalanları gibi kritik noktalara yakıt nakliyatına başlanmıştır.

Hükümet, AB ve IMF'den aldığı yardım kredileri karşılığında rekabetçiliği artırmak için, kapalı sektörlerden biri olan nakliyatçılığı açma kararı vermiş, bu kararı tepkiyle karşılayan kamyon ve tanker sahipleri süresiz grev kararı almıştı.



## Hindistan'da Ortaçağ uygulaması

Hindistan'da yayımlanan bir rapor Hindistan'da her yıl 200 kadının "cadı olduğu" gerekçesiyle linç edilerek öldürüldüğünü ortaya çıkardı. Hindistan genelinde yapılan araştırmaya göre, ülkenin kuzeyindeki Jharkhand başta olmak üzere Andhra Pradesh, Haryana ve Orissa eyaletlerinde her yıl toplam 200 "cadı" yakalananak linç ediliyor. Araştırmayı düzenleyen derneğin yetkilileri, bu ölümlerle bağlantılı olayların en çok görüldüğü yerlerin yoksulluk içindeki köyler olduğunu belirtti. Derneğin üyelerinden Avdhash Kaushal, cinayetlerin arkasındaki kor-

kuşç gerçekleri şöyle açıkladı:

"Genel olarak tek başına yaşayan ya da dul kalmış kadınları hedef alıyorklar. Bu kadınları öldürüp para veya arazilerini ele geçirmek istiyorlar. Kadınları yakaladıkları sonra onlara insanları arasında işkence yapıyorlar. Kadınlar idrar içmeye veya kedi pisliği yemeye zorlanıyor. Köyün ortasında çıplak bırakılıyorlar. Her yıl yaklaşık 200 kadın bu şekilde öldürülüyor. Hayatta kalan bazıları ise yaşadıkları utançtan intihar ediyor."

(H. Merkezi)

## Paraguay Halk Ordusu lideri katledildi

Paraguay'da solun ortak adayı olarak iktidara gelen "yoksulların papazı" lakaplı **Fernando Lugo hükümeti**, Paraguay Halk Ordusu adlı gerilla örgütünün liderinin katledildiği bir operasyona imza attı.

Bu yılın Nisan ayında örgütün güç kazanmaya başladığı ülkenin kuzeyindeki bölgelere dönük askeri sevkیاتlar gerçekleştiren hükümetin İçişleri Bakanı Rafael Filizzola "Örgütün bütün üyelerini ele geçirmek üzere çaba sarf etmeye devam ediyoruz" açıklamasında bulundu.

Düzenlediği basın toplantısında örgüt liderinin gerçekleştirilen bir ev baskınında ölü ele geçirildiğini söyleyen Filizzola, "Askerler evi kuşattıktan sonra kendisine teslim olma çağrısında bulundular ancak askerlere ateş açıldı, bunun üzerine çatışma yaşandı" sözlerini sarf etti.

Paraguay Devlet Başkanı Fernando Lugo, 25 Nisan tarihinde ülkenin 17 idari biriminden beşinde olağanüstü hâl ilan edilmesini öngören bir kararnameyi imzalamıştı. Lugo'nun kararnameyi imzalamasının ardından 3.300 asker ve 300 polisten oluşan birimler, Paraguay Halk Ordusu (EPP) adlı gerilla örgütüne karşı "**Sükünet Operasyonu**" adı verilen bir operasyona başlamışlardı.

Operasyonun başladığı ülkenin güneyindeki Concepción, San Pedro, Amambay, Presi-

dente Hayes ve Alto Paraguay adlı bölgelerin Paraguay Halk Ordusu gerillalarının etkin biçimde faaliyet yürüttüğü yerler olduğu iddia ediliyordu.

Operasyon ve olağanüstü hâl kararı muhalefet ve insan hakları örgütleri tarafından eleştirilirken, sol ittifakın adayı olarak seçilen "yoksulların papazı" lakaplı devlet başkanı Lugo ise ülkeye barış gelmesi için bu operasyona mecbur olduklarını açıklamıştı.

General Bartolomé Pineda tarafından yürütülecek olan operasyona başkan yardımcısı sağcı muhalif parti üyesi Federico Franco "gerçek amaç EPP'yi imha etmek değil" iddiasıyla karşı çıkarken, Paraguay İnsan Hakları Eşgüdüm Grubu ise "Paraguay'da ne savaş ne de olağanüstü hâl ilan edecek denli büyük bir tehlike mevcuttur. Birkaç kişinin gerçekleştirdiği bir şiddet eylemi nedeniyle 5 bölgede 30 gün olağanüstü hâl ilan edilmesi anlaşılır gibi değil" açıklamasında bulunmuştu.

### Paraguay Halk Ordusu (EPP)

2004 yılında eski sağcı devlet başkanlarından **Raúl Cubas**'ın (1998-1999) kızkardeşi **Cecilia Cubas**'ı kaçırmasıyla adı duyulan EPP, özellikle zengin işadamlarını kaçırmaya başladığı fidyeleri ülkenin yoksul bölgelerinde dağıtmasıyla tanındı. (Latinbilgi)

## EVRENSEL BAKIŞ

### Kabil Konferansı ışığı bulamadı!

İşgalciler için bataklık ifadesinin altın direnişçiler tarafından her gün daha bir doldurulduğu bir süreçten geçiliyor Afganistan'da. İşgalci güçler dokuz yılın en büyük askeri kayıplarını son aylarda verdiler. Haziran ayında 60'ı Amerikalı, 103 NATO askeri; Temmuz ayında ise 41'i Amerikalı 56 NATO askeri öldürüldü direniş güçleri tarafından. Bunlar yaşanırken işgalciler Afganistan'dan **çıkış yolu** aramaya devam ediyor.

20 Temmuz'da Afganistan'ın başkenti Kabil'de toplanan konferans bu çıkış arayışlarından biriydi. Bu konferanslar 2001 yılından bu yana 8 kez yapıldı. Ancak ilk kez Afganistan'da gerçekleştirildi. 70'i aşkın ülke ve kurum temsilcisinin katıldığı konferans Ocak ayında yapılan **Londra ve İstanbul Konferansları**'nda alınan kararların Afganistan'da ne kadar hayata geçirilebildiğini değerlendirip mevcut durumla birlikte neler yapılabileceğini tartıştı. Toplantıdan çıkan en net sonuç işgalcilerin ve yerli kuklalarının icraatlarının tam bir **fiyasko** olduğuydu.

Bunu en başta işgalci güçlerin 2011'de askerlerini geri çekmeye başlayacağını ve ülke güvenliğini Afgan güçlerine bırakacağını açıklamalarına rağmen bu takvimi 2014 yılına ertelemelerinden görebiliriz. Ama bu takvim bile mevcut durumla birlikte değerlendirildiğinde altı boş bir niyetten öteye gidemeyecektir. Zira işgalci güçlerin bu çekilmeyi gerçekleştirebilmesi Taliban'la uzlaşp uzlaşmayacaklarıyla yakından ilgili. Fakat ülkenin önemli bir bölümünü kontrolünde bulunduran Taliban'la yapılabilecek pazarlık girişiminin Taliban tarafından karşılık bulup bulmayacağı ve işgalcilere ne mal olacağı belirsiz.

Ülke her gün (buna başkent Kabil de dahil) direnişçi güçlerin saldırılarıyla sarsılıyor. İşgalci güçler; Taliban'a yönelik olduğunu iddia ettikleri operasyonlarda verdikleri zararlar nedeniyle halkın büyük nefretini kazanmış durumdadır. ABD kuklası Karzai yönetimini ise yolsuzluktan, silah ve uyuşturucu kaçakçılığına kadar el attığı geniş icraat alanlarıyla koltuğunda tutan tek güç ABD.

Halk açlık, susuzluk ve yoksulluk içinde boğulmak üzere. Halkın tepkisini azaltmak için işgalcilerin yoksullukla mücadele adı altında Afganistan'a kişi başına yaptıkları yardım 93 dolar iken bir ABD askerinin Afganistan'daki yıllık maliyeti 1 milyon doları buluyor. Ki insani yardım adı altında ülkeye aktarılan bu miktarın kimlerin cebine girdiği ya da ne için kullanıldığı da ortada.

Her şey bir yana bu tablo bile halkta direnişçi güçlere büyük bir sempati ve katılımın olmasının nedenlerini bize gösteriyor. Velhasıl yaşam bize Afganistan'da kaybedecek bir şeyi olmayan bir halkın örgütlü gücü önünde dünyanın en büyük emperyalist güçlerinin bütün teknolojik güç ve imkanlarına rağmen duramayacağını bir kere daha gösteriyor.

Mevcut durumun farkında olan işgalci güçler bu konferansta halkı kazanmak adına ve direnişçi bölmeyle yönelik coğrafyamızda çok yakından bildiğimiz yöntemleri "**Afganlaşma**" adı altında devreye sokma kararını aldılar. "Geri Kazanma Programı" adı altında; pişmanlık bildirenlere yönelik düzenlemeler, bazı orta ve üst düzey Taliban liderlerinin ismini uluslararası kara listeden çıkarmak, koruculuk sistemi, "insani yardım", kızların ve erkeklerin "eğitimine" ve "korunmasına" yönelik tedbirleri içeren kararlar alındı.

İşgalci güçler Afganistan'da tünelin ucundaki işığa kolay ulaşamayacaklarının farkındalar. Konferansta yazdıkları reçete de bunu doğrular nitelikte. Uzun vadede uygulanabilecek kararlar olduğu kadar mevcut koşullarda ABD'li yetkililerin tanımadıkları anlaşmalar için kullandıkları bir ifadeyle Afgan halkı tarafından "Kağıt parçası" haline getirilmeye daha şimdiden mahkumdur!

Afganistan ve dünya kamuoyu açısından bir diğer önemli gelişme de, işgal güçlerinin yüzlerce sivil Afgan'ın ölümünü nasıl sakladıklarını, artan Taliban saldırıları ve NATO komutanlarının ülkedeki direnişe İran ve Pakistan'ın destek verdiğine yönelik korkuları gibi birçok konunun yer aldığı belgelerin ortaya çıkartılması ve bunların internet aracılığıyla yayılmasıydı.

Açığa çıkartılan bu belgeler ABD başta olmak üzere emperyalistlerin Afganistan'daki insanlık dışı savaşının kanıtlarıyken aynı zamanda direniş güçlerinin gücünün hiç de halklara yutturulmaya çalışıldığı gibi küçük olmadığını gösteriyor. Belgelerde elbette direniş güçleri olarak sadece Taliban'dan bahsedilmekte ve tüm direniş onlara mal edilmeye çalışılmakta. Biz yine de Afganistan'da bir halk direnişi olduğunu biliyor ve bu nedenle de meselenin Taliban güçleri olmadığının altını çiziyoruz.

Örneğin bu belgelere göre Taliban'ın karadan havaya füzelere sahip olduğunu ABD ordusu tarafından gizlendiğine yer veriyor. Ya da yine ABD tarafından Nevada eyaletindeki komuta merkezinden kontrol edilen Reaper insansız hava araçlarının kullanımını artırdığını öğreniyoruz. Ki bu da sivil halktan ölümlerin artmasının önemli nedenlerinden biridir.

Bu belgelerin basına sızdırılmasının ardından elbette ABD emperyalizminin Beyaz Saray'ı bir açıklama yaptı ve topu Bush dönemine attı. Belgelerin 2004-2009 tarihleri arasında ait olduğunu ve bunun da Obama'nın başkanlığı öncesindeki süreçte denk geldiğini ifade eden Beyaz Saray'ın en çok kızdıran mesele de hiç kuşku yok ki, belgeleri yayımlayan WikiLeaks'in Beyaz Saray'la temasa geçmek için bir çaba sarf etmemiş olmasıydı. Öfkesini dile getiren ABD yönetimi belgeleri ortaya çıkaranları ABD ve ortak hizmet kurumlarını riske attığını ve ulusal güvenliği tehdit ettiğini söyledi. Oysa tehlike altında olan elbette ulusal güvenlik değildir. Ulusal güvenliklerini tehdit eden bir şey varsa, o da ABD emperyalizminin kendisinden başkası değildir. İsteddiği ülkeye, uydurduğu senaryolarla girmeye hakkını kendinde bulan, milyonlarca insanın ölümüne, göç etmesine, işkence görmesine, travma yaşamasına neden olan ABD'nin kendisinden başkası değildir.

Bu belgeler hiçbir şeydir gerçeklerin büyüklüğü karşısında. ABD ve diğer emperyalistlerin suç dosyası öylesine kabarık ki, bu belgelerin bin tanesi yan yana gelse içlerine sığdıramazlar. Ama bu demek değildir ki, bu suçların hesabı tutulmamaktadır. Bu hesap dünya halklarının toplumsal hafızasında, tarih bilincinde saklıdır. Toplumsal hafıza ve tarih bilinci üzerinde oynanan onca oyunun, bu hafıza ve bilinci yok etmek için verilen uğraşların nedeni de budur.

Ancak dünya halkları bu suçları unutmayacak ve elbette hesabını da isteyecektir.

# "Yoldaşlarımızı katlettiniz! Bunların hesabını vereceksiniz"

Farklı kimyasal gazların barut kokusuna karıştığı; tutsak bedenlerin üzerine sınımsı yapılmış ve hala buğusu yükselen gazların hafif yoğun yağmurla toprağa sürüldüğü puslu ölümlülük kokan bir hava...

İdare binasının küçük bahçesinde, bir tarafa dizilmiş silahlarını karşılarındaki tutsağa çevirmiş kimi türk, kimi şaşkın, kimi pimi çekilmiş bomba gibi her an tetiğe basmaya hazır askerler. Karşılarındaki tutsak üç dört metre önlendinde ve beş-altı adımlık iki duvar arasında öfkeyle gidip gelen, arada yumruğu sallayarak "Yoldaşlarımızı katlettiniz! Bunların hesabını vereceksiniz", "F tiplerinde işkencelerinizde kâr etmeyecek" diye kükreyen **Muharrem Horoz**!

**22 Aralık**; Ümraniye Hapishanesi, dört gün süren aktif direnişin son günü.

Tutsakların elleri arkadan plastik kelepçelerle çıkarılarak ringlere doldurulmaya başlandı. F tiplerinde uzun yıllar bir başka boyutuyla sürece direnişin ilk saatleri... Ve başından sonuna aldığı sorumluluğu direnişin her anında yerine getiren Muharrem yoldaş zindan direnişinde bir tarzın gelişimine hizmet etmiştir. Ortak akıl ortak çaba ile imkansız imkanıyla çevirmiş, düşman ablukasında direniş mevzileri yaratılmıştır. Direnişin içeriğinde dar grupçuluk yoktur. **Ortak çıkar temelinde hareket etmek vardır.**

19-22 Aralık saldırılarında diğer hapishanelerde olduğu gibi Ümraniye Hapishanesi'nde yaşanan devrimci direniş pek çok boyutu ile üzerinde durulması gereken önemli deneyimler bırakan bir direniştir. Ve sadece 19-22 Aralık ile sınırlı değildir.

F tipi Hapishanelerinin inşaatlarının bitmekte olduğu; İstanbul Maslak'ta bir askeri birlikte binlerce askere operasyonlar için bir yıldır eğitimlerin verildiği bilinirken tutsakların da boş durması beklenemezdi. Hapishaneler genel örgütlülüğüne bağlı olarak hemen her gün her hapishanede olduğu gibi Ümraniye Hapishanesi'nde de aylar öncesinde olası saldırıların nasıl olabileceği ve buna karşı nasıl direnileceğine ilişkin siyasi tutsaklar ortak bir **Direniş Komitesi** kurdu.

Bu komitenin nasıl oluştuğu, örgütlerin nasıl temsil edildiği, yürütme komitesinin nasıl seçildiği, hangi konuların tartışıldığı, hangi örgüt ya da kişilerin hangi alanlarda görevlendirildiği; saldırı öncesi, saldırı anı ve sonrasında ilişkin hangi kararların alındığı vb. bir dizi konu elbette ki başka bir çalışmanın konusudur.

Biz burada çok sınırlı olarak Muharrem yoldaş ve Ümraniye direnişinde aldığı sorumlulukları ve direniş sürecinde Parti örgütlülüğündeki yerini ve mücadelesini anlatmaya çalışacağız.

Muharrem Horoz tutuklanıp Ümraniye Hapishanesi'ne konulduğu andan itibaren kişiliği, ilişkilerindeki samimiyet, sorunları çözme ya da paylaşmada devrimci-komünist tavrı ile hem yoldaşları hem de genelde siyasi tutsaklar arasında öne çıkmış, kendini kabul ettirmişti.

Muharrem yoldaştaki militan kadro kişiliği,

Ümraniye'deki Partizan tutsaklar için bir rehber niteliğindedir. Teorik olarak belli bir siyasi gelişmişlik çizgisine gelmiş, bununla da yetinmeyecek sürekli araştıran, kendini daha da geliştirmeye çalışan; örgütsel ve örgütleyici yanı güçlü, pratikte ise sınıf mücadelesinin her alanında her türlü pratik içinde kendini denetim çabası ve bizzat pratik faaliyetlerde yer alması ile pek çok özelliği üzerinde barındıran militan, önder bir kadro örneği sergilemiştir.

Bir yandan örgüt içi eğitim çalışmaları ve farklı pratikler diğer yandan hapishane genel direniş sürecinin hızlanması ve buna paralel olarak bir dizi savunma hazırlıklarının örgütlenmesine öncülük-önderlik etmiştir.

19 Aralık sabah saatlerinde Ümraniye Hapishanesi'nde nöbetçiler dışında tutsakların uykularının en derin saatidir. İlk baskın nöbetçiler tarafından ara malta girişinde kapı altında p ü s k ü r t ü l ü r . Alarm verilir. Tüm tutsaklar hazır oldukları beklenen saldırı ile fırlar yataklarından. Her tutsak önceden belirlenmiş görevlerine koşar. Bir koş-turmaya başlar; ranzalar, ranza demirleri, tahta parçaları dolayış taşı-

nır maltaya; maltanın her iki girişine barikatlar kurulur. Yan koşuşların alt ve üst girişlerinde önceden belirlenmiş savunma hatları oluşturulmuştur. İlk ateşte plastik mermi ya da saçma ile yararlananlar ayakta tedavi edilir. Koşuşlarda acil gereksinimler, yangında ilk kurtarılabacaklar, mevziler, terk edilme durumunda kalındığında nelerin bırakılacağı aykılar... Tüm bu savunmanın örgütlenmesi çok önceden zindandaki Direniş Komitesi'nce hazırlanmış, planlanmıştır. Hem bu genel direnişin örgütlenmesinde hem de Partizan tutsakların savunma hattının örgütlenmesinde Muharrem Horoz'un aktif olarak komutanlık misyonu, ciddi bir önderliği ve sorumluluğu vardır.

Günler süren tartışmalar sonucu alınacak tedbirlerin ve saldırı anında direniş yönetiminin sorumluluğu Muharrem yoldaşın yaratıcı-üretken yanını ortaya çıkarır. Koşullar sınırlıdır. Elde plastikten gereçler, tahta ve kısmen de olsa ranza demirleri vardır. Saldırıda ağır silahlar, farklı türde kimyasal gazlar kullanılacağı beklenmektedir. Saldırıda en az kayıp vermek en uzun süre direniş sürdürebilmek için bu basit araçlardan savunma gereçleri üretmek zorundadır.

Hapishanede hemen her koşuşta günler süren çalışmalar başlar. Plastik petlerden tahta parçalarından, plastik masa ve sandalyelerden

her bir köşede bir şeyler üretmeye çalışan hummalı bir çalışma ortamı oluşur.

Gaz maskeleri yapılacaktır. Menzili en uzun oklar yapılacaktır. Yaralıları tedavi yapabilecek sağlıkçılar seçilmeli, eğitim verilmelidir. Ulucanlar katliamında yaşananların asgarisi dahi olsa hazırlıklar çok boyutlu olmalıdır.

Direniş Komitesi'nin öncülüğünde direniş katılan tüm siyasi örgütler hapishaneler tarihinde benzerine ender raslanan bir ruhla ortak direnişinin bir parçası halinde çalışırlar. Pek çok şey ilk kez devrimci komünist yaratıcılıkla üretilmektedir. Her türlü yeni bilgi, icat(!) anında diğer örgütlere aktarılır. Yeni bilgiyi edenler bunu bir üst seviyede geliştirmeye çalışırlar.

Öyle ki bu durum aynı zamanda hoş bir rekabet de yaratmıştır. Örgütler ya da aynı örgüt içinde farklı biçimlerde uğraşanlar arasında örneğin ok yapımında hemen her gün yeni gelişmeler olmuş, heyecanlar yaşanmıştır.

A örgütü tetik sistemli ok yapmış... Projeleri yollamış... B örgütü tetik sistemini geliştirmiş lastik yerine yay kullanmış... C örgütü yayın ön tarafına, plastik sandalye ayağı kullanmış... A örgütü

lastiği geliştirmiş menzili 2 metre daha uzatmış... Benzer şeyler gaz maskesi yapımında, farklı araç-gereçlerin üretiminde de yaşanır. Tüm bu süreçte Muharrem yoldaş örgütler arası bilgi ve temsilcilerin iletişimini kurarken; bir bakışmışsınız ok yapımında bir plastik parmak işine girmiş, bir bakmışsınız yapılmış gaz maskesi ile girmiş gaz maskesini denemektedir.

Bugün esas olarak 19-22 Aralık'taki aktif direniş konuşulur yazılır. Oysa bu direnişin örgütlenmesi aylar öncesinden başlamıştır. Yüzlerce siyasi tutsağın her biri bir görev alarak ş veya bu oranda süreci yaşamıştır. Ortak tutulan nöbetler, farklı örgütlerden insanların aynı çalışma alanında yer alması kimi ön yargıları kırması; tutsaklar arasında kaynaşmanın ve dostlukların güçlenmesinin önünü açmıştır.

Bu ortak direniş ruh halidir ki; 19-22 Aralık günlerinde barikatlar ardında tek yumruk tek yürek olarak kurşunlara, bombalara karşı siperdaşlığın en güzel örneklerini yaşatmıştır. Farklı siyasi örgütlerden insanların binlerce kurşun ve bombalara tarandığı ana maltada birbirlerine bedenlerini siper etmeleri başka nasıl anlaşılabilir ki... Yüzlerce devrimcinin hep birden son ana kadar halaya durarak ölüm halayı ile düşmana meydan okuyan kuşanmış ruhu nasıl anlaşılabilir?

Tutsakların dolaplar ve ranzalardan kurdu-

gerekildir.

Elbette ki bu anlayışın yerli yerine oturması militanların partiyi ve sınıf mücadelesini kavrama düzeyiyle orantılıdır. Çalışmalarda işbölümünün-kolektif düşünüş ve hareket tarzının sunacağı katkıları kavramada geri ve yetersiz bir durum varsa her şeye karışma veya şef tipi yaklaşımların ortaya çıkması pekala mümkündür. Bütüne karşı sorumluluk duymakla işleyiş ve hukuku hiçe sayarak her şeye karışma arasında derin uçurumlar vardır. **Birincisi** dar yaklaşımı yadsıyan, hukuka uygun olarak bütünün sorunlarına kafa yoran, çözümler sunmaya çalışan sorumluluk yüklü bir yaklaşımdır. **İkincisi** ise; hukuku kendi tekeline alan, her şeye karışmayı görev sayan ve dolayısıyla bütünün sorunlarının çözümüne hizmet etmeyen benmerkezci burjuva bir yaklaşımdır.

Kolektif çalışmayı ortadan kaldıran bir diğer yaklaşım da bütün işleri belli kişilerin yapmasıdır. Bu kimi zaman, koşullardan ve zorluluktan kaynaklı olsa da, hedefine aktif militanlar yetiştirmeyi koymayan bir bakış açısının da ürünü olabilmektedir. Henüz örgütlenmiş ve tecrübesiz diye yoldaşlara görev ve inisiyatif vermeyen yaklaşım, aynı zamanda o yoldaşları donanımsız bırakmaktadır. Aynı kişi birçok görevi çok iyi yerine getirebilir ama

ğu barikatın karşısında kum torbalarında mevzi kuran asker. Günlerce uğraşılan eldeki olanakların en güçlü silahı olan tutsakların fırlattığı oklar kum torbalarına dahi ulaşmaz, karşı tarafın ise tutsak barikatlarını kalbura çeviren ağır silahları vardır. Saldıran ve direnenler arasında "güç dengesi" araç-gereç ve teknik bakımından tartışılır düzeyde dahi değildir. Ancak yürekleyle direnen bedenler vardır. **Ahmet İbili** bedenini tutuşturarak bir alev topu olarak yürür düşmanın üzerine. Alevden beden taranır ağır silahlarla...

Yan koşuşların çatıları delinir. Delikten uzatılan namlular ölüm kusar. Bombalar, gaz bombaları kimyasal silahlar yağar açılan deliklerden, parçalar bedenleri. Şehitler, siperdaşların yüreklerine kazınır.

Dört gün ara verilmeksizin yapılan saldırılara karşı böylesi bir direnişin örgütlenmiş olması mücadele tarihine yeni deneyimler bırakmıştır. Aynı anda hapishanenin farklı noktalarında yapılan saldırılara panik ve karmaşa yaratmadan, ustaca hazırlanmış satranç hamleleriyle yanıt veren; düşen mevzilerden geri çekilirken yeni mevzilerin oluşturulmasını ve direnişin her anının örgütlenmesinde direniş yürüten direniş komitesinin ya da komutanlığının büyük önemi vardır. Bu komitede yer alan Muharrem yoldaşın çabalarının ve önderlik-komutanlık misyonunun elbette en yakın tanıkları da yine bu komitedeki siperdaşlarımızdır.

Direnişin sona ermesiyle Muharrem yoldaşın sorumluluğu bitmez, üzerine çevirili namlulara karşı kükrer; yaralıları sahip çıkar, hastaneye kaldırılması için çabalar, işkencelere meydan okur.

F tiplerinde direniş bir başka boyuta evrilir. Yoldaşları ve yakın hücrelerdeki devrimci dostlarıyla hemen irtibat kurar. **Yeni koşullarda yeni yaşamın ve direnişin örgütlenmesini sağlar.** Ve bilindiği gibi direnişin yeni boyutu F tipinde Ölüm Orucu'na başlar. Ö.O'nun ilerleyen günlerinde devletin zorla müdahalesine maruz kalır. Bu zorla müdahaleyle şöyle tanımlar; "Hani filmlerde birkaç kişi zorla bir kişiye tecavüz eder ya, zorla müdahale edenler de damarlarını iğneler batırırken, beni etkisiz hale getirirken tıpkı göydediler. Defalarca filmlerdeki o sahneler geldi gözümün önüne..."

Sınıf mücadeleleri önderler, komutanlar, militanlar çıkarmıştır. Kimileri yaşamı ve direniş ile tarih yazar; kimileri kendilerini önder olarak görür. Bir köşede faşizmden kendini koruyarak önderlik yaptığını sanar. Ancak zorlu koşullar artınca ortadan kaybolurken isimleri unutulur. Muharrem yoldaş gibi militan kadrolar ise yaşamın her alanında sınıf mücadelesinin gereklerini her koşulda yapmak için, sürekli bir çaba ve üretkenlik içindedirler. Ve geride mücadele alanlarında yaptıkları, sınıf mücadelesine katkılarıyla devasa eserler bırakırlar.

İnanyoruz ki Muharrem yoldaşın önder militan kişiliğinden pek çok değer, onu tanımış olanlar tarafından bugünlere taşınmaktadır. Geleceğe de taşınacaktır.

## KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

### Katip Saltan

Almanya'da bir işçi olan Katip Saltan yurt dışında Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanışır. Demokratik Halk Devrimi'nin ısrarlı propagandacısı olan Saltan, 19 Ağustos 1980'de faşistler tarafından 27 yerinden bıçaklanarak katledilir.

### Hüseyin Doğan

1944 yılında Dersim'in Pülümür ilçesinde dünyaya gelen Hüseyin Doğan ekonomik nedenlerden kaynaklı 28 yaşında Almanya'ya gider. Almanya'da ATIF saflarında örgütlenir. ULM Halk Ocağı'nın kurucularındandır. 16 Ağustos 1982'de şehitler kervanına katılır.

### Hasan Ataç

1960 Dersim doğumlu olan Hasan Ataç, genç yaşta devrimci düşüncelerle tanıştı ve kısa süre sonra tutsak düştü. Tutsaklığı boyunca işkencelerde "ser verip sır vermeme" mirasını taşıyıcısı oldu. Tutsaklığının ardından 1985'te İstanbul'da çıkan çatışmada ölümsüzleşti.

### Nurgül Bölükbaş

1970 Ordu Fatsa doğumlu olan Nurgül Bölükbaş (**Yıldız**) Sivas Cumhuriyet Üniversitesi Hemşirelik Yüksek Okulu mezunuydu. 1988'de devrimci düşüncelerle tanıştı. 1993'te Halk Ordusu'na katıldı. 16 Ağustos 1993'te Ordu'nun Mesudiye ilçesinde ihbar sonucu Ordu'nun Mesudiye ile girdiği çatışmada ölümsüzleşti.

### Muzaffer Kahraman

1973 Ordu-Gürgentepe doğumlu olan Muzaffer Kahraman (**Bahtiyar**) '93 Temmuz'unda gerillaya katıldı. Nurgül Bölükbaş ile birlikte Mesudiye'de şehit düştü.

### Hakan Karabulut

Emekçi, yoksul bir ailenin çocuğu olarak Balıkesir'in Bigadiç ilçesinde dünyaya gelen Hakan Karabulut (**Kenan**) 1989'da Almanya'da Proletarya Partisinin düşünceleri ile tanışır. Mütevazılığı ve sıcaklığı ile tanıştığı her yürekte sevgi tahtını kurar. 1998'de Türkiye'ye gelerek gerillaya katılır. 9 Ağustos 1998'de Tokat Topçam Dedeliköyü mevkiinde TC askerleri ile girdikleri çatışmada kavgasını yoldaşlarına devreder.

### Düzgün Öztürk

1937'de Dersim'in Geçimli köyünde dünyaya geldi. '38'de ailesi ile birlikte Afyon'a göç ettirildi. Ekonomik nedenlerden kaynaklı gittiği Almanya'da Proletarya Partisi'nin düşünceleri ile tanıştı. Burada ATIF ve ULM Halk Ocağı içerisinde faaliyetlerini sürdürdü. ULM Tohum Kültür Merkezi kurucularından ve Yönetim Kurulu başkanlarından olan Öztürk yakalandığı kanser hastalığı nedeniyle 8 Ağustos 2001'de hayatını kaybetti.

## PUSULA

### Hayatını Halka Adanmış Militanlar Yaratmak

Bu konuda öncelikle tarihi tecrübelerle kulak verelim: "... Devrimde sadece boş akşamlarını değil, bütün hayatlarını adayan insanlar yetiştirilmelidir; çalışmalarımızın çeşitli alanları arasında sıkı bir iş bölümü uygulayabilmeyi olanaklı kılabilecek kadar büyük bir örgüt yaratılmalıdır." (Lenin, Seçme Eserler cilt 2, s.25)

Şehitlerimizden söz ederken; fedakarlıktan, özveriden kısacası adanmış bir hayattan söz ediyoruz. Sınıf mücadelesi içindeki kazanımlarımızdan söz ederken; bedel ödeme cüretinden, cesaretinden söz ediyoruz. Bu demektir ki; cüret ve cesaretle kuşanmış, adanmış hayatlar ordusu yaratılmazsa, zalim ve sömürücülerin kokuşmuş düzenlerini yerle bir etmek de mümkün olamaz.

Evet söylenenler gayet sade ve anlaşılır; emekçilerin ezilenlerin sevinçlerini ve acılarını paylaşmada samimi, onların kurtuluşu için boş zamanlarını değil, hayatını adayan devrimin militanlarını yaratmak. Burada hemen karşımıza, bunun nasıl yaratılacağı sorusu çıkıyor.

**Bunun yeri, kimsenin kuşkusuz olmasın ki, sınıf mücadelesinin pratiğidir.** Hazır reçeteler aramak, yapılmayanlara "reçete sunulmadı" gerekçeleri üretmek yerine; bütün gücümüzle, bütün enerjimizle ezen ile ezilenler arasında çatışmanın sürdüğü alanlara adım atmamız. Bu yoğunlaşma bizi eğitir, reçete arama yerine reçete hazırlar. Bu yoğunlaşma ezilenlerin safında dövüşürken ideolojik, siyasal, örgütsel gelişimimizi sağlar. **Kısacası bize devrimci kimlik kazandıracak olan bu pratiğin kendisi olacaktır.** Diğer tüm çalışmalarımız ancak bu pratikle anlam kazanır; yerli yerine oturur.

Yine Lenin yoldaşın dikkat çektiği "işbölümü uygulayabilmeyi olanaklı kılabilecek kadar büyük bir örgüt yaratılmalıdır" söylemi her tarihi koşulda hedeflenmek zorundadır. Fedai ruhuyla yüklü kolektif bir çaba olmazsa, yığınlarla bağ kurmak, ezilenleri birleştirecek büyük bir hareket yaratmak mümkün değildir. Ezen ve ezilenler arasında süren ve ezilenlerin lehine sonuçlanan bütün büyük tarihsel kazanımlarda, zaferlerde büyük bir fedakarlık vardır. Aynı hedefe doğru sıkılmış bir yumruk gibi yönelme gereği vardır. Bununla birlikte çalışmalarda herkesin her işe koştuğu değil, işbölümü temelinde herkesin aynı hedefe hizmet ettiği bir sistemin oturtulması da başarı için

dirdiği doğal ortamlarda, günlük yaşam içinde tanıma olanaklarını zorlamalıdır. Bunun bazı alanlarda olanakları çok sınırlı olsa da mevcut olanakların iyi kullanıldığı da söylenemez. Yoldaşlarımızı neye karşı, nerede, ne zaman ve nasıl bir tepki vereceğinden, geçmişindeki küçük ama önemli ayrıntılara kadar tanımak için çaba sarf edilmelidir. Unutulmamalı ki, gerçekler çoğu zaman ayrıntılarda gizlidir ve bizim bunları keşfetmek için iradi müdahalelerde bulunmamız şarttır.

Sonuç olarak koşullar ne kadar zor olursa olsun her militan, ezilenlerin bir ferdi olarak onların kurtuluşu için yüklenildiği tarihsel sorumluluğa uygun olarak hareket etmelidir. Bunun anlamı aşağıda sunacağımız tarihi tecrübeyi rehber edinmek anlamına gelir: "Fakat işçiler baş eğmiyorlar. Mücadeleyi sürdürüyorlar. Şöyle diyorlar: Ne baskılar ne hapis ne de sürgün; ne kürek cezası ne de ölüm bizi yıldıramaz. Davamız haklı bir davadır. Bütün çalışanların özgürlüğü ve mutluluğu için mücadele ediyoruz. Milyonlarca insanın zorbalık, baskı ve sefaletten kurtulması için mücadele ediyoruz. İşçiler gittikçe bilinçleniyorlar. Sosyal demokratların ("komünistlerin") sayısı bütün ülkelerde hızla artıyor. Bütün baskılara rağmen zafer bizim olacak!" (Lenin, age s.224-225)

# 17 Ağustos depreminde yaşamını kaybeden (ve de sağ kalanlara) ağıt...

17.08.1999; Marmara Bölgesi'nde sabaha karşı 03.02'de deprem oldu. Richter ölçeğine göre 7.4 şiddetindeki deprem 45 saniye sürdü. Merkez üssü Gölcük olan depremde Bayındırlık ve İskan Bakanlığı'nın verilerine göre 18 bin 373 kişi öldü, 48 bin 901 kişi yaralandı, yüz binlerce kişi evsiz kaldı!



Çoğu bebekler uykudaydı. Çoğu çocuklar rüyada... Kimi sıcak bir günün terini yorgun omuzlarından süzerek ağırlıklar altında uyuyordu... Kimi yarın kime kazık atacağını, hangi çeki hangi senete yamayacağını düşünüyor, kimi kırık bir umutla "bugün de doyurduk çocukları" diyordu, "ya yarın?"

Ve deprem, bu "insanlık durumu fotoğrafı" üzerinde koptu.

Bir korkunç uğultu, havlayan köpekler, çığlık çığıla insanlar, şangırtılar ve zangır zangır titreyen yeryüzü...

Ve o kırk beş saniye... Dünyanın bir buhar günü uçuğu, teknolojinin, hükümet programlarının, bütün o ivir zıvir ve çer çöpün göz önünden çekildiği o kırk beş saniye...

Fazla söze gerek yok. Bu kahredici sistemin hataları ve bozukluğu üzerine söz söyletmeyenler ve onu korumak söz konusu olduğunda şimşekten daha hızlı, karsırgandan daha şiddetli olanları da bu felaketten sonra ortada göremedik.

Ulaşım politikasının kurbanı bir adamcağızı demir yığınından kurtaramayan devletin 35 bin insanı enkazdan çıkarmasını beklemiyorduk.

Öyle de oldu.

Siz söyleyin, hiç gördünüz mü hayatınızda özel üniformalı, etkin hızlı ve yaygın bir kurtarma ekibi şu Türkiye'de?

İsrail'in kurtarma ekibi. İsviçre'nin köpekleri, Danimarka'nın cihazları bizimkilerden önce varmıştı yıkım yerlerine.

Şu bizim vergiler "aile fotoğrafı"nın mümtaz azlarına kusacak kadar yeterlilikken, kalan parayla iki forklifle

dört vinç alınamaz mıydı?

Alınamazdı.

Halkın arasında zırlı Mercedes'lerle gezen, halkına yabancılaşmış ve azgın bir veliahdin smokin kolundan bir şefkat elinin fırlamasını bekleyemezsiniz.

Yıldızları altında yattık.

Dua ettik.

Kaybettiklerimize yandık.

Trafikte şuursuzca araba sürdük, sağa sola kaçıştık.

Kanaryaları bile kafeslerine mihlayan o sesi tekrar duymamak için.

Dünya değişiyor, damarlarında kan yerine zillet gezdiren yağmaclar, tabancılar kol gezdi ortalıkta.

Ankara semalarında yalanın biri bir para. Üzerinde ter dökerek ve bezerek dolaştığımız toprak bir kez daha mezar oldu bize.

İkellilikle uygarlık arası bir yerde duruyoruz çünkü.

Derinlerden gelen cinnete yakın bir uğultuyla, boydan boya kıvrandık. Yerin sarsıldığını gördük, denizin kabardığını.

Beton yığınları birkaç katını toprağa gömüverdi hemen. Binlercesi yıkıldı.

Zifiri karanlığa karışan sadece inilti, panik ve feryattı.

Korku sızdırmıştı geceye...

Patlamış kaldırımlardan geçtik. Dayanılmaz acılarımızı bir hale gibi taşıyarak.

Hayatla ölüm arasında gidip geldik, cehennemî bir sarkaçla. Korkuyla baktık, havaya tımanan inşaat demirlerine.

Ölüm çoktan sızmaya başlamıştı çatlaklardan. Ölüler suskundu. Bizler çaresiz... Sonra demiri kesti makas. Beton deldi matkap. Sığınak bildiğimiz evlerden canlı aradık ellerimizle. Eşya aradık sonra, eşyayla birlikte koskoca bir ömrün anılarını...

Çoğumuz adlarımızı bile yitirdik... Birer numara olarak girdik kireçle beyazlatılmış toprağa. Boynu taşa dayalı, kolları kırık, yün saçlı bebek gülicükler gönderiyordu çöken akşama.

Ağladık...

Evet, bizler ilkelikle uygarlık arası bir yerde duruyorduk. Deprem oldu sıkışıp kaldık. Nerede sıkışıp kaldığımızı bulmalıydık. Bunu bulamazsak daha fazla acı hazırlanacaktı bize.

Hiç kimse ne düürsün depremi gündeminden ne de unutturmaya kalkışsın dedik. Çünkü bu bir can pazarıydı. Ve bu can pazarı çok kabalıktı. Yaşamı kontrol edecek ve yargılayacak kadar...

İlk önce yapı düzeninin yargılanmasıyla işe başlanmalıydı. Sonra gelecek ufku tek günlük olan bu toplumun yargılanmasına kadar genişletilmeliydi.

Bu yargı; bu yağma ekonomisinin (bu katliam ekonomisinin de) yargılanması olacaktı. Bilgi ve bilinç yoksulluğunun... Trafik, yangınların, çöpten geçilmeyen sokakların, ihmal ve vurdumduymazlığın... Politik yalanların... Sosyal felaketlerde payı olanların... Devlet bütçesini de aşan kara paranın da yargılanması olacaktı.

Bina yapmayı politik başarı olarak görenlerin... Kontrolsüz büyüyen kentlerin... Kentli

olamadan kente dolanların, kente egemen olanların... Binalara verilen statik hesapların... Kontrollerin, ikamet ruhsatı verenlerin... Kaçak yapıların yargılanması olacaktı.

Bu yargı kısaca, ilkel menfaat düzeninin yargılanması olacaktı!

Bu yargılama ne acıdır ki, henüz yeterince yapılabilmemiş değildir. Türkiye 17 Ağustos'ta şiddetle sarsılırken sadece evleri, canları sökülüp ortaya dökmüdü. Bütün yalanları da döktü.

Bir iradeyi felce uğratan en büyük yanlış insanların acıları üzerinden politika yapılmaz söyledir. Bu söylem politikayı "neşeli" bir uğraş gibi algılayanlara hoş gelebilir. Acı çeken insan olmasaydı politika olmazdı. Doğru politika tüm acı çekenleri kurtarma bilincidir. Ve doğru bilinç bugün insanların acıları üzerinden politika yapmaya zorunludur. Acı çekenlerle acıları paylaşılmalı, onlarla dayanışmalı, bunun yanında o acılı insanların politik duyarlılığın öznesi durumuna getirmek için çabalalmalı.

Acı var: Öyleyse daha çok insan onarımına hizmet edebilecek devrimci politikalara ihtiyaç var!

Şimdi sorun sağ kalanların nereye gideceğidir, yaralarını sarmak için bize masallar anlatanların önünde oluşan kuyruklara mı, yoksa politik mücadele alanlarına mı?

Yakıtı saf insan duygusu, motoru sağlam bir bilinç olan dev duygu dalgalarıyla yüklü, milyonlarca yolcusu olan nereye gittiğini bilen bir tren gibi olmalıyız!

Her felaket aynı zamanda sağ kalanlara, kurtulanlara kendilerini yeniden belirleme, yeniden biçimlendirme fırsatı sunar.

Bu toplumsal altüstlükler için de böyledir, "doğal" altüstlükler için de...

(Kocaeli'den bir İK okuru)

## TARİHTEN KISA KISA...

**06.08.1945:** ABD ilk atom bombasını Japonya'nın Hiroşima kentine attı. 80 bine yakın insan öldü. Bütün kent yok oldu. Zamanla radyoaktifitenin yol açtığı kanserler de dahil ölü sayısı resmi rakamlara göre 200 binin üstüne çıktı.

**07.08.1964:** Amerikan emperyalizminin utanç verici yenilgisiyle sonuçlanacak olan Vietnam Savaşı başladı. Amerika Birleşik Devletleri Kongresi Başkan'a Vietnam'a asker yollama yetkisi verdi. ABD Kuzey Vietnam'a karşı eyleme geçti. Başkan Lyndon Johnson Kuzey Vietnam'da "komünist rejime karşı bütün önlemlerin alınacağını" söyledi.

**08.08.1992:** Çorlu'da bir fabrikada metan gazı sızması nedeniyle patlama oldu; 29 kişi öldü, 27'si ağır 86 kişi yaralandı.

**09.08.1945:** İkinci Amerikan atom bombasının Japonya'nın Nagazaki kentine atılmasıyla imparator Hirohito müttefiklere teslim olmak zorunda kaldı. Tahminlere göre Nagasaki'de en az 40 bin kişinin öldü.

**12.08.1969:** Ereğli Demir-Çelik İşletmeleri'nde 4 bin 400 işçi greve gitti.

**16.08.1908:** Ankara-Bağdat demiryolu işçileri greve çıktı.

**18.08.1909:** İngiltere'de seçme ve seçilme hakkı isteyen kadınlar, başbakanın trenini taşıladı.

**19.08.1936:** İspanyol yazar Frederico Garcia Lorca, Granada'da milliyetçiler tarafından kurşuna dizildi.

## KÜLTÜR-SANAT

# Görsel Zevk Olarak Kadın ve Sinemadaki Sergilenişi

Toplumsal olarak inşa edilen kadın imgeleri, bakışın ve gösterinin erotik biçimleriyle birlikte ve düz cinsel yorumlarla hayatın farklı alanlarına sergilenişi çok acımasız şekilde karşımıza çıkmıştır. Bu sergileniş alanlarından bir tanesi de sinemadır. Kadın, ataerkil kültürün sembolik varlığı sayesinde; anılamın üreticisi değil taşıyıcısı olan, suskun imgesi ve nakşettirildiği fantezilerle saplantılarını yaşayabildiği bir simgesel düzenin eseridir. **Ve özellikle 20. yüzyıl medyası kadının tek tipleştirilmiş görüntülerinin alıcısı durumuna geçmiştir.** Kadınların her zaman erkeğe bağlı olduğu, erkeklere göre daha aşağı konumda olduğu, güçlü erkeklerden hoşlandığı medyanın sunmuş olduğu mitlerden bir kaçıdır yalnızca.

Ataerkil sistemin kadının vücut gerçekliğini ve vücudun rolünü öne çıkararak kadını sistemde pasifliğe, anneliğe bağımlı duruma getirmiştir. Sinema ise erkeğin bakma eylemlerindeki zevki farklı yapılandırmalarla uygulamıştır. Sinema artık 1930, 1940 ve 1950'lerde örneklerinin, **Hollywood'un** sergilediği büyük sermaye yatırımlarına dayalı monolitik bir sistem değil, teknolojik gelişmeler sayesinde artık kapitalist olduğu kadar küçük sermayeye de dayana-bilen, üretimin ekonomik koşullarının değişmesiyle de alternatif bir sinema geliştirmiştir. Hollywood her ne kadar kendinin farkında ve geleneksel ironik bir şekilde olabildiyse de kendisinin her zaman sinemanın hâkim ideolojik konseptini yansıtan biçimsel bir mizanzenle sınırlıdır. Özellikle geleneksel Hollywood filmlerinin stili örneklerinin tek değilse de önemli bir kaynağa dayandırılıyordu: **görsel zevki ustalıklı ve tatmin edici bir şekilde manipüle etmek.**

Kendisine meydan okuyacak hiçbir şeyle karşılaşmayan ana-akım sinema erotizm ögesini, hâkim ataerkil düzenin dili içinde kodladı. Kadın çoğu kez bakıldır ve teşhir edilir. Kameranın bakışı, izleyicinin bakışı ve film kahramanın bakışıyla birlikte kadın erotik bir sahnede ikinci plandadır. **Ne yapılırsa yapılsın izleme eylemleri erkek bakış açısına göre oluşturulmuştur.** 17. ve 20. yüzyılın popüler kültür temsilcisi televizyon ise koyduğu kadın imge-

lerle kitlesel gruba hitap ettiği için daha haindir. Özellikle tahrike açık yerleri vurgular o yerleri kendisine hedef seçip ilgiyi ayakta tutmak için beden aşağı vurur. Bu bir anlamda seksin gündelik yaşama sızdırılmasıdır. Televizyon reklamlarıyla, klipleriyle sekse batmış ve kadın bedeninde onun nesnesi durumuna gelmiştir.

Geleneksel teşhirci rolü içinde kadın, güçlü görsel erotiklik etki amacıyla kodlanmış, dış görünüşüyle aynı anda hem bakılan hem teşhir edilendir. Cinsel nesne olarak teşhir edilen kadın, erotik temaşanın ana motifidir. Geleneksel olarak sergilenen kadın iki düzeyde işlev görür: perde-nin her iki yanındaki bakışlar açısından yer değiştiren bir gerilimle, gösteri kızı düzeneği arasında ve kamerada bir kırılma noktası yaratmaksızın bu iki görüntünün eşleşmesini sağlar. Erkek ise filmin fantezisini denetler. Bu bir anlamda **iktidarın temsilcisi** olarak ortaya çıkar. Ve psikanalist anlamda da bir skopofili (bir başka kişiye erotik nesne olarak bakmaktan alınan zevk) sezilir, erkek bakışta. Cinsiyetler arası dengesizlik üzerine kurulu bir dünya düzeninde bakmaktan alınan zevk, erkek etkin- edilgen kadın arasında bölünmüş durumdadır. **Belirleyici olan erkek bakışı, fantezisini kadın figürüne yansıtır, kadın figürü de buna göre inşa edilir.** Kadınlar teşhirci rollerinde hem bakılan hem de güçlü görsel erotik etki yaratan figürlerdir.

**Çoğu filmde teşhir edilen kadın yalıtılmış ve cinselleştirilmiştir.** Anlatı ilerledikçe kadın, erkek başkahramana aşık olur ve onun metasına dönüşür. Dış görünüşteki göz alıcı, herkese açık cinselliği bu özelliklerini kaybederek erotikliğini yalnızca erkek yıldızına sunar. Kamera teknolojisindeki (özellikle derin odak) çekimler anlatıya farklı bir erotizm sunar. Örneğin; Marilyn Monroe'nun oynadığı "The River of No Return" (Dönüşü Olmayan Nehir) geleneksel biçimde bacalarının ya da yüzün yakın çekimleri sahneye teşhirciliği yüklemiştir.

Nesne olarak kadın, güzelliği ve perde uzamı içinde yekvücut olur. Artık o suçun taşıyıcısı değil yakın çekimlerle parçalara ayrılmış ve stilize edilmiş, gövdesi filmin içeriği haline gelen ve izleyicinin bakışının doğrudan alıcısı olan

mükemmel bir üründür.

Sinemanın birikmiş katı kurallarına vurulacak ilk darbe, kameranın bakışının zaman ve mekândaki, maddi yerinde serbestçe var olmasını, izleyicinin bakışının da diyalektik biçimde, kendi duygularına bağlı mesafesi içinde özgürleştirilmesini sağlamaktır. Kuşkusuz bu, görünmez konunun tatminini, zevkini ve ayrıcalığını yok eder. Ve sinemanın röntgeni etkin-edilgen düzeneklere dayandırıldığını gözler önüne serer.

İmgesi bu amaçla sürekli olarak çalınıp kullanılmakta olan kadın, geleneksel film formunun çöküşü karşısında olsa olsa hafif bir keder duyabilir...

(İstanbul'dan bir İK okuru)



## Kartal festivali

Kartal Belediyesi'nin düzenlediği 2. Kültür Festivali bu yıl 23 Temmuz'da başladı. Geçtiğimiz yıl hayli sorun yaşanan stand başvuruları bir ay öncesinden yapıldı. Çeşitli demokratik kitle örgütü ve kurumların oluşturduğu bir platform aracılığı yapılan görüşmeler sonucu belirli bir alan üzerinde anlaşma sağlanabildi.

Geçen yıl 45 gün süren festival bu yıl 8 gün sürmesine rağmen geçen yıla oranla daha düşük bir katılım ve coşkuyla geçti. Bizler de platform olarak belediye ile yapılan tartışmalar ve neticesinde alınan kararlar doğrultusunda stantlarımızı açtık. Stant alanı içerisinde afiş, flama vb. materyallerimizi kullanabileceğimiz hususunda anlaşmıştık. Diğer taraftan stant arkasında kurulu bulunan çadır alanını panel vb. etkinlikler için kullanabileceğimiz yönünde belediye ile bir anlaşma sağlanmıştı. Ancak belediyenin sözünde durmayarak bu yeri vermemesi sonucu karşılıklı görüşmeler kesildi.

Bunun üzerine alınan dışını pankartları, talepler ve afişlerle renklendirildi. Ve ayrıca standın arkasında alternatif paneller örgütlendi. 12 Eylül'ü ve referandum tezgahının gündeme alındığı pankart ve ozaltiler çeşitli yerlere asıldı. Belediyenin geri adım atmamasıyla bizler de tavrımızı net bir şekilde sürdürdük. 6. gün UPS işçilerine destek veren bir yürüyüş gerçekleştirildi. 7. gün ise hapishaneler, hasta tutsaklar ve tecrit konulu bir panel gerçekleştirildi ve bir basın açıklaması yapıldı. 8. Gün ise referandumla ilgili bir forum yapıldı.

Genel olarak katılımın düşük olmasına rağmen bizler için verimli bir festivaldi.

(İşçi-köylü Kartal Büro)

# Düşmana yönelen her namlu, korkuları olmaya devam edecek!.

Elimize e-posta kanalıyla geçen ve geçtiğimiz yıl Halk Ordusu gerillaları tarafından düzenlenen Peyik Karakolu baskını anlatan yazıyı, haber değeri taşıdığı için yayımlıyoruz...

Öğle yemeğinin ardından eyleme katılacak olan yoldaşlar bir çember oluşturdu. Siyasi Komiser yoldaş eyleme ilişkin bilgilendirme yapmaya başladı.

"Yoldaşlar hepinizin bildiği gibi önümüzdeki görevlerden birisi düşmana yönelik yapacağımız askeri eylemlerdir. 8. Konferans sonrası gerilla alanı olarak yaptığımız eylemler bu yönelime verilen yanıtı. Bu yönelimi daha da büyütme görevi ile karşı karşıyayız. Alan yürütmesi olarak önümüzde belli askeri hedefler var. Bunlardan birisi de Peyik (Çağlarca) Karakolu'dur. Bu karakola yönelik bir eylemimiz olacak. Hepinizin bildiği gibi bu karakol JITEM ağının bölgede konumlanmasında önemli bir yerde duruyor. Ayrıca ajan-ışbirlikçilik çalışmasını yürüten, bölgedeki köylüleri gerilla karşı karşıya getiren pratikleri mevcuttur. Yine bazı köylülerle ahlaki olmayan temelde ilişkilenecek fuhuşu ve uyuşturucuyu bölgede yaymaya çalışmaktadır. Bu karakola ve pratiklerine ilişkin köylülerden de gelen şikâyet var. Bu anlamda karakola yönelmemiz hem karakola hem de onun pençesine düşerek ajanlaşan-ışbirlikçileşen unsurlara bir uyarı olacaktır.

Yine bu eylem uzun yıllar sonra tek başımıza örgütleyip pratiğe geçireceğimiz bir eylem olacak. Başta parti kitlemiz olmak üzere savaşa gönül veren herkesin kulağı dağlardan gelecek sesi bekliyor. Bu nedenle bu eylem oldukça önemli bir yerde duruyor" diyerek sözü diğer yoldaşlara bıraktı. SK yoldaştan sonra söz alan komutan yoldaş eylemin örgütlenişini ve keşfine ilişkin bilgilendirme yaptı.

"Yoldaşlar SK yoldaş eylemin içeriğine yönelik bilgilendirme yaptı. Yapacağımız eylem için daha önce keşif yapıldı. Komutanlık olarak keşif sonrası topladığımız bilgilerden yola çıkarak eylemi BKC ve kleşlerle yapmaya karar verdik. Karakola hakim bir tepeye belli bir mesafeye kadar sızarak önce BKC ile vuracağız ve ardından kleşlerle tarayacağız" diyerek eylemin ayrıntılarına yönelik bilgilendirmeden sonra sözüne devam etti.

"Eylemimiz karakolu ortadan kaldırmayı hedefleyen bir eylem değil. Ancak sürecimiz açısından oldukça önemli eylemlerden biri. Bütün yoldaşlar bu bilinçle adapte olmalı eyleme" sözleriyle bitirdi konuşmasını.

Daha sonra eyleme katılacak olan yoldaşlar teker teker söz alarak eyleme ilişkin düşüncelerini bildirdikten sonra hazırlığa başladı. Komutanlık bir taraftan son değerlendirmesini yaparken, diğer yoldaşlar da eyleme kullanılacak olan silahların bakımını ve temizliğini yapmaya koyuldular. Bütün yoldaşlarda bir coşku ve heyecan vardı. İlk defa eyleme katılacak olan yoldaşlarda ise bu duygu daha belirgin bir şekilde gözlemlenebiliyordu. Günlük yaşamda disipline pek gelmeyen pasaklı ve kirli görünümüyle bütün yoldaşların esprilerine konu olan Torlak yoldaş bile kullanacağı BKC'ye özenle

dı gidenleri.

Eylemden önce son bir gözetleme daha yapılacaktı. Bunun için uygun bir yerde konaklamaya karar verdi komutan yoldaş. Saat epey ilerlemişti. Kalacakları yeri düzenledikten sonra nöbetçi yoldaş dışındaki yoldaşlar uyumaya gittiler. Gecenin karanlığında saldırı karakolun ışıkları görünüyordu. Olağanüstü herhangi bir hareketlilik yoktu karakolda. Kendini en fazla güvende hissettikleri yerde yiyecekleri darbeden habersiz düşman güçleri muhtemelen yemek hazırlıkları yapıyorlardı. Defalarca gerillaya pusu atmışlardı ancak hiçbir başarı sağlayamamışlardı. Ve



**Kuzey yıldızı havanın en karanlık olduğu zamanlarda daha parlak görünür. Ve bugün halkımız da emperyalistlerin politikalarından dolayı karanlık bir kuyudalar. Ve gözlerini gökyüzüne çevirip yön verecek Kuzey yıldızını arıyorlar. Ve bu Kuzey yıldızı da dağların ardında doğuyor.**

yaklaşıyordu ki, yaptığı temizlik işlemi uzun bir süre konuşulacaktı. Bütün yoldaşlar böylesine bir ciddiyetle son hazırlıklarını tamamladıktan sonra, eylem grubunun hareket saati gelmişti. Eylem grubunda yer alan yoldaşlar hazırlıklarını tamamlarken, diğer yoldaşlar da yapılan hazırlıklardan yola çıkarak bir eylem ihtimali olabileceğini düşünüyorlardı. Onlar da eylemde yer alamayacak olmanın üzüntüsünü yaşıyorlardı. Ve grup yola çıktığında kalan yoldaşlar başarılar dileyerek uğurla-

ışte o başarıyı yakalayacak olan gerilla birliği tam karşılarında. Ama onların haberi yoktu. Hem de aldıkları onca güvenlik önlemi, tank ve termallerine rağmen.

Grubun gözüne uyku girmiyordu. Hepsisi de bir an önce eylem anının gelmesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Hüseyin yoldaşla Torlak yoldaş topladıkları gazellerden kendilerine yatacak bir yer yapmışlardı. Hüseyin'in gözü bir an gökyüzüne takıldı. Hava cam gibiydi. Yıldızları gördü. En parlak olanına baktı. Kısa bir süre önce bir dergide o yıldızla ilgili okuduğu bir anı yazısını hatırladı. Bir yoldaş yazmıştı o yazıyı da. **Uskex**'te şehit düşen Halk savaşçısı Hıdır Oğur'a atfen yazılmıştı. Hıdır yoldaş yönünü hep o yıldızla bakarak buluyordu. Ve yeryüzündeki yıldızı olarak da Proletarya Partisini işaret etmişti. Ve şimdi, aynı duygu yoğunluğunu yaşıyordu. Ve duygusunu yoldaşıyla paylaştı.

"Torlak yoldaş, **'Kuzey sizi unutmadı'** yazısı geldi aklıma. Şimdi o yazıdan esinlenerek Kuzey yıldızına bakıyorum da daha önce parlaklığını hiç bu kadar hissetmemiştim. Gerçekten de insan yönünü kaybettiğinde Kuzey yıldızını takip ederek yönünü bulabilir. Partimiz de/Ordumuz da halkımızın Kuzey yıldızıdır. Ve bu yıldızla parlaklığını veren ideolojimizle beraber onu yaşama geçiren eylemlerimizdir.



Ve işte bu eylemimizde böylesi bir misyona sahip. Kuzey yıldızı havanın en karanlık olduğu zamanlarda daha parlak görünür. Ve bugün halkımız da emperyalistlerin politikalarından dolayı karanlık bir kuyudalar. Ve gözlerini gökyüzüne çevirip yön verecek Kuzey yıldızını arıyorlar. Ve bu Kuzey yıldızı da dağların ardında doğuyor" dedi.

Torlak yoldaşın da gözlerine uyku girmiyordu. O da ilk defa eyleme katılacak olmanın heyecanı, günlük yaşamdaki doğallığı ve davranışlarıyla;

"Doğru söylüyorsun yoldaş işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşu Partimizin mücadelesini geliştirmesine bağlıdır. Bir elimizde Kızıl Bayrağımız, diğer elimizde silahımız ve namlulardan çıkacak olan kızıl kurşunlar yürüyeceğiz, düşmanın üstüne. Ve halkın umudu olacağız" dedi.

İşçi kökenli bir yoldaş olmasının yanı sıra, ayrıca coşkusunun yaratmış olduğu ajitatif konuşmalarıyla, yaşam tarzı ve davranışlarıyla gerilla birliğinin en çok takıldığı yoldaşların başında geliyordu. Özellikle ajitatif konuşmalarından dolayı gerilla bileşeni ona ikinci bir isim daha takmıştı. **Kızıl Bolşevik Torlak yoldaş.**

Uzun bir süre daha sürdü sohbetleri. Eyleme ilişkin bilgi alışverişinde bulundular. Bir süre sonra ağır ağır kapandı gözleri.

Sabah nöbetçi yoldaşın "Roj Baş" çağrısıyla uyandılar. Güvenlikten kaynaklı ateş yakmayacaklardı. Ve gerillanın en sevdiği duygulardan olan çay keyfini yapmayacaklardı. Çaysız bir kahvaltının ardından karakolu gözetleyecekleri noktaya doğru yola çıktılar. Arazinin yapısından dolayı çok dikkatli olmaları gerekiyordu. Verecekleri en ufak bir açık, düşman tarafından fark edilmelerine ve eylemin boşa çıkarılmasına neden olabilirdi. Komutan yoldaş son uyarılarını yaparken helikopter sesi geldi. Bütün gerillalar dikkat kesildiler sesin geldiği noktaya doğru. Gerillanın ve köylülerin "Pat pat" diye tabir ettikleri helikopter üzerlerinden tur attıktan sonra Hozat'a doğru hareket etti. Daha gözden kaybolmamıştı ki hemen ardında bir Skorsky'de yine aynı hattan geçerek diğer helikopteri takip etti. Bir süre helikopterin kendilerinden kaynaklı mı diye dolaştığını tartıştılar. Olağanüstü bir durumun olmadığı kararına varınca karakol keşfine başladılar. Daha sonra öğrenceklerdi ki, Pertek'te bir baz istasyonuna yoldaşları tarafından konan bir bombanın düşman tarafından açığa çıkartılmasından kaynaklı helikopter çevrede tur atıp keşif yapıyordu.

Gün boyu yaptıkları gözetleme esnasında karakola daha yakından keşif yapmalarının da avantajıyla yeni veriler de olmuştur ellerinde. Artık eylem anı bekleniyordu. Havanın tam kararmasıyla boşaltacakları mermileri namlulardan. Düşman cephesinde ise rutin işlerinin dışında pek farklı bir şey yoktu. Bir ara askerler toplu bir şekilde karakolun bahçesinde göründüler ve tekrar binaya girdiler. Eylem anı gelmişti. Komutan yoldaş, konumlanmayı yaptıktan sonra, tüm yoldaşlara son talimatları verdi. Eylemde ilk BKC çalış-

ıyordu, BKC binanın mutfak bölümüne ateş edecek, Kleş kullanan yoldaşlar ise hemen ardından basacakları tetiğe. Savunmadaki grup ise heyecanla silah seslerinin gelmesini bekliyordu. Her an duyabilirlerdi silah seslerini. Yoldaşları göremiyorlardı, ancak karakolu çok net görebiliyorlardı. Ve gözleri karakolda, kulakları silahlardan gelecek sesi bekliyordu. Tam saat 19:00'da Torlak yoldaş BKC'yi tam yemekhanenin penceresine doğrulttu. Diğer yoldaşlarda karakolun içinde düşman askeri arıyorlardı. Ancak askerler ortalıkta görünmüyordu. Onlar da namlularını karakol binasına doğrulttular. Ve aynı anda silahlar çalışmaya başladı. Karakoldaki düşman güçleri ne olduğunu anlayamadan ışıklarını söndürdüler. Ve onlarda kısa bir şaşkınlığın ardından MG-3 ile rasgele sağı solu taramaya başladılar. Karakolun yakınındaki köylüler de korkmuşlardı. Onlar da ışıklarını söndürüp pencerenin ardından silahların geldiği yöne bakıyorlardı büyük bir merakla. Karakol sürekli atış yapıyordu ama bu seferki farklıydı. Anlamışlardı bunun bir eylem olduğunu.

Komutan yoldaş belirlenen süre sonunda eylemi bitiren komutunu verdi. Büyük bir sevinç yaşıyorlardı. Eller tetikten ayrılmak istemiyordu. Sanki her mermide yeni bir hesap soruculuk yaşıyorlardı. Ve bu duygu yoğunluğuyla başladı çekilme işlemi. Yine dikkatler en üst seviyede, belli bir mesafeye kadar sürünerek çekildiler. Ve karakolun eteklediği alandan uzaklaştıktan sonra hızlarını artırdılar.

Büyük bir heyecan ve coşku yaşıyorlardı. Saldırdıkları karakolun komutanı yeni atanmıştı. Ve geldiğinde ilk söylediği şey "TIKKO'cuları tanımaya geldim" olmuştu. Ve TIKKO'cuların bir selamıydı bu eylem. Bir hoş geldin merasimiydi. Bir önceki karakol komutanı da "Kan dökmekten gitmeyeceğim" diyerek köylerde tehditler yağdırıyordu. Bu eylem ona verilen en iyi yanıtlardan biriydi.

Bir an önce yoldaşların yanına varıp anlatmanın heyecanını yaşıyorlardı ancak yol uzundu. Ertesi akşama kadar nasıl bekleyeceklerdi, yolun uzunluğu değil ama zamanın uzunluğu sabırsızlıkları artırıyordu. Noktaya vardıklarında tüm heyecanıyla anlattılar eylemi en ince ayrıntısına kadar. Bu eylem Vartinek kivilcimini yangına çevirme iddiasında mütevazı bir adımdı.

Kısa sürede yayılmıştı köylerde ve Hozat'ta eylemin etkisi. "TIKKO'cular karakol basmış" diye konuşuluyordu bazı yerlerde. Halkımız da sevinmişti bu eyleme. Yıllardır gerek psikolojik gerekse de fiziki olarak birçok baskı uygulamıştı bu karakol. Hala ambargoyu andıran politikalarıyla, yoz ilişkilerle halkımızın gözünde teşhir olan bu karakola yönelik eylemimiz nasıl sevindirmesin ki halkımızı.

Peyik (Çağlarca) eylemi savaş geliştirme-güçlendirme çabasına mütevazı bir katkıdır. Ve geliştireceğiz bu savaşı, savaşarak gelişecek, güçlenerek kazanacağız. Halkımıza umut, düşmana korku olmaya devam edeceğiz.

(Dersim'den bir TIKKO gerillası)



## Köy çalışmaları...

## Dersim biz sana can verdik sen de bize...

Kavgamızın direnişimiz ve tarihimizin belki de en fazla kök saldığı suya toprağa karıştığı topraklardayız yine: Dersimdeyiz!

Yüzlerce yoldaşımızın kanı uladığı, emeği ile biçimlendirildiği, şekil verdiği, bilinci ile yoğunlaştığı büyük bedeller pahasına şanlı ve onurlu bir gelenek yarattığı Dersim'de. Dersim bilir Partizanları, tanır. Dersim dağları kovuklarında gizlenmiştir onları. Munzur suyu can katmıştır onlara. Dersim toprağı tüm bereketiyle bağrını açmıştır onlara. Dersim dağları onları, Partizanlar dağlarız eyleyemez ya... Yeniden düştü yolunuz dağlara, Dersime... Güler yüzlü sıcağı, dost canlısı emekçilerin damına. Yoldaşlara, dostlara, kavgamızın en fazla alazlandığı, direniş meşalemizin dünyayı ısıttığı dağlardayız yine...

Dersim'e olan hasretimiz artık daha da büyük. Bir an önce ona, onlara yoldaşlara ulaşmak istiyoruz. Munzur'un coşkusu ile sulanan çiğdem çiçeklerini görmek, dokunmak istiyoruz... Onların bastığı yerlere basmak gördükleri yerleri görmek, içinden geçtikleri ateş çemberini yaşamak istiyoruz...

İçimizdeki bu büyük isteğı bastırarak önce başka bir alana gidiyoruz yoldaşlarla. Dilimizde türküler marşlar... Burada türkü yakmak, marş söylemek nedense daha bir anlamlı gelir insana. Vadilerden köylere gitmek için dolaşırken gözler etrafa daha bir derin bakar. Yola çıkalı daha birkaç saat olmadan birkaç köylü görüyoruz. Hemen inerek sohbet köylü oluyoruz.

Partizancı olduğumuzu söylüyoruz; Festival için geldiğimizi, gazetemizin dağıtımını yaptığımızı, festival çalışması yürüttüğümüzü. "Biliyoruz" diye yanıtlıyorlar. "Geçen yılda gelmiştiniz biliyorduk şu sıralar geleceğinizi. Hele bir oturun..." Sonrası malum, koyu bir sohbet.

Dersim'e yapılan yeni karakollardan, barajlardan, operasyonlardan ve Kılıçdaroğlu'ndan konuşuyoruz. Şakalar, espriler gülüşmeler eşliğinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyoruz. Dersimli emekçiler yine Partizanlara tüm misafirperverliklerini sergiliyor. Bir anca anlatmaya başlıyor. 94'te yaşadıklarını. "Zordu" diyor o günler. Köyü gösteriyor. İki hane kalmış. "En son ben kaldım sonra gelip benim evimi de yaktılar." Sonra daha eskilere diyor. Ali Haydar Yıldız'ı görmüş tanımı, sohbet etmiş. Büyük bir keyifle gururlanarak anlatıyor. "O" diyor "çok sessiz durdu. Utangaçtı ama bir konuşmaya başladı mı volkan misali Munzur gibi çağladı." Evin babası bunları söylerken ana da sık sık müdahale ediyor. Mücadeleyi bırakıp gidenlere veyansın ediyor. "Yoldaşları buralarda şehit düştü, direndi onlar kaçtı böyle devrimcilik mi olur?. Ben şimdi yurt dışına oturup laf edenlere devrimci demem" diyor.

Sonra eskilere diyor; Partizanların kalabalık gruplarla köylere girip çıktıkları zamanlara. Genç, yaşlı çoluk, çocuk tüm köylülerin şen çakrak geçirdikleri geceler.

Yaşlı bir amca, pala bıyıklı tabii. Bir yoldaşı kenara çekiyor. Ovacık'taki çatışmayı soruyor. Neler olduğunu, çatışmanın nasıl yaşandığını partinin yaptığı açıklamayı irdeliyor bir bir. Anlatılanlar karşısında göz çukurları nemleniyor. Kendini zor tutuyor. "Dikkat edin" diyor kendinize bir bölgenin ismini söyleyerek "oranın ormanı kötüdür girdin mi içinden çıkamazsın yapışır adama..."

Ve ne yazık ki kalkma vakti...Tüm ısrarlara rağmen yoldaşlarla kalkmaya karar veriyoruz. Aksi durumda festivale kadar sadece birkaç yere uğrayabileceğiz. Gittiğimiz yerlerden ayrılmak oldukça zor. Öneriler çok cazip. Hava müthiş sıcak. Soğuk ayran, çay, buz gibi su ve tadına doyum olmaz bir sohbet, ne var ki gitmeliyiz...

## "Sizi basmaya gelirlere gündüz gelmezler!"

Geçen yılda uğradığımız bir köye giriyoruz. Geçen yıldan bilenler bilir. Küçük Ba-

ran'ın köyü. Hani şu askerden rüşvetini alıp yinede TIKKO'culuğuna laf söyletmeyen Baran. Ne yazık ki Baran'ı evde bulamıyoruz. Baran'ın tam iş saati olduğunu öğreniyoruz. Tam bu saatlerde ortalığı birbirine katar, köyün diğer çocukları ile etrafta dolaşır birilerine takılır yaramazlık yapar... Attan fena düşmüş olmasına aldırmadan deli divane gezen. Köy ahalisi bizi yine geçen yıl ki gibi karşıyor: Sıcak, içten, kardeşlerine sarılır gibi kucaklıyor... Barajlardan, karakollardan Pertek-Ovacık'ta yaşanan cinsel istismar ve taciz olaylarından söz ediyoruz. Laf lafı açıyor. Köylülerin hasat mevsimi. Geçen yıl birçok yerde bu tarihlere hasat kaldırmıştı. Bu yıl ise hasat geç kalmış. Köylünün durumu perişan. Ektiği iki karış toprak. Ancak ekmesi, biçmesi harmanı, samanı



taşması her biri ayrı bir derd. Geçen yıla oranla birçok yerde köylüler bizi daha yakından sahipleniyor. Politikalarını sürece bakışımızı daha iyi biliyorlar. Artık ayrılmaz zorundayız.

Aşağı köye iniyoruz. Yol çok kötü. Bir eve giriyoruz. Köylüler bizi görür görmez anlatmaya başlıyor. Köylüler arasında bir sorun yaşanmış. Çözmemizi istiyorlar. Tezye yaşananları uzun uzun anlatıyor: Size anlatmayı TC askerine mi anlatacam diyor. Dinliyoruz tabii ki. Aslında buna benzer durumları birçok yerde yaşıyoruz. Köylüler geçmişe oranla bizi daha fazla çözüm olarak görüyor. Ve sıkıntılarını hemen anlatmaya başlıyor. Bu gerillanın bölgede artan etkisini de gösteriyor. Köy yeni yapılan karakola oldukça yakın. Köylülerin son dönemlerde en fazla yaşadıkları sorunlara burada bir kez daha bizzat tanık oluyoruz. "Birazdan ararlar" diyor tezye "siz geldiniz ya. Kaç kişi geldi. Niye geldi? Ne zaman gidecekler?" Köylüler karakolların baskıları ile zor günler yaşıyor. Adı konulmamış bir OHAL yaşıyor. Geçtiğimiz günlerde bir köylü aldığı yeni traktörü ile evine geliyor. Hemen telefon çalıyor. "Kimdir o? Plakası ne? Niye gelmiş?" Köylüler hava karardıktan sonra dışarı çıkamıyor. Asker sürekli havan atıyor rastgele kurşun sıkıyor. Yine günlerden bir gün şimdi kaldığı eve bir misafir geliyor. Tabii hemen de telefon. Karşındaki yüzbaşı soruyor: "Kim geldi, kaç kişiler?" Evin kızı artık bunalmış. Bardağı taşıran son damla bu oluyor.

"Merak etmeyin diyor sizi basmaya gelirlere gündüz gelmezler? Zaten birkaç kişi de yeter. Hem size söyleyeyim yeni yeriniz de hiç iyi değil!" Telefon pat diye kapanıyor. Bunu kahkahalar içinde anlatıyor. Hepimizin sinirleri bir anda boşalıyor! Evin kızı öyle söylese de yeni yapılan karakollar çok stratejik noktalarda. Örneğin yeni yapılan Peyik Karakolu'nun etrafındaki onlarca köyü görebildiğini dile getiriyor köylüler. Yüksek tepelere kurulan bu karakollar aynı zamanda köylülerin mera olarak kullandığı yerlere inşa ediliyor. Böylece köylülerin önemli bir geçim kaynağı da ellerinden alınmış oluyor. Özellikle son yıllarda gerillanın da hareketlenmesi ile düşmanın köylüler üzerindeki baskıları da artmış. Gerillaya bir şey yapamayan devlet hincini köylüden alıyor. Yol kontrollerini

sıklaştırıyor. Belli bir saatten sonra dışarı çıkmayı yasaklıyor. Geceleri köylerin üstüne ateş açıyor, yakınlardaki tepelere havan atıyor. Tüm bunlar düşmanın gerilladan ve elbette halktan duyduğu korkunun da bir ürünü aynı zamanda. Halkın gerillayı sahiplenmesini hazmedemiyor. Halk tüm bunlara rağmen gerillaya kucak açıyor, bağrına basıyor çözüm gücü olarak görüyor. Korkunun en büyüğü de onlar için bu değil mi zaten?

Ve yine ne yazık ki ayrılık vakti sıkıca kucaklaşmalar karşılıklı iyi dilekler.

## "Evinde yarım ekmek olsa ikiye böler yarısını onlara veririm"

Şimdiki köyümüzde Dersimin meşhur pala amcaları karşıyor bizi. Heybetli duruşu ve pala bıyıkları ile tipik bir Dersimli amca. Yoksul damının duvarlarına önderlerin resimlerini asılı. Yoldaşların bir kısmını esir alıyor. Bir kısmımız kurtulup yan eve girmeyi başarıyoruz. Burada da beyaz tülbeni ve yöresel kıyafetleri ile aynı geçen sene bıraktığımız gibi bizi karşılayan bir ana var karşımızda. Hepimizi sıkıca karşıyor. Sohbet derinleştikçe ana



bize yaşadığı acıların kapılarını açıyor. Bir bir dökülüyor ağzından devletin ambargoları, baskıları işkenceleri. Düşmanımızı daha iyi tanıyoruz onu dinledikçe. Gücümüzün farkına daha çok varıyoruz. Kinimiz bileniyor. Yoldaşların duruşunu ve düşmanın tüm baskılarına rağmen yaptıklarını dinledikçe umudumuz artıyor. Geleceğe olan inancımız büyüyor.

"Evinde yarım ekmek olsa ikiye böler yarısını onlara veririm" diyor.(Kime olduğunu söylemiyor tabii). Gururlanıyoruz. Böyle anılarımız, böyle destek veren bir halkımız oldukça yeniden doğarız her ölümden... Evet, yine ayrılık vakti...

Artık vadiden çıkarak tepeye tırmanıyoruz. Şimdi karşımızda Ali Boğazi ihtisamı ile karşımızda duruyor. Gerçekten büyüleyici. Ve Kinzir ormanları. Biliyoruz aramızda kocaman bir vadi var ama eminiz ki bizi gören birileri de var. Kimi yoldaşlar el sallıyor? Gören olur diye! Ali Boğazi öylesine derin ki sadece tepesindeki bulutları görebiliyoruz! Herkes derin bir ah çekiyor. Şimdi koynunda yürümek, patikalarını arşınlamak vardı...

## "Bu köy TIKKO'cudur"

Artı başka bir bölgedeyiz. Şimdi daha heyecanlıyız. Çünkü yoldaşlarımızın toprağı düşüğü köye gideceğiz. Oraya gidinceye kadar daha birçok yere uğruyoruz. Bir köylü bir ağır dolusu güler "bu köy TIKKO'cudur" diye bağırıyor bize. Köylülerin ikramları, ısrarları sohbetleri arasında Aslandoğmuş'a yaklaşıyoruz. Hemen yakınındaki birkaç yere uğruyoruz. Yaşlı bir tezye duruyor eşikte Partizancı olduğumuzu söylüyor hepimize sarılıyor.

Sonra gazeteyi görünce Partizan diyerek ayağı kalkıp hepimize tek tek yeniden sarılıyor. Çatışmayı söylüyor. Duymuş zaten. Kim olduğunu bilmiyor? Yaşlı amcaya seslenecek bizim çocuklar vurulmuş diyor? Amca havanları içeri alarak alele acele geliyor. Tezyeye Kinem ve Munzur'u söylüyor. Bir an derin

bir sessizlik gazeteyi alarak resimlerini birkaç defa öpüyor sonra göğsüne sıkıca bastırıyor. Amca ise yüzünü çeviriyor. Gazeteyi uzatıyor resimleri göstereceğiz istemiyor. Yüreğim dayanmaz diyerek kabul etmiyor. Bir süre sessizce uzağı bakarak dalıyor. Tezye aralarında Zazaca bir şeyler konuşuyorlar. İkinin de göz pınarları çağlamak üzere. Bu tablodan tüm yoldaşlar etkileniyor. Herkesin gözleri buğulanıyor. Çok duramıyoruz veya durmuyoruz bir an önce Aslandoğmuş'a gitmek istiyoruz.

## "Çiğdem çiçekleri Munzur'la can bulmuştu"

Köye yaklaştıkça köylülerde çatışma ile ilgili ayrıntıları anlatmaya başlıyor. Tahtalarda çitlerden örülür bir çadıra giriyoruz. Yedi kız kardeşler öğle yemeği molasında davardan gelmişler. Biz yaylacı sanıyoruz ancak yoksulluktan gidecek yerleri olmadığı için böyle derme çatma bir yerde kaldıklarını öğreniyoruz. Yoksullara has bir misafirperverlikle bizi buyur ediyorlar. Hemen çatışmayı anlatmaya başlıyorlar. Çatışma sırasında çadırların evlerin üzerine ateş açılmış. Ambulans gelmiş, askerler yaralanmış. Sabaha kadar ormanlık alana inememişler korkularından. Yoldaşların kollardan tutup su deposunda nasıl çıkarıldıklarını anlatıyorlar. Yerde Kinem'in saçları varmış. Biz Çiğdem ve Ferdi'nin resimlerini gösteriyoruz önce tanıyamıyorlar sonra Kinem'i duyunca hepsi bir çığlık koparıyor. Derin bir üzüntü kaplıyor yoksul yürekleri. Kızlardan biri yaşlı gözlerle o benim idolümdü, ben ona hayrandım ne çok beğeniyordum diyor. Kinem'in tez canlılığını sıcaklığını söylüyor. Yakın zamanda uğramışlar köye. Munzur'u da Kinem'i de iyi tanıyor köylüler. Kızların babası duyunca çok kötü olmuş bir hafta kendine gelmemiş. Yavaş yavaş çatışmanın olduğu yere yaklaşıyoruz bir yoldaşla. Köyün içi sayılır. Yukarı doğru hafif bir orman. Yukarıda su deposu. Sonra köy bitiyor. Küçük ağaçlardan oluşan bir orman. Yoldaşların bir kısmı su deposuna çıkıyor. Yerlerde mermi kovanları duruyor. Köylülerin anlatığına göre yaşlı bir tezye sonrasında gelip Kinem'le Munzur'un yere döken kanını Kinem'in saçlarını temizliyor.

Ormanın içine kurulmuş pusu. Dört bir yandan ateş açılmış. Yoldaşların şehit düştüğü yerdeyiz şimdi. Yukardaki yoldaşlar da indi. Yoldaşların gözleri ağlamaktan kızarmış. Sigaralar yakıldı. Tüm yoldaşlar derin bir düşün içinde. 29 Haziran gecesi saat 12.00'de buradan yürümeye başladı Munzur. Öncüydü. Ağır ve sessiz adımlarla yolunu bulmaya çalışıyordu gecenin karanlığında peşi sıra Kinem. Sırt çantalarında bir halkın umudu, özgürlük ve yaşam ateşi, direniş ve umut tohumları. Munzur, Kinem'e dönerek yavaş dedi. Kinem daha bir yıl-lik gerilla. Gözlerinde güneş açan, yüzünde dağ serinliği güllümsesi eksik olmayan bir çiğdem çiçeği.

Önde vadideki tüm ağaçlara, kuşlara can veren Munzur. Tüm hırçılığı ve asiliği ile özgürlüğe akan. İşçilerin ve emekçilerin özgürlük kavgasına can veren. Ve 12.15'te zebaniler ölüm kustu dört bir yandan. Munzur arkaya baktı. Kinem yaralıydı. Yaralarına aldırmadan yanına gitmeye çalıştı başaramadı. Çok yara almıştı vücudu. Munzur'un coşkunluğunu düşündü. Kinem yaralı, Munzur'a ulaşmaya çalıştı. Çok sevdiği yoldaşlarını, dağlarda kızıl kızıl çiğdem çiçeklerini düşündü. Çiğdem çiçekleri Munzur'la can bulmuştu.

Yoldaşların şehit düştüğü yeri görmek, onların ayak izinden yürümek, toprağı dokunmak gerçekten derinden etkiledi bizi.

Evet, gerçekten de ateşin sırrını çözmek için kelebekler misali içine doğru atılmak gerekiyor. Orada pişmek, onun ruhuna erişmek sırrına varmak! Şimdi Munzur daha hırçın ve coşkun. Ve bir çiğdem düştü ama binlerce çiğdem boy verdi dersim topraklarında!

## İŞÇİ KÖYLÜ'DEN

## Faşist -şovenist saldırılara barikat referandumu boykot!

Referandum tarihine yaklaştıkça giderek ısınan sınıf mücadelesi bize yeni görevler ve sorumluluklar yükliyor.

Düzenin yeniden tahkimatını ve dizaynını amaçlayan ve en çokta meşruiyet paradoksuna kilitlenen bu sürecin taşları çeşitli düzen partileri ile örülmeye devam ediyor. 12 Eylül'ün yıldönümünde onunla hesaplaşma söylemi ekensinde "evet"çiler ve "hayır"çılar olarak aynı değirmene su taşıyan düzen partileri propagandalarını giderek yoğunlaştırıyor. Düzenin yeniden yapılandırılması ve güçlendirilmesinden öte emekçiler için bir anlamı-gerisi olmayan bu anayasa değişikliği büyük bir sıçrama gibi sunuluyor.

Egemenler bizi içine çekmeye çalıştığı bu oyunun farkındayız. Evet veya hayır demekle işçi ve emekçilerin günlük yaşamlarında temel demokratik hak ve özgürlüklerinde bir değişim-iyileşme olmayacağını biliyoruz. Referandumla birlikte bize sunulanların koca bir yalan ve aldatmaca olduğunun farkındayız. İşte bu yüzden biz işçi ve emekçilerin hiçbir karar anına dâhil olmadığımız ve hiçbir şey kazandırmayacak olan bu anayasa değişikliğini- referandumunu boykot ediyoruz. Düzenin ciddi bir meşruiyete ve güven tazelemeye ihtiyaç duyduğu önümüzdeki günlerde ona bu istediğini vermeyecek, sandığı gitmeyecek ve bu referandumu boykot edeceğiz!

Referandumun yaklaşıması ile birlikte egemenlerin bu oyuna dâhil olmayanlara karşı yönelimi de artıyor. İnegöl ve ardından Dörtöyl'da yaşanan faşist- ırkçı saldırılar tam da bu yönelimin bir ayağını oluşturuyor. Gerillanın artan eylemleri karşısında ciddi bir şaşkınlık yaşayan ve yaklaşan referandumu daha güçlü girmek isteyen egemenler buna paralel Kürt ulusuna yönelik ırkçı-faşist saldırılarına yoğunlaştırdı. Adeta bir katliam provası yapmışçasına sokağı salınan faşist güçruh farkında olmadan sürecin nasıl akanması gerektiğine de işaret ediyor. Yaşanan saldırıların ardında, ulusal hareketin referandumda boykot kararı alarak oyunun dışına çıkması ve artan gerilla eylemleri bulunmaktadır. Tüm bunlar düzenin yaşadığı meşruiyet krizine de atılan birer neşter olmaktadır.

Önümüzde ki günlerde birçok yerde yeniden sahneye koyulması olasılık dâhilinde olan bu politikanın en azından kısa vadede hedefi referandumu sürecinde ulusal hareket cephesinde bir gedik açmak, moral bozmak ve bir mevzi ele geçirmektedir. Sınıf mücadelesinin en dinamik seyrettiği güzergahın burası olması saldırıların ucunu da buraya çevirmektedir.

Bu anlamda faşist ve şovenist saldırılara karşı verilecek mücadele doğrudan boykot kampanyasına hizmet edecek, güçlendirecektir. Faşist-şovenist saldırıların panzehiri sınıf mücadelesinin yükseltilmesi düşmanın köşeye sıkıştırılması ve yeni mevzilerin kazanılmasından geçer.

Referandum'da tavırımızın boykot olacağı ilan edilmiş bulunuyor. Bundan sonra yapılması gereken bu hedefe uygun güçlü-etkili bir pratik örmektir.

Bunun için geçmişte yürüttüğümüz kampanyaların deneyimlerini yeniden gözden geçirmek faydalı olacaktır. Referandumu kadar ki sürecin her alanda bir kampanya şeklinde örgütlenmesi önemlidir. İlk aşamada çevre çeperimizdeki kitlelerin bir araya getirilmesi ve tavırımızın açıklanması ve yaklaşımlarımızın özümsemesi daha geniş bir faaliyetinde önünü açacaktır. Boykot tavrına yönelik kolektif tartışmalar yürütmek, zengin araçlarla (pul, bildiri, afiş, broşür, eylem, etkinlik, konser vb.) bu tavırımızı geniş kitlelere ulaştırmak anlamlı olacaktır. Halkımızın kırk satır mı kırk katır mı ikilemine sokulduğu bu süreçte sade, anlaşılır ve vurucu örneklerle tavırımızı anlatalım. Evet ve hayır arasında özünde bir fark olmadığını, geçmiş tecrübelerle dayanarak düzen partilerinin icraatlarından örneklerle aktarmak etkili olacaktır. Bu süreçte aynı tavrı aldığımız en geniş bileşenlerle biraya gelmek için azami bir çaba göstermekte önemlidir. Bunun sonucunda tavırımızı kitleler üzerindeki etkisi de artmış olacaktır.

Bu anlamda İstanbul'da 15 kurumla oluşturulan "Emekçilerin ve ezilenlerin boykot cephesi" sürecin en dinamik faktörü olmaya adaydır. Bu birliktelik sadece İstanbul'u değil bileşenlerinin tüm alanlardaki muhataplarını kapsamaktadır. Şimdi bulunduğumuz her alanda ve bölgede boykot tavrı alan kurumlara bir araya gelme zamanıdır.

Munzur Festivalinin yarattığı coşkuyu henüz üzerimizde taşıdığımız şu günlerde yürüyüşümüzü hızlandırmanın olanakları mevcuttur. Önceki yıl oranla daha olumlu bir yerde duran ve Dersim halkıyla daha geniş bir kaynaşmayı sağladığımız festival bize önemli bir moral aşladı.

Bu coşku ile faşist-ırkçı saldırılara karşı barikat kurup referandumu tezgâhını boykot etme zamanıdır!



## Okurlarımız toprağı verildi

"Günler ağır günler ölüm haberiyle geliyor."

22 Temmuz günü Tokat Almus Kızılder köyü evlatlarına ağladı, gencecik iki tohumu toprağı verdi. Tatil için gittikleri Kızılder'de serinlemek için girdikleri Yeşilirmak'ta hayatını kaybeden iki okurumuz yaklaşık bin kişinin katıldığı törenle Kızılder'de sonsuzluğı uğurlandılar.

Sabah erken saatlerde Almus devlet

hastanesi önünde bekleyen kitle yapılan otopsinin ardından 50 araçlık konvoyla Kızılder'e gelince Mahirlerin, İbrahimlerin evlatları Kızılder'i bir kez daha hüznü boğdu. Bütün köy halkı o gün tüm işini bırakıp gençlerine ağladı. Yapılan saygı duruşu, alkış ve zılgıtlarla uğurlandı gençler.

Dursun Arslan ve Deniz Boğaz'ı unutmayaçağız!

(Kızılder Partizan okurları)

Yoldaşlarımız, Dursun Arslan ve Deniz Boğaz, 22 Temmuz tarihinde Tokat-Almus Kızılder'de girdikleri ir-makta yaşamını kaybetmiştir. Halkımızın başı sağolsun!

Sarıgazi Partizan Okurları Kızılder Köyü Partizan Okurları Kızılder Köyü halkı

# İşçi-köylü

BİZ HALKIZ GELECEK ELLERİMİZDEDİR!

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti.  
Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh.  
İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İs-  
tanbul Tel: (0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621  
61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem  
İLİSLAN Baskı: SM Matbaacılık Adres:  
Çobançesme Mh. Sanayi Cad. Altay Sk. No:  
10 A Blok Yenibosna Bahçelievler İstanbul  
Tel: 0212 654 94 18

## BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02  
Ankara: Sıhhiye Mh. Süleyman Sırrı Sk. Yunt Ap. No: 19/7 Çankaya Tel: (0312) 430 67 65  
İzmir: 856 Sokak, No: 48/203 Kemeraltı Konak, Tel: (0232) 446 78 07  
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı Kat: 3 No: 95  
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18  
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98  
Mersin: Silifke Cd. Çavdaroğlu İşhanı Kat: 3 No: 1/8  
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: 0049 203 40 60 958 Faks: 0049 203 40 60 959

## Dersim'de ikinci '38'e karşı; Munzur'un coşkusu Çiğdem çiçeklerinin direnci ile...

Bu yıl "Dersimde İkinci '38'e Hayır! Kültürümüz, Kimliğimiz, İnançımız ve Munzur'umuzla Özgürleşelim" şiarı ile 10.su gerçekleştirilen Munzur Kültür ve Doğa Festivali yine binlerce Dersimliyi bir araya getirdi.

Barajlar, operasyonlar ve yeni yapılan karakollarla kuşatma altına alınmak istenen Dersim'de adeta ikinci bir '38 yaratılmak isteniyor. Dersimliler ise her yıl olduğu gibi bu yıl da kimliğine, kültürüne, doğasına ve toprağına sahip çıkacağını festival vesilesi ile haykırıyor. Festival süresi boyunca binlerce Dersimli, "Barajlara, operasyonlara ve karakollara hayır" diyerek, bu saldırılara karşı sessiz kalmayacağını haykırdı.

### MERKEZ PROGRAMI

Bir hafta önceden stantların açılması, festival sürecine ilişkin yapılacak eylem ve etkinliklerden barınma sorununa kadar birçok açıdan yapılan hazırlıklar içinde Dersimliler 10. kez düzenledikleri Kültür ve Doğa festivaliyle bir kez daha binlerce kişiye ev sahipliği yaptı.

İlk olarak Partizan, Halk Cephesi, DHF, Emek ve Özgürlükler Cephesi tarafından her yıl olduğu gibi bu yıl da 96 SAG ve ÖO şehitleri için bir anma töreni gerçekleştirildi. Sanat sokağında başlayıp Yer altı çarşısına kadar süren meşaleli yürüyüşün ardından burada bir açıklama yapıldı. 96 şehitlerini anlatan sinevizyonun ve sonrasında hep birlikte söylenen marşlar ve halaylar ve sloganlarla anma töreni sona erdi.

Artık bir gelenek haline gelen festival, ilk gün Türişmek'te yapılan karşılama töreni ve festival meşalesinin yakılması ile başladı.

Ardından kitle Kışla Meydanı'na geldi. Burada Tunceli Belediyesi tarafından yaptırılan Dersim katliam-direnisinin önderlerinden Seyit Rıza'nın heykelinin açılışı yapıldı. Binlerce insanın katıldığı etkinlikte Seyit Rıza'yı idam eden T.C devletinin onun mezar yerini bile sakladığı dile getirildi.

Festivalin ilk günü Belediye Konferans Salonunda "Dersim'de '38'den Bugüne Dil ve Kültür" konulu bir panel gerçekleştirildi. Munzur Çem, Emir Ali Yağan, Cafer Demir, Sami Tan, Sabahattin Gültekin'in konuşmacı olduğu panelde Zazaca ve Kırmanci dilinde Dersim'de dil ve kültür sorunları dile getirildi. Yazar ve araştırmacı Cafer Demir ise konuşmasını Türkçe yaptı. Cafer Demir, Dersim'de uygulanan asimilasyonu en iyi anlatan noktanın kendi dili ile konuşamaması olduğunu dile getirerek Osmanlı'dan günümüze Dersim'e yönelik devlet politikalarını anlattı.

### Dersim'de Haykırış coşkusu

Festivalin stadyumda yapılan açılış konserinde ise yapılan konuşmalarda BDP Tunceli Milletvekili Şerafettin Halis, kurulması planlanan Özel Ordu tartışmalarına değinerek "Daha dün binlerce kişiyi katleden bu ordu değil miydi?" diye sordu.

Konuşmaların ardından Grup Haykırış sahne aldı. Grup Haykırış yaptığı konuşmalarda Dersim'de yapılan barajlara, karakollara, operasyonlara ve yozlaştırma saldırılarına değinerek söylediği Türkçe ve Zazaca türkü ve marşlarla kitleyi coşturdu. Grup Haykırış'a binlerce insan eşlik etti. Ve hep bir ağızdan "Önderimiz İbrahim İbrahim Kaypakkaya" sloganları atıldı.

Grup Haykırış'ın sahne aldığı sırada Partizan kitle de Partizan flamlarının yanında Ovacık şehitleri; Ferdi Karacan (Munzur) ve Çiğdem Yılmaz (Kinem)'in ve Kaypakkaya'nın resimlerini taşıdı, ayrıca "Barajlara, Operasyonlara ve Karakollarla Dersim Kuşatma Al-

tında! İkinci 38'e Hayır" yazılı pankart açtı.

Festivalin ikinci günü Ana Fatma'ya bir ziyaret gerçekleştirilken Belediye Konferans salonunda "Biz Kadınlar Tecavüz Kültürünü Deşifre Ediyoruz" konulu bir panel gerçekleştirildi. Panelde kadına yönelik tecavüz saldırısının devlet kaynaklı geliştiği, buna karşı koymanın gerekliliği dile getirildi.

Bölgede yaşayan kadınların sorunlarına çok değinilmeyen panelde kurumlar daha çok kadın sorununa dair kendi bakış açılarını ortaya koydu.

Festivalin üçüncü gününde "Kürt Sorununda Muhataplık Konusu ve Demokratik Özerklik" konulu bir panel gerçekleştirildi. Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir,

O  
V  
A  
C  
I  
K  
M  
E  
R  
C  
A  
N



ESP Genel Başkanı Figen Yüksekdağ ve DHF temsilcisi Av. Uğur Yeşiltepe ile EMEP'in katıldığı panelde Partizan adına Eren Korkmaz katıldı.

Festivalin son günü İl Kültür merkezinde "Dersim'de Çevre Sorunları, Barajlar ve Çözüm Önerileri" başlıklı bir panel gerçekleştirildi.

Bergama köylüleri sözcüsü Oktay Konyar'ın da katıldığı panelde baraj ve çevre sorunlarına karşı daha aktif bir tavır takınılması gerektiği üzerinde tartışıldı.

### YDG tutuklamaları protesto etti

Festival süresince kitlesel ve coşkulu bir şekilde çalışmalara katılan Yeni Demokrat Gençlik de festivalin son günü tutuklu YDG'liler şahsında keyfi tutuklama ve gözaltıları yaptıkları yürüyüş ve basın açıklamasıyla protesto ettiler. Saat 15.45'te stantların önünde başlayıp yer altı çarşısına kadar yapılan yürüyüş boyunca sık sık "Tutuklamalar, gözaltılar, baskılar bizi yıldıramaz", "kahrolsun faşizm yaşasın mücadelemiz" sloganları atıldı. Burada yapılan basın açıklamasında son süreçte yapılan tutuklamalar protesto edilerek Mersin'de tutuklanan YDG'lilerin tutuklanma gerekçesinin keyfililiğine vurgu yapıldı.

Aynı gün saat:17.30'da "Barajlara ve Operasyonlara Karşı Munzur Yürüyüşü" gerçekleştirildi.

Kışla Meydanı'nda toplanan kitle en önde "Barajlara ve Operasyonlara Karşı Munzur Yürüyüşü" yazılı Kürtçe ve Türkçe bir pankart açtı. Pankart arkasında toplanan binlerce insan "Munzur özgür olacak" sloganlarını haykırdı.

Eylemde Partizan kitle de diğer sloganların yanında sık sık, "Dersim'de karakol istemiyoruz", "Munzur'da baraj istemiyoruz" sloganlarını haykırdı.

Festival stadyumda gerçekleştirilen kapanış konseri ile sona erdi. Konserde Grup Munzur, Grup Vardiya ve Agire Jiyan sahne aldı.

Festivalin son günü PSAKD'de Dersim'e yönelik PŞTA'nın hazırladığı sinevizyon

gösterimi yapıldı. Oldukça ilgiyle izlenen sinevizyon gösteriminin ardından stantların önünde Grup Haykırış ayrıca dinletti verdi. Hep birlikte söylenen marşlar ve çekilen halayların ardından bir dahaki yıl görüşmek üzere vedalaşıldı...

Bu yıl festivalde katılanların ağırlıklı görüşü, genel katılımın önceki yıllara oranla zayıf olduğu yönünde. Görüştüğümüz birçok Dersimli festival programının yetersiz kaldığını, bölgenin sorunlarına yeterince değinmediğini dile getirdi.

### OVACIK

Festivalin 2. ve 3. günlerinde bir grup yoldaş Ovacık'a giderek orada hem gazete dağıtımları örgütledik, standımızı açarak kitaplarımızın tanıtımını yaptık hem de ilçedeki insanlarla sohbet etme imkânı yakaladık.

Festivalin 2. Ovacık'taki ilk günümüzde önce ilçedeki bir çay bahçesinde oturarak 2 günü nasil örgütleyeceğimizi planlamak için bir toplantı yaptık. Gazetemizle gittiğimiz çay bahçesinde bizi sevinçle karşılayan ve masamıza oturarak sohbet etmek isteyen



gençler oldu. Bir anda masamız genişledi ve hem Ovacık hem de örgütlenme üzerine sohbet ettik. Gençler Haziran sonunda TİKKO gerillaları ile TC askeri arasında çıkan çatışmayı duyduklarında oraya, cenazeyi karşılamaya gitmek istediklerini ancak alınan yoğun askeri önlemlerden dolayı engellendiklerini söylediler. Ayrıca yine bölgede yaşanan cinsel istismar vakalarına karşı yapılan eylemlere de katıldıkları anlatılan gençlerle sohbetimizin ardından "Dünden Bugüne Dersim Gerçeği ve Kültürümüz" isimli panele katıldık.

Panelin ardından DHF, bölgede yaşanan sorunlarla ilgili "Tacize, tecavüze, yayla yasaklarına ve tüm hak ihlallerine hayır" şiarıyla, Ovacık Kız Yurdu önünden Hükümet Konağı önüne bir yürüyüş yaptı. Dersim'e yönelik saldırılara karşı mücadele çağrısının yapıldığı eylemde Partizan olarak biz de destek verdik.

Güneşin etkisinin azalmasıyla Ovacık merkezde standımızı açtık. Çevredeki esnaflara giderek gazetemizin dağıtımını yaptık. Bazen özlemle bazen de "Neden sadece festival döneminde geliyorsunuz, başka zaman da gelin!" sitemiyle karşılaştık. Akşam da konser esnasında hem sesli ajitasyon eşliğinde dağıtımlarımıza devam ettik hem de Pınar Sağ nedeyken biz de flama, önlük ve şapkalarımızla alanda yerimizi aldık.

Ovacık'taki 2. günümüzde ise Mercan Va-

Akşam konserde ilk olarak sahneye çıkan Grup Haykırış, isyankâr ezgileriyle kitleyi coştururken biz de flamlarımız ve sloganlarımızla alandaki yerimizi aldık.

### HOZAT

Festival'in Hozat ayağı üçüncü gün davul zurna eşliğinde yöresel halk oyunları ile yapılan karşılama töreni ile başladı. Oldukça coşkulu geçen karşılamada halaylar ve zılgıtlar çekildi. Su deposunda belediye tarafından verilen kahvaltılı ile devam eden etkinlikte Belediye Başkanı Cevdet Konak, gelen Dersimlilerle tek tek ilgilendi.

Festival programı kahvaltının ardından "Laz Marks" adlı tiyatro oyunu ile devam etti. Sonrasında "Osmanlıdan Günümüze Dersim Tarihi" konulu bir panel gerçekleştirildi. Moderatörlüğünü Hacettepe Üniversitesi Tarih Bölümü Yüksek Lisans öğrencisi Yalçın Çakmak'ın yaptığı panelde Avrupa Alevi Birliği Konferansı Genel Başkanı Turgut Öker, Avukat Ali Cemal Zulfikar ve yazar Cafer Demir birer sunum yaptı.

Yazar Cafer Demir konuşmasında Cumhuriyeti kuran kadrolarla Osmanlı yöneticileri arasında organik bir ilişki olduğunu ve zihniyetin de değışmeden bugüne taşındığını söyledi.

Hozat festival programı akşam

yapılan konserlerle devam etti. Hozat Belediye başkanı Cevdet Konak yaptığı açılış konuşmasında tüm işçi ve emekçileri 12 Eylül'de yapılacak referandumu Boykot etmeye davet etti.

Konuşmaların ardından sahne alan Pınar Sağ Hozat halkı ile söylediği türkülerle büyük bir koro oluşturdu. Grup Munzur ve Grup Yorum'dan sonra sahne alan Grup Haykırış da söylediği marşlar ve türkülerle oldukça beğeni topladı. Grup Haykırış yaptığı konuşmada herkesi barajlara operasyonlara ve karakollara karşı mücadele çağırdu ve Ovacık şehitleri Kinem ve Munzur'u andı. Partizan kitle sık sık "Dersim'de baraj istemiyoruz", "Dersim'de karakol istemiyoruz" sloganlarını haykırdı.

Gün boyunca açılan Partizan standına Hozat halkı da ilgi gösterdi. Partizanlar gün boyunca önce su deposunda ardından mahallelerde kitlesel bir şekilde gazete ve bülten dağıtımını gerçekleştirdi. Kitlenin yoğun ilgisi ile karşılaşan Partizanlar akşam saatlerinde cadde üzerinde sesli ajitasyon eşliğinde esnafa dağıtım gerçekleştirdi. Dağıtım sırasında sık sık alkışlanan Partizanlara Hozat halkı da eşlik etti. Hozat halkı Partizanları kendi evlatları gibi sahiplenirken daha sık gelmedikleri için eleştirmeyi de ihmal etmedi. Kapılarını partizanlara açan Hozat halkı ile sıcak diyaloglar kuruldu, sohbetler edildi. Çocuğunun 1989'da TİKKO gerillası olarak şehit düştüğünü söyleyerek Partizanlara sarılan bir amca gözyaşlarına hâkim olamadı. Stantta Mersin'de tutuklanan YDG'lilerle ilgili imza metnine ilgi yoğundu.

P  
E  
R  
T  
E  
K

### PERTEK

Festivalin ikinci günü de Partizan kitesinin bir kısmı Pertek'te düzenlenen etkinliklere katılmak üzere sabah erken saatlerde yola çıktı. Tutulan otobüsle marşlarla yola çıkan kitle Pertek'te hep birlikte yapılan kahvaltının ardından faaliyete başladı.

İlk olarak ilçede yapacağımız dağıtım örgütlendi. Mahallelerde yaptığımız dağıtımın ardından ilçe merkezinde de "Dersim'de karakol istemiyoruz", "Dersim onurdur, onuruna sahip çık", "Ovacık şehitleri ölümsüzdür" sloganları ile iş yerleri dolaşıldı.

Saat 15.00'te ise Partizan olarak bizim de katıldığımız Kürt sorunu, çözüm önerileri ve referandum konulu bir panel örgütlendi. Panele EMEP, ÖDP, DHF de katıldı. Panelde ÖDP ve EMEP temsilcileri referandum tercihlerinin hayır olduğunu açıklayarak Kürt sorununa ilişkin değerlendirmeler yaptılar. Ardından söz alan DHF temsilcisi Ulusal soruna ilişkin İbrahim Kaypakkaya'nın tezlerine değinerek referandumda tavırlarının boykot olacağını söyledi. Son olarak söz alan Partizan temsilcisi Eren Korkmaz ise sınıfsal ve ulusal tutuluş mücadelesini bitirmeye yönelik devlet içindeki politikalarına değinerek İbrahim Kaypakkaya'nın Ulusal soruna bakış açısının hala güncelliğini koruduğuna dikkat çekti. Referandum tartışmalarında "evet" ve "hayır" demenin sistemin meşrullarını pekiştireceğini vurgulayarak boykot tavrının gerekliliğini açıkladı. Panel soru cevap bölümünün ardından sona erdi.

Akşam saatlerinde binlerce kitle konser alanında toplandı. Yapılan açılış konuşmalarının ve izlenen sinevizyonun ardından sahneye Grup İsyan Ateşi çıktı. İsyan Ateşi'nin söylediği parçalara kitle eşlik ederken çeşitli sloganlarla baraj ve karakol yapımları protesto edildi.



## Kitaplarımız ve yayınlarımızla Dersimlilere ulaştık!

Umur Yayıncılık olarak festivalin başlamasından yaklaşık bir hafta önce Sanat Sokağı'nda açılan stantlardaki yerimizi aldık.

Önceki yıl Kışla Meydanı önünde açılan stant yerleri kitlenin geçiş güzergahı üzerindeydi ve oldukça ilgi çekiyordu. Bu yıl stantların "esnafın kazanması" gerekçesiyle Sanat Sokağı'na alınması kitlenin ilgisini de etkiledi.

Dünyanın değişik ülkelerinden gelen dostlarımızla, yoldaş-

larımızla, Dersimlilerle sohbet etmek, tanışmak, tartışmak fırsatı yakaladık. Festival boyunca merkezde Festival için çıkardığımız bültenimizi ve gazetemizin son sayısını yaygın bir şekilde dağıttık. Özellikle merkezde kitlesel bir şekilde bülten dağıtımını gerçekleştirdik. Dersimli emekçilerle sıcak sohbetler kurduğumuz bu dağıtımlarda taktığımız Partizan şapka ve önlüklerden dolayı adımız kırmızı şapkalılara çıktı. Kimi yerde kırmızı Partizanlara.

Merkez, Hozat, Ovacık, Pertek dışında festivalden bir gün

önce Nazimiye'de düzenlenen Düzgün Baba şenliklerinde de standımızı açtık. Gazetemizin ve bültenimizin dağıtımını yaygın bir şekilde gerçekleştirdik. Nazimiye'de sahneden söylenen Partizan türkülerine eşlik eden Dersimlilerin bizlere olan ilgisi ve özlemi görülmeye değirdi. Kitle hep bir ağızdan sloganlarımızı haykırdı, türkülerimizi seslendirdi.

Ayrıca Mazgirt'te de gazete ve festival bültenlerimizin yaygın dağıtımını gerçekleştirdik. İlginin çok yoğun olduğu Mazgirt'te kısa sürede gazete ve bültenlerimizin tükenmesi bizleri oldukça coşturdu.